

A romantic illustration of a man and a woman on a ship's deck. The man is shirtless and muscular, holding the woman. The woman has long blonde hair and is wearing a blue dress. The background shows a ship's wheel and a dark sea. Large red roses are at the bottom.

Джоана Линдзи

**СРЕБЪРНИЯТ
АНГЕЛ**

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СРЕБЪРНИЯТ АНГЕЛ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Бягайки от един нелюбим мъж, гордата англичанка Шантел попада в ръцете на северноафрикански пирати и е отведена в Алжир като робиня. Заради забележителната си красота русото момиче попада в харема на пашата. Това е нейната горчива съдба.

Но после тя се запознава с един тайнствен мъж, който отново събужда в израненото ѝ сърце нежна страст...

ГЛАВА ПЪРВА

Барка, Варвария, 1796 г.

Търговецът на перли Абдул ибн Мезих затвори дюкяна си на улицата на бижутерите, очаквайки песента на мюезина, която свикваше правоверните за молитва. Абдул имаше на разположение поне десет минути, но той старееше, костите го боляха и забавяха всяка негова крачка. Затова напускаше магазинчето си колкото се може по-рано. Докато можеше, предпочиташе да ходи на молитва в близката джамия, вместо да подражава на по-малко набожните си съседи и да използва килимчето, скрито в задната стаичка на дюкяна му. И днес той беше сам на улицата и стана единственият свидетел на убийството.

Младият турчин и едрият, облечен в черно мъж, който го преследваше, минаха съвсем близо до Абдул, без да го забележат. Ако бяха завили зад ъгъла, те щяха да изчезнат от полезрението на стареца и това би му спестило кошмарите, които го мъчеха през следващите нощи. Но облеченият в черно мъж настигна жертвата си точно в края на уличката и я разсече на две с ятагана си. Наведе се над тялото, измъкна някакъв документ от джобовете му и се отдалечи, без дори да се обърне. Младият турчин остана да лежи на сред улицата. Кръвта се стичаше на потоци от безжизненото тяло и сякаш канеше мухите да се насладят на неочаквания пир.

Този следобед Абдул ибн Мезих не отиде в джамията. Когато мюезините призоваха за молитва от многото минарета на града, търговецът на перли коленичи на килимчето в задната стаичка на дюкяна и си припомни, че отдавна не е посещавал селото, в което живееше омъжената му дъщеря. Не беше лошо да ѝ иде на гости — и да остане там колкото се може по-дълго.

По-късно следобед бяха убити още двама тайни куриери на Джамил Решид, преди да бяха успели да напуснат Барка.

Първият падна от стола си в едно кафене, поразен от бързо действаща отрова. Вторият беше намерен в една задънена уличка. Въжетото, с което го бяха удушили, още висеше на врата му.

През нощта четири камили препуснаха на запад — към Алжир. Мъжът, който яздеше по-напред, също беше куриер на двореца. И той нямаше късмет. Тримата, които го преследваха, скоро го настигнаха и го смъкнаха от седлото. Убиха го също толкова бързо, колкото и другите.

Единият от убийците беше мюсюлманин от гръцки произход. Убийствата бяха негова професия. Двамата му съучастници бяха араби, братя, членове на стара фамилия, известна с предаността си към бейовете на Барка. Естествено двамата момци усещаха известно чувство на вина, дето се забъркаха в тази история, още повече че по-старият вече беше убил един човек в началото на седмицата.

Бяха виновни точно толкова, колкото и останалите убийци, и ако ги разкриеха, щяха да умрат от секирата на палача. Да залагат главите си и честта на семейството заради една кесия злато, беше връх на глупостта. Но цената за извършеното престъпление беше замаяла главите им. Златото неудържимо ги привличаше и те рискуваха.

Чувството за вина не беше достатъчно да ги накара да се откажат от новопридобитото богатство. Гръкът Лизандър намери посланието, скрито в пазвата на убития, и с мъка го разчете на бледата лунна светлина. После гневно изръмжа и подаде писмото на по-стария от братята.

— Пак същото — промърмори сърдито той.

— Нима очакваше нещо друго? — попита по-младият арабин.

— Надявах се — отговори кратко Лизандър. — Който открие истинското послание, ще получи допълнително кесия злато. Аз трябва да бъда този човек.

— И ние с теб — отбеляза по-старият брат и грижливо прибра писмото в дипломите на робата си. — Той иска да види всяко послание, независимо че всички са еднакви.

Нямаше нужда да се обяснява кой е тайнственият „той“. И тримата го знаеха, макар че не бяха виждали лицето на работодателя си, нито бяха чували името му. Мъжете нямаха и представа, дали лично той желае смъртта на Джамил Решид, или е просто посредник. Важното беше, че плаща добре за всяко писмо, отнето от куриерите на двореца.

Въпреки това убийците започваха да се отчайват. Боят разполагаше с безброй верни мъже, които разпращаше като примамка

във всички посоки. И всички носеха със себе си едно и също писмо, по-скоро бележка, състоящо се от три кратки изречения, написани на турски:

Имаш много поздрави. Нужно ли е да продължавам?
От теб ми остана незабравим спомен.

Нямаше адрес, нямаше подпис. Изреченията можеха да бъдат написани от всекиго в палата, изпратени до всекиго в широкия свят. Нищо чудно в тях да се криеше заплаха, отправена към възможните нападатели. Ръката на отмъщението рано или късно щеше да ги застигне. Може би сред десетките писма, които напускаха Барка, изобщо нямаше истинско послание. Може би многобройните куриери просто трябваше да объркат убийците и да ги принудят да спрат опитите за покушение срещу живота на владетеля.

Първият куриер, когото успяха да пленят, преди смъртта си се закле, че му е поръчано да предаде писмото на някакъв англичанин на име Дерек Синклер. Дори ако беше казал истината и беят имаше приятел чужденец, което не беше много вероятно — какъв беше смисълът на това послание? Защо се проливаше толкова много кръв заради едно най-обикновено писмо? Така убийците бяха стигнали до извода, че съществува едно истинско послание и полагаха огромни усилия да го открият. Може би получателят бе владетелят на Алжир или дори султанът в Истанбул, оттатък морето. Може би беят на Барка отправяше молба за помощ. Но какво биха могли да сторят съюзниците му, щом никой не знаеше кой стои зад опитите за убийство?

Лизандър слезе от камилата и хвърли поглед към мъжа, когото току-що бе убил.

— Лешоядите скоро ще го довършат. Обикновено не оставям следи зад себе си и в никакъв случай трупове. Има много начини да се отървем от тях.

— Не е важно как си свикнал ти. Той иска беят да узнае как загиват куриерите му. А как ще го разбере, ако не види телата им?

— Всичко това е губене на време — отговори сърдито Лизандър, без да се опитва да скрие пренебрежението си. — Най-добре е да се

опитам сам да проникна в палата. Кой знае? Може да имам късмет да спечеля най-голямата кесия със злато, определена за главата на Джамил Решил.

Той се изсмя и отново се метна на камилата си. Братята размениха погледи зад гърба му. И двамата мислеха едно и също: надали щяха да видят отново гръка, ако той успееше да се промъкне в палата. След четири неуспешни покушения върху живота му беят на Барка Джамил Решид беше охраняван по-строго откогато и да било. Всеки, който посегнеше към него, биваше безмилостно убиван. Ако заловят този нещастник и го подложат на мъчения, той непременно ще издаде имената на съучастниците си — имената на мъжете, които го придружаваха тази нощ.

Лизандър никога вече не се върна в Барка. В крайна сметка излезе прав — имаше много начини да се отърват от един труп, включително и от неговия.

— Осъзнаваш ли на какъв риск се излагаш?

Али бен Халил кратко кимна в отговор. Страхопочитанието пред мъжа, който седеше насреща му, беше отнело способността му да говори. Когато Али пхна бележката в ръцете на дворцовия евнух наред пазара, той очакваше, че на поканата му ще се отзове някой от евнусите или от прислугата на бея, но не и самият велик везир, първият министър на Джамил Решид. Аллах да го пази — в каква игра се беше впуснал? Какво толкова важно имаше в онова послание, та десетина мъже изгубиха живота си заради него? Защо, когато Али предложи да го отнесе на получателя, при него дойде самият велик везир, Омар Хасан?

Омар Хасан се беше преоблякъл. Беше увит в бурнус, обичайната носия на берберите от пустинята. Сигурно имаше причина да го стори, защото целият град познаваше втория по значение човек в Барка. Везирът подробно разпита Али какво го кара да рискува живота си при изпълнението на тази опасна мисия. А това беше много неприятно за Али, защото кой мъж би признал с готовност, че би направил всичко, за да спечели една жена? Но истината беше тази: Али беше беден и обичаше една робиня. Собственикът ѝ беше готов да я продаде, но искаше висока цена. Али никога нямаше да събере толкова

пари. Не можеше да краде. Единственото, което му оставаше, беше да предложи услугите си на своя господар.

Естествено той в никакъв случай не искаше да умира, иначе не би се обадил доброволно. Беше убеден, че ще изпълни задачата, която беше коствала живота на толкова много мъже преди него. Защото не се числеше към прислугата на двореца, нито имаше връзки с някой от обитателите му. Беше само беден продавач на лимонада. Кой би го заподозрял, че е изпратен като куриер?

Али беше достатъчно предпазлив да не се яви лично в двореца, а да помоли за среща в един от „домовете за танцьорки“. Кри се там два дни и възнамеряваше да го напусне след още два. Нищо чудно да са проследили дотук предрешения Омар Хасан и да наблюдават къщата поне през следващата нощ.

Великият везир не можеше да се реши. Планът на Али беше отличен, но младият човек трепереше от страх, макар че се мъчеше да го прикрие. Беше едва двадесет и две годишен. Тъмните коси и очи показваха берберско-арабския му произход, Той и сам разказваше това за предците си. Най-вероятно кръвта им се беше смесила с тази на няколко фини и светлокожи роби, защото кожата на лицето му беше маслинена, а чертите бяха издължени, фактът, че няма опит като куриер, би могъл да бъде оценен положително. Но все пак...

Само преди седмица Омар без колебание би му предал писмото, което носеше със себе си. Но вчера Джамил го притесни с гневния си въпрос: „Колко души изпратихме вече?“ Какво можеше да отговори Омар? Да каже истината? Броят на пратениците беше толкова голям, че му идеше да потъне в земята от срам. А Джамил непременно щеше да избухне. И без това дълго трябваше да го убеждава, докато се съгласи с предложението му. Идеята беше на Омар и той я смяташе за много добра. Но днес се съмняваше в себе си. Толкова убити — и за какво? Докато писмото даде резултат, всичко можеше да се оправи. Още утре можеха да разкрият убиеца и да го накажат.

Аллах да пази всички — но тази работа трябваше да се свърши. Джамил не беше човекът, който търпеливо би понесъл наложените му ограничения. Постоянната бдителност, мъчителната неизвестност за личността на врага късаха нервите му. Ако беше по-възрастен, сигурно щеше да бъде по-търпелив. Но беше едва двадесет и девет годишен.

Преди седем години беше встъпил на трона на Барка като наследник на по-големия си несъщ брат, известен с прозвището Тиранина.

Владичеството на Джамил беше същинска благословия за Барка. Политическата му мъдрост, чувството за чест и справедливост, грижата за благото на поданиците му бяха донесли любовта на цялото население и градът процъфтяваше. Омар беше готов да стори всичко, което беше по силите му, за да опази живота на Джамил. Беше готов да пожертва стотици верни хора, в това число и наивния младеж, който седеше насреща му. Защо тогава се колебаеше?

Омар Хасан хвърли една кесия със злато върху масата и се засмя, когато очите на младия човек неволно се разшириха от изненада.

— Това е за разходите — обясни той. — Достатъчно е да купиш цял кораб с екипажа му. Но той не ти е нужен. По-добре някоя малка, бърза лодка, която ще наемеш само за себе си. — Друга кесия, на големина колкото първата, тупна на масата. — А това е за услугите ти. Ще получиш още толкова, ако успееш. — При вида на занемелия Али усмивката му стана още по-широка, но бързо отстъпи място на сериозна загриженост. — Не забравяй: ако свършиш работата, поне шест месеца не бива да се връщаш в Барка.

Това беше единственото, което Али не проумяваше. Но не се осмеляваше да попита за причината.

— Да, господарю.

— Добре. И не се тревожи по време на отсъствието си за жената, която обичаш. Лично аз ще се погрижа да не я продадат на друг и да се отнасят добре с нея. Дори ако не се върнеш, ще погрижа да се осведомявам за благополучието ѝ.

— Благодаря, господарю.

Нямаше какво повече да си кажат. Омар Хасан безмълвно връчи писмото.

ГЛАВА ВТОРА

Скъпа моя Елън,

Не бих искала да се оплаквам, но ти не отговори на последното ми писмо. Случило ли се е нещо? Да не си болна? Знаеш колко се тревожа, когато не се обаждаш. Сега, когато траурът на племенницата ти свърши, сигурно даваш приеми. Очаквах дълго и интересно писмо с много новини.

Шантел все още живее при теб, нали? Разбира се, защото не е при ония. Вероятно не намираш време да ми пишеш, защото си заета с приготовления за балния сезон. Напълно те разбирам. Шантел е възхитително създание. Сигурно всички мъже наоколо тичат подире ѝ. Има ли при вас подходящи за брак младежи? О, това няма значение, мила. Защото Лондон гъмжи от тях, а тя скоро ще дойде при нас и ще си избере когото иска. С нетърпение очаквам да видя теб и милата Шантел.

Нали познаваш мъжа на дъщеря ми...

Елън Бърг отпусна писмото в скута си и потърка очи.

Толкова уморително беше да се четат излиянията на Мардж Крейг. Елън просто не проумяваше как тази жена всеки път успява да напълни десет-дванадесет страници с чисти глупости. Странно, че единствената учебна година, която бяха прекарвали заедно, ѝ даваше повод редовно да съобщава всички светски клюки на бившата си приятелка. Въпреки това Елън ги четеше от край до край. Човек никога не знаеше кога Мардж ще му даде някоя полезна информация.

Тя прегледа бегло следващите листове и очите ѝ се спряха на подчертаното „те“. Мина ѝ през ума, че не беше особено прилично да нарича американските си братовчеди „парвенюта“, поне не в писмата си до Мардж. Ето че приятелката ѝ се чувстваше задължена да им се

подиграва на цяла страница. Макар че Елън можеше да се подпише под всяка дума, все пак Мардж нямаше право да се изразява така пренебрежително:

Не се изненадах, че ония се появиха в града рано-рано. Чух, че братовчед ти Чарлз извършил някаква глупост в клуба. Синът му Аарон също не се радва на особено уважение в обществото. И без това постъпиха неприлично, като представиха на бал голямата си дъщеря, макар че всички бяхте в траур. Тази година дори успяха да й намерят годеник. Питам се с какви пари се плаща всичко това, след като цял свят знае, че Чарлз наследил благородническата титла на брат ти, но не и състоянието му. Знае ли Шантел как ония пилеят парите й? Как може брат ти да обяви за неин настойник онзи коварен човек?

Елън гневно смачка писмото и го захвърли в кошчето за отпадъци. Значи вярно беше онова, което я тревожеше от дълго време насам. Чарлз Бърк не само занемаряваше задълженията си на настойник, той беше и крадец. Нищо чудно, че не отговаряше на писмата й. Нямаше смелост за това.

Господи, какво да прави? Какво можеше да стори? Докато Шантел се омъжи или стане пълнолетна, братовчедът Чарлз разполагаше с нея и с наследството й. А тъй като тя навършваше пълнолетие едва след две години и не можеше да се омъжи без позволение на настойника си, нищо чудно, ако не остане почти нищо от скромното състояние, завещано от баща й. Роднините бяха завладели дори бащината й къща. Вместо да си остане в малкия имот край Саквил, Чарлз се пресели с цялото си голямо семейство в представителния господарски дом на фамилията Бърк в Дувър.

За щастие Шантел все още не изразяваше желание да си отиде у дома. Елън се съмняваше, че младото момиче ще бъде добре дошло там. След смъртта на баща си Шантел остана при Елън, докато единственият й роднина от мъжки пол се върна със семейството си от Америка. Бяха ги посетили само веднъж, когато Шантел все още беше толкова завладяна от болката си, че изобщо не забеляза новите си

роднини. По време на кратката си визита Чарлз не беше споменал нито с една дума, че желае момичето да се върне в къщи.

Очевидно сегашното положение му харесваше. Освен че къщата беше свободна, той не плащаше нито стотинка за издръжката на Шантел — и то от нейните собствени пари. Вероятно си мислеше, че Елън има достатъчно средства да се грижи и за двете. А може би просто му беше безразлично. Поне в последното си писмо трябваше да му разкрие истината. Гордостта си беше гордост, но тя не можеше да ги нахрани. Наследството, което Елън беше получила от баща си, отдавна се беше стопило и едва стигаше за самата нея. Междувременно бяха минали няколко месеца, а Чарлз не отговаряше на писмата ѝ. Сега пък си живееше в Лондон и харчеше парите на Шантел за собственото си семейство, докато Елън цепеше стотинката на две и продаваше всичко по-ценно, което притежаваше, тъй като не желаше Шантел да забележи ужасното наследство, завещано от баща ѝ.

Не, каза си Елън, защото искаше да бъде честна докрай: брат ѝ не беше виновен. Когато почина наследникът му, Оливър положи всички усилия да намери по-младия си братовчед, който трябваше да наследи титлата. Никой не предполагаше, че още преди да бъде открит Чарлз, ще умре и Оливър. Освен това Оливър не можеше да знае що за човек е Чарлз, иначе със сигурност би оставил разпорежданията относно Шантел. Именно липсата на изрично изразена последна воля направи Чарлз, единствения роднина от мъжки пол, законен настойник на Шантел.

Слава Богу, момичето имаше леля си Елън. При разлика във възрастта около двадесет години между двете съществуваше дълбока привързаност. Елън се отнасяше с племенницата си като със своя дъщеря. Досега не беше я виждала често, защото много пътуваше и изобщо водеше независим живот. Преди десет години беше купила къщата в Норфолк и оттогава живееше там — сама, както ѝ харесваше. Въпреки това с удоволствие прие в дома си Шантел след смъртта на баща ѝ. Обичаше младото момиче с цялото си сърце.

Елън нямаше деца и може би затова беше толкова привързана към единствената дъщеря на брат си. Беше останала неомъжена по свое собствено желание. Безлична тридесет и девет годишна жена със светлокестенява коса и сини очи, които бяха най-забележителното ѝ

качество, тя не можеше да се оплаче от липса на кандидати и беше преживяла дори няколко любовни романа, за които много обичаше да си спомня. Следователно не мразеше мъжете, просто не искаше да се обвързва завинаги. Предпочиташе да си остане независима.

Може би не постъпи добре, като задържа Шантел при себе си през последната година и половина. През това време младата жена също стана независима. Това беше добре за момиче, което нямаше намерение да се омъжва, но Шантел сигурно щеше да го стори.

За разлика от Елън, която приличаше на невзрачните Бърк, Шантел беше израсла като самотно цвете сред плевели. Беше наследила всичко най-добро от френския род на майка си. Оливър винаги твърдеше, че изцяло прилича на баба си, която била ухажвана от няколко крале и се славела като първа красавица на френския двор. Шантел беше кръстена на баба си и нямаше нищо общо със семейство Бърк с буйните си руси коси и изумителните виолетово сини очи. Не беше дребна и крехка, но не беше и особено висока със своите метър и шестдесет и осем. Необикновената ѝ красота не можеше да остане незабелязана. Сигурно щеше да има тълпи от обожатели и можеше да си избере някой богаташ — разбира се, ако настойникът ѝ Чарлз Бърк дадеше своето позволение.

Елън въздъхна. Ако този човек не отговори скоро на писмата ѝ, тя трябваше сама да се погрижи да отведе Шантел в Лондон. Младата жена заслужаваше да бъде представена в обществото в съответствие с титлата и положението си. Ако Чарлз се опита да я спре — а точно това можеше да се очаква след толкова дълго мълчание, — Елън нямаше да се предаде без борба. Все още имаше достатъчно приятели, разполагаше и с известно влияние в Лондон и можеше да създаде доста неприятности на братовчед си, ако той не изпълнеше съвестно задълженията си.

— Лельо Елън, върнах се! — извика откъм кухнята Шантел и след минута се появи в дневната. — Купих чудесно парче говеждо за вечеря и няколко бърбечета за закуска. А пък госпожа Смит ми поръча да ти предам... — тя комично извъртя очи — ...че скоро ще фалира, ако продължаваш да ме пращаш на пазара.

— Затова ли си толкова весела?

Шантел се усмихна като хлапе.

— Миналата седмица я заболя глава, днес пък твърди, че съм я разорила. Какво ли ще измисли следващия път?

— Ще ти каже, че не може да спи от теб. Вече съм чувала подобни обвинения.

— Чудесна е — засмя се Шантел. — Никога не съм срещала човек, който да се пазари с такова удоволствие.

— Освен самата себе си може би.

— Е, много е интересно да се пазариш — отбеляза усмихнато младото момиче, но премълча, че гърлото ѝ е пресъхнало, след като цял час се бе опитвала да смъкне цената на едно парче месо. За нея беше истинско предизвикателство да купува при най-изгодни цени, по-изгодни дори от тези за редовните клиенти, за които пазарлъкът беше цяло изкуство. — Впрочем, я погледни колко спестих днес.

Елен затвори за миг очи. Явно племенницата ѝ беше разбрала, че средствата им са оскъдни. Ах, този проклетник Чарлз Бърк!

— Толкова съжалявам, мила...

— Не бъди глупава, лельо Елън. Щом Чарлз изпрати парите, които му поисках, ще ти възстановя всички разходи.

— Поискала си пари от него?

— Разбира се! Щях да го направя много по-рано, ако знаех... Във всеки случай крайно време е да сложим ред. Днес няма ли писмо?

— Не — отговори тихо Елън и се почувства разтревожена от бойната решителност на племенницата си. Как ли ще реагира Чарлз срещу подобна категоричност?

— Но сигурно скоро ще дойде — усмихна се уверено Шантел. — Милият Чарлз не може просто да се преструва, че не съществуваме, нали?

Дали наистина не можеше? Поне досега тази роля му се удаваше превъзходно. А двете жени скоро щяха да съжаляват, че не е продължил да не ги забелязва.

ГЛАВА ТРЕТА

Бяха заключили Шантел в стаята ѝ, но това не я тревожеше — поне засега. Не за пръв път щеше да избяга през прозореца, макар че бяха минали няколко години, откакто го беше правила за последен път. Оставаше ѝ само да изчака къщата да утихне, да събере нещата си и да си състави план за действие. Но преди всичко трябваше да се успокои, защото в момента беше толкова разгневена, че би убила Чарлз Бърк със собствените си ръце.

Едва днес следобед беше пристигнала в бащиния си дом, но гневът ѝ траеше вече цяла седмица, откакто пристигна писмото на Чарлз. Вместо парите, които очакваше, Шантел получи строга заповед веднага да се върне в Дувър. На всичкото отгоре този проклетник дори не ѝ изпрати пари за път. Елън отново трябваше да продаде една от скъпоценностите си. Този път чашата на търпението преля.

Шантел беше толкова ядосана, че не остави време на леля си да заключи къщата и да придружи племенницата си. Въпреки протестите на Елън младата жена замина още на следващия ден. Смяташе да заяви на Чарлз, че не е някоя овчица, с която може да се отнася както си иска. Той трябваше да отговори на няколко въпроса и най-вече как така си е позволил да остави Шантел да бъде финансово зависима от леля си Елън, която не може да си позволи допълнителни разходи. Младата жена възнамеряваше да се изясни докрай с Чарлз, но остана излъгана в очакванията си.

Поканиха Шантел в салона, сякаш беше гост в собствения си дом. Портиерът беше друг, килимите и мебелите също бяха заменени с нови. Младата жена наистина се почувства като гостенка сред собствените си роднини.

Шантел помнеше всички членове на семейството, макар че ги беше виждала само веднъж, по време на първото им и единствено посещение в Норфолк веднага след пристигането им в Англия. Но не можа веднага да не забележи разликата между тогава и сега. В Норфолк те все още бяха бедните роднини от Америка, които бяха

дошли да поднесат съболезнованията си, и напълно осъзнаваха, че имат насреща си дама от благороден произход, нещо, което дори Чарлз не можеше да твърди за себе си — поне дотогава.

Чарлз беше втори син на вуйчото на бащата на Шантел и баща му беше най-обикновен занаятчия. Дядото на Шантел беше получил благородническата си титла от един признателен монарх, но той имаше достатъчно имоти, които наследи синът му, а после и Шантел. Преди около тридесет години Чарлз беше избягал от Англия, защото го заплашваше затвор за дългове.

Но който го видеше днес, никога не би повярвал в това. Той беше висок, блед и изглеждаше по-стар от четиридесет и деветте си години. Лицето му носеше типичните белези на семейство Бърк: кестеняви коси и сини очи. И той, и всички останали членове на семейството му бяха облечени по най-новата мода. Лицата им излъчваха самочувствие и пренебрежение на новобогаташи.

Червенокосата съпруга на Чарлз, Алис, според сведенията на семейния адвокат била най-обикновена кръчмарска дъщеря, за която Чарлз се оженил, когато бил прислужник и заведението на баща ѝ. Пристигнаха и двете им дъщери: четиринадесетгодишната Марша и деветнадесетгодишната Джейн, безличната външност на които не се променяше дори от червените коси и лешниковите очи, наследени от майка им.

Семейството имаше още една дъщеря, омъжена повторно, която според сведенията на адвоката беше останала в Америка. Синът на Чарлз, Аарон, беше довел със себе си съпругата си Ребека и двете си деца.

В салона на бащината ѝ къща я посрещна още един човек, избран от Чарлз за неин бъдещ съпруг: Сайръс Уулридж, който беше толкова стар, че спокойно би могъл да ѝ бъде дядо.

По време на целия разговор той я преследваше с похотливи погледи. Шантел го познаваше. Имаше имение на четвърт миля от тях и тя често го беше виждала в църква да спи по време на проповедта, а после да досажда на младите дами в църковния двор. Прислужничката ѝ Еми винаги го наричаше стар мръсник.

А първите думи, с които я посрещна Чарлз, бяха:

— Шантел, мила моя Шантел, представям ти твоя годеник, мистър Уулридж. Венчавката е определена за утре сутринта.

Шантел неволно се засмя, толкова абсурдни ѝ се сториха тези думи, но Сайръс Уулридж не се обиди. Усмихна се насреща ѝ, напълно убеден, че утре ще посрещне младата си невеста пред олтара. От погледа му я побиха тръпки и усмивката ѝ веднага изчезна.

Шантел се обърна към вуйчо си. Виолетовите ѝ очи мятаха мълнии.

— Вие се шегувате, сър, но аз не ви позволявам подобни зли шеги.

— Уверявам те, че никога не бих си позволил да се шегувам с тайнството на брака — отговори сериозно той.

Шантел имаше нужда от цялото си добро възпитание, за да не изкрещи.

— В такъв случай ви заявявам, че не приемам предложението на мистър Уулридж.

— Невъзможно е, мила моя — промълви с принудена усмивка Чарлз. После извинително закима в посока към Сайръс Уулридж. — Аз вече дадох съгласие от твое име.

И той обясни, че не е необходимо личното ѝ съгласие. Била още малка и трябвало да се подчини на волята на настойника си.

Това вече беше прекалено. Всички седяха там и наблюдаваха Шантел с коварни усмивки, само Аарон изглеждаше смутен — причината за това тя узна малко по-късно от Еми.

В началото Еми беше дошла с нея в Норфолк, но скоро се беше върнала в Дувър, защото майка ѝ се беше разболяла. Къщата на Елън беше твърде малка за трима, така че Еми отново постъпи на служба в бащиния дом на Шантел и започна да обслужва новите господари.

Вечерта тя занесе в стаята на Шантел табла с ядене и обясни, че семейство Бърк най-сериозно възнамерява да омъжи младата жена още утре сутринта. Разказа ѝ за буйния спор, възникнал по този повод между членовете на семейството. Според Чарлз най-добре било Аарон да се ожени за Шантел и той дори се опитал да го накара да се разведе. Оттогава Ребека и Аарон постоянно се карали.

Но Шантел не се интересува особено от тази новина И без това не възнамеряваше да се съобрази с намеренията на Чарлз относно женитбата ѝ. Младата жена кипеше от гняв и изобщо не се опитваше да го крие. Ала нямаше полза от това. Тя беше заключена в стаята си и утре рано щяха да я отведат като жертвено агне пред олтара. Но онези

господа много се лъжеха, ако си въобразяваха, че тя ще ги послуша. Утре сутринта нямаше да бъде тук.

Едва в полунощ младото момиче се успокои дотолкова, че успя да вземе твърдо решение за бягство. Минаха още няколко часа, преди да се приготви. Първо, трябваше да напусне незабелязано къщата и, второ, да се скрие някъде на сигурно място. Вече знаеше къде — в пещерите. Още като дете играеше там и беше отнесла най-различни неща, които сигурно бяха още по местата си: одеяла, кремък и прахан, съдове, сбирката си от миди. Най-важното бяха одеялата, защото Шантел възнамеряваше да прекара в пещерите остатъка от нощта и целия утрешен ден, през който Бъркови напразно щяха да я търсят.

На следващия ден щеше да напусне Дувър, макар че все още не знаеше къде да отиде. Може би в Лондон и оттам да се обади на леля Елън. Приятелите ѝ непременно щяха да ѝ намерят някаква работа.

По лицето ѝ за пръв път от много часове насам грейна усмивка. Беше научила доста неща през времето, прекарано в къщата на леля си, и ѝ беше благодарна за това. Само преди година щеше безропотно да се съгласи със съдбата, предопределена ѝ от Чарлз — но не и сега.

Естествено имаше причини за тревога. Обожаваното и глезено от баща си младо момиче никога не се беше сблъсквало с трудностите на живота и не беше вземало решения за собствената си съдба. Когато отиде да живее при леля си, трябваше да се откаже от обичайния лукс, но това не я притесняваше. По-скоро възприе като приключение, че трябваше да се научи да готви и да чисти, да се пазари с продавачите, когато купува храна, да не бъде заобиколена от куп прислужници. Но само защото до нея беше леля ѝ Елън. Във всеки друг случай Шантел би се чувствала измамена. Ала Елън рязко се отличаваше от другите хора и племенницата ѝ я обичаше от цялото си сърце. Леля ѝ беше обиколила света; тя не беше жена, която избира винаги правия и лек път; тя отчиташе всички възможности — и добрите, и лошите.

Сега Шантел горчиво се упрекваше, че не е послушала леля си и не я е почакала, за да пристигнат двете в Дувър. Елън имаше опит и непременно щеше да намери разрешение на проблема. Но кой знае? Никой не можеше да се бори срещу Чарлз, който беше законен настойник на Шантел и имаше право да я омъжи дори за старик като Уулридж. Единственият изход беше Шантел да изчезне за две години и да се появи едва когато навърши пълнолетие.

Разбира се, трябваше да се примири с факти, че дотогава от наследството ѝ, разпилявано с такава щедрост от семейство Бърк, едва ли щеше да остане нещо. В никакъв случай не можеше да допусне да я оженят насила за отвратителния Уулридж. Но още отсега се закле, че един ден Бъркови ще си платят за причиненото ѝ зло. Ще им покаже тя! За пръв път в живота си Шантел изпитваше омраза. Това беше неприятно чувство и съвсем не отговаряше на същността ѝ. Но справедливостта изискваше да си разчисти сметките с тези хора, които се разпореждаха с нея като с неодушевен предмет, който дори не им принадлежеше.

Тя събра няколко рокли, личните си вещи и остатъка от парите, дадени от леля ѝ. Уви ги в един вързоп и го метна през прозореца. После се покатери на рамката и огледа градината. За щастие беше ранно лято и тя не мръзнеше в тънката памучна рокля, която щеше да улесни слизането ѝ. Освен това лунният сърп пращаше мътна светлина към земята и подпомагаше намерението ѝ да се измъкне незабелязано. Чудесно беше, че откри някакви, макар и малки, предимства в тази ужасна ситуация.

Но много скоро на пътя ѝ се изпречи първото препятствие. Шантел не беше пресметнала колко са порасли дърветата през изминалите години. Дървото, което растеше пред прозореца ѝ, все още си беше на мястото, но се беше изменило до неузнаваемост. Клонът, който докосваше къщата и по който се спускаше тя, вече беше високо над главата ѝ. Не го достигаше дори ако се надигнеше на пръсти. Пониските клони щяха да достигнат прозореца ѝ едва след години. Най-близкият беше на половин метър под долната рамка. Трябваше да скочи върху него, за да се спусне надолу по дървото.

Преди десет години нямаше да се поколебае да го стори, защото децата рядко обмислят последствията от приключенията си. Но днес Шантел отлично разбираше, че може да си счупи врата или поне някое и друго ребро, ако при скока си не улучи клона. Ала колебанието ѝ трая само няколко секунди. Тя се приведе напред и решително полетя надолу. Когато пръстите ѝ се впиха в клона, той се прекърши под тежестта ѝ и тя с все сила се удари в дебелото стъбло.

Веднага пусна счупения клон и полетя към земята, която беше на два и половина метра под нея. Падането беше болезнено и тя остана да лежи няколко дълги минути, молейки се в душата си да не е получила

някое сериозно нараняване. Най-после се надигна с въздишка на облекчение. Нямахте нищо счупено. Беше се отървала само с няколко натъртвания и одрасквания по коленете и бедрата.

Рискът си заслужаваше. Тя беше избягала от затвора си и сега с леко сърце тичаше по пътеката, която водеше надолу към морето. Вече усещаше мириxa на сол във въздуха и чуваше шума на вълните, които се разбиваха о брега. Добре познаваше местността. Дори да беше тъмно като в рог, щеше да намери стръмната пътека между крайбрежните скали, която водеше право в пещерите. Там играеше като дете, там никой нямаше да я потърси. Обхвана я чувството, че се е върнала у дома — тъй като къщата, от която беше избягала, беше чужда и негостоприемна.

Когато стигна до тесния пясъчен плаж, загрижено установи, че и това „родно място“ е заето от натрапници. На двадесетина метра от нея трима мъже изтегляха малка лодка на брега. Дали не бяха контрабандисти? Сигурно. Лодката нямаше фенер и Шантел веднага разбра, че не бяха обикновени рибари. Но каквито и да бяха, тя не искаше никой да я вижда и се прикри зад крайбрежните скали, където имаше достатъчно храсталаци и треви. Там щеше да изчака мъжете да се махнат.

Нямаше да има проблеми, ако бяха само трима — но непознатите бяха пет. Другите двама бяха изпратени на плажа да разузнаят дали не дебне опасност. Шантел изтича право в ръцете на единия.

По някакво зловещо съвпадение луната изчезна зад облаците точно когато похитителят на Шантел я отнесе при тримата си другари. В настъпилния черен мрак тя не можа да разбере дали поне един от тях не е от близкото село. Освен това ръката, която притискаше устата ѝ, не отслаби хватката си нито за миг. Шантел не можеше да произнесе нито дума и увереността ѝ скоро отстъпи място на страх пред неизвестността, който се усили още повече, когато мъжете заговориха помежду си на някакъв странен език. Но дивият смях, който избухна накрая, беше повече от ясен и Шантел усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

Тя се опита да се изплъзне от ръцете на похитителя си, но вече беше твърде късно. Петимата мъже без усилия завлякоха пленницата в лодката си. Напъхаха в устата ѝ пропита с пот кърпа и омотаха около тялото ѝ въже, за да не може да движи ръцете си. Един от мъжете

затисна с крак корема ѝ, за да не може да се повдигне от дъното на лодката. Похитителите отново заговориха помежду си, но Шантел не разбираше нито дума. Опита се да преодолее страха си и да разсъждава разумно. Сигурно мъжете имаха сериозна причина да я отведат със себе си и да не ѝ позволяват да обясни какво е търсила посред нощ на брега. Трябваше да поговори с тях — но как, ако никой не разбираше английски или френски, който Шантел също говореше отлично? О, божичко, как да си изясни какво смятат да правят с нея, щом не може да се разбере с тях!

Но не мина много време и тя разбра къде я водят. Метнаха я като вързоп на борда на някакво корабче, хвърлило котва в крайбрежните води, и веднага я отнесоха в една кабина, където беше тъмно като в рог.

За щастие въжето, с което я бяха овързали, не беше много стегнато. След известни усилия ѝ се удаде да освободи ръцете си. Но точно тогава вратата се отвори и светлината на свещта я заслепи. Когато очите ѝ привикнаха, тя смаяно се вгледа в странния чуждоземец, който стоеше насреща ѝ.

Имаше тъмна кожа, остър орлов нос и черни дръпнати очи, които при вида на Шантел се разшириха от изненада. Беше дребен, по-нисък дори от нея. Главата му беше омотана с бяла кърпа Освен широките панталони не носеше нищо друго, нямаше дори обувки.

Голите му гърди обиждаха Шантел, също както и втреченият поглед, но най-голямата обида се състоеше в това, че я бяха довели тук. Докато наблюдаваше странния чужденец, в гърдите ѝ се надигна вълна от отвращение и тя забрави страха си. Усети, че устата ѝ все още е затъкната с парцал, и побърза да го издърпа. Машинално забеляза, че кърпата е подобна на тази, която момъкът беше увил около главата си.

— Говорите ли английски? — попита надменно Шантел. — Ако не, настоявам веднага да намерите преводач. Изисквам...

— Говоря английски.

Войнствеността на младото момиче бързо отстъпи мястото си на огромно облекчение.

— Слава Богу! Толкова се боях, че никой няма да ме разбере. Чуйте ме, сигурно сте се заблудили. Веднага трябва да поговоря с човека, който командва този кораб.

— Всичко с времето си, лала. — Той се ухили и разкри два реда изненадващо бели зъби. — Бъдете сигурна, че той също иска да говори с вас. Кълна се в Аллаха, той ще бъде възхитен, че сме уловили такава плячка.

Шантел усети, че се вцепенява.

— Какво искате да кажете? Ако говорите за мен...

— Естествено, че говоря за вас. — Усмивката му стана още по-широка — Ще ни донесете цяло състояние.

— Не желая да слушам глупости — прекъсна го остро Шантел. — Не знаете коя съм аз. Не ви е известно дали финансовото ми състояние позволява да искате откуп.

— Откуп? — Смяхът му прозвуча искрено. — Не, лала, ние не отвлечаме жени за откуп. Поне не красавици като вас.

Шантел отстъпи назад като поразена от удар. Не разбираше думите на момъка, по-точно, страхуваше се, че го е разбрала много добре.

— Този кораб защо е дошъл чак тук? Защо ме отвлякохте?

— Не се страхувайте — отговори той. — Няма да ви причиним зло.

Но Шантел не можеше да се успокои. Ръцете ѝ трепереха.

— Кой сте вие?

Момъкът направи крачка към нея и тя панически се отдръпна. Чужденецът веднага спря, объркан от искрения ѝ ужас. Хаким Бекташ никога не беше получавал заповед да се грижи за пленена жена, а тази тук не беше обикновена пленница. Той разбра това още когато видя за пръв път аристократичните ѝ черти, а господарският ѝ тон затвърди впечатлението му. Тя беше истинска дама. Но тук нямаше значение коя е, нито дори как се казва, защото новият ѝ господар щеше да ѝ даде друго име. Хаким нямаше опит в общуването с дами, но това не му попречи веднага да я нарече „лала“ — името, с което се обръщаха към жените от благороден произход. Макар че тя щеше да бъде робиня...

Той просто не знаеше как да се отнася с нея. Раиз Мехмед, капитанът на кораба, настояваше пленницата веднага да научи истината. Той твърдеше, че заловените се нуждаят от време, за да свикнат с новото си положение. Дано Аллах го научи как да ѝ го каже, защото той, Хаким, беше единственият на борда, който говореше английски.

Но преди да успее да каже нещо, котвата бе вдигната и корабът се раздвижи.

— Какво беше това? — извика Шантел и се облегна на стената, търсейки опора.

— Излизаме в открито море.

— Не! — изплака тя, но веднага се овладя. — Къде отиваме? Говорете, по дяволите! Къде съм попаднала?

— Ние сме пирати, лала.

Шантел отлично познаваше тази дума. Нямахше нужда от по-нататъшни обяснения, макар че в първия момент съзнанието ѝ блокира и отказа да възприеме чутото. Но след секунди лицето ѝ побледня като на мъртвец.

— Пирати? Турски пирати?

Той сви рамене.

— Пирати, търговци, това няма значение във Варвария.

— По дяволите с вашите приказки! Пиратите търгуват с бели роби.

— Понякога.

— Значи вие сте... О, Господи, само това не!

Момъкът беше толкова възхитен от пламтящата светлина, заляла страните ѝ, че не обърна внимание на последната ѝ забележка. Още по-малко очакваше, че тя ще се нахвърли срещу него. Силен удар го отхвърли встрани, той загуби равновесие и падна на пода. Свещта отлетя от ръката му и угасна. Успя само да види как Шантел се втурна навън и уплашено скочи на крака. Ако успееше да скочи в морето, капитанът непременно щеше да го хвърли през борда.

Но Хаким закъсна. Когато изхвъркна на палубата, видя как един от пиратите се опита да препречи пътя на младата жена, но тя го отблъсна и със силен удар го запрати върху дъските. После Шантел скочи през борда, без да си дава труд да се изкачва по перилата. Хаким се хвърли напред и видя сребърнорусата глава, която изплува над вълните. Онемал от смайване, установи, че тази странна личност умее дори да плува. Много малко от другарите му можеха да кажат същото за себе си, включително и самият той. Иначе без колебание щеше да скочи подире ѝ.

Пиратите се развикаха един през друг, слисани от факта, че девойката не се удави, а смело заплува към брега. Вбесеният Раиз

Мехмед се нахвърли върху Хаким.

— Идиот такъв! Заръчах ти да свършиш най-простото нещо на света, а ти обърка всичко. — Думите му бяха придружени с тежък юмрук и Хаким се озова на дъските.

Раиз Мехмед се приведе над него и тъмните му очи необуздано засвяткаха. — Би трябвало да те...

— Трябва да я настигнем — прекъсна го смело младежът.

— Да не си полудял? — изкрещя Мехмед. — Да гоним някаква си жена? Акулите ще я изядат — заключи отвратно той.

Хаким се изтърколи настрани, за да избегне ритника на Мехмед, и вдигна ръка.

— Тя имаше сребърни коси и очи като аметисти. Дори богиня би завидяла на красотата ѝ.

Мехмед веднага спря и гневът му отново се изля върху нещастния младеж.

— Идиот! Защо не каза веднага?

Когато корабчето се обърна и малката лодка беше спусната на вода, Хаким дълбоко въздъхна. Той беше успял да се спаси от гнева на капитана, но какво щеше да стане с момичето? Почти му се искаше да не го намерят. И той самият не знаеше защо.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— В къщи ви чака някакъв момък, милорд. Пристигна пеша пет минути след като излязохте. За малко ви изпусна.

Граф Милбъри слезе от коня си и връчи на ратая юздите на чистокръвния жребец, удостоен с множество награди. Черните вежди замислено се сключиха над смарагдовозелените очи и той тръгна по тясната пътека към къщата. Не очакваше посетител, пък и Хари добре познаваше всичките му приятели. Затова съобщението веднага възбуди интереса му.

— Сигурен ли си, че иска да говори с мен, а не с маркиза?

— Спомена вашето име и изобщо не попита за дядо ви. Всъщност не каза нито дума повече. Струва ми се, че не говори английски, пък и видът му е един... Нали разбирате какво искам да кажа.

Графът кимна и се постара да прикрие усмивката си. Хари нямаше доверие в чужденците, откакто преди много години дъщеря му беше избягала с един французин. Оттогава Хари подозираше всеки, който говореше дори с най-лек акцент. Приятелят на графа, Маршъл Филдинг, често се оплакваше, че конярят се отнася зле с куриерите, които предаваха депешите си в имението. Но момъкът, който го очакваше в къщата, вероятно не беше от агентите на Маршъл, защото по желание на дядо си графът беше прекратил връзките си с британските разузнавателни служби. Всъщност той никога не се беше обвързвал сериозно с тях.

Ала каква полза от подобни размишления? Графът вървеше бързо по пътеката към дясното крило на господарската къща, фамилно притежание на дядо му, маркиз Хънстейбъл. Графът имаше собствени имоти в Йорк, но ги посещаваше само веднъж, годишно, за да провери дали старата сграда не е рухнала и дали арендаторите се чувстват добре под крилото на назначения от него управител. През останалото време живееше в Кент, в имението на дядо си. Това ставаше по взаимно съгласие и желание. Независимо от факта, че графът беше

единствен наследник на стария маркиз и старецът държеше внукът му да бъде постоянно пред очите му, за да не се излага на никакви рискове, двамата мъже бяха силно привързани един към друг и много се обичаха.

— Милорд, очаква ви...

— Да, зная, мистър Уолмсли — прекъсна го графът и му връчи ръкавиците и жокейската си шапка. — Къде го отведохте?

— Щях да го оставя в преддверието, милорд, но той така зяпаше момичетата, че те се изнервиха, и реших да го поканя в малкия салон.

— Безсрамно ли се държа?

— По-скоро бих казал, че никога не е виждал жени — отговори мистър Уолмсли.

Графът леко изкриви устни.

— Даде ли ви визитна картичка?

— Не пожела да каже дори името си — отговори с явно презрение лакеят. — Ако питате мен...

— Няма нищо. Веднага ще отида при него. Донесете ми таблата както обикновено, но сложете прибори за двама.

Малкият салон се намираше вдясно от огромната зала. До него се стигаше по къс коридор. Грамадните прозорци гледаха към моравата зад къщата, огряна от утринното слънце. През светлите, безоблачни дни на това годишно време в помещението проникваше достатъчно светлина и фигурата на самотния посетител, застанал с лице към лявата стена, ясно се очертаваше. Младежът с възхищение разглеждаше старинните часовници, подредени на една лавица.

Слабичкият мъж не чу влизането на графа — за щастие на последния, защото той никак не държеше да се забележи изненадата му. А в този момент наистина беше изненадан. Още с влизането си разбра от каква националност е посетителят и дузина въпроси преминаха като светкавици през главата му. Изненадата се примеси със страх, защото неочакваната поява на арабин в дома му със сигурност предвещаващо нещо неприятно.

С известни усилия графът успя да изпише на лицето си учтива, снизходителна усмивка и попита на отличен арабски език:

— Искали сте да ме видите, така ли?

При звука на родната си реч в тази чужда страна Али бен Халил рязко се извърна. Никога не беше очаквал да чуе тук майчиния си език,

макар постепенно да беше започнал да вярва, че в това пътуване го е придружавал лично Аллах. Всемогъщият беше изсипал върху му кош с благословии. Първо го измъкна невредим от Барка. После му изпрати попътен вятър и малкият тримачтов кораб прекоси морето за по-малко от месец. Даже екипажът имаше късмет, защото на брега най-неочаквано заловиха пленник, който щеше да увеличи печалбите от пътуването. Един от моряците говореше английски и Али научи от него всички необходими думи, с помощта на които дойде дотук. А в някакъв заден двор висяха дрехи, които момъкът лесно открадна и нагоди външността си към чуждата страна. Всичко мина толкова добре, та Али се уплаши, че в скоро време съдбата може да се обърне срещу него — просто защото Аллах раздаваше не само благословии, а и наказания. Но нали беше пристигнал в Англия! Едрият мъж, който говореше арабски, със сигурност беше търсеното от него лице. Това означаваше, че мисията му е завършила успешно. Али ликуващо изпъчи гърди.

— Дерек Синклер?

В отговор на кимването арабинът бързо връчи повереното му писмо, отстъпи назад и зачака. Може би щяха да му задават още въпроси, може би англичанинът щеше да му каже къде да живее през следващите шест месеца. Той все още не разбираше защо му забраниха да се връща в Барка толкова дълго време, но не мислеше да се оплаква. Вече беше богат човек.

Освен собствената му пълна кесия беше останала и значителна част от сумата, определена за наемане на кораб.

Той скришом наблюдаваше англичанина, който отиде до писалището, взе нож за отваряне на писма и седна на стола. Писмото очевидно беше кратко, защото само след секунди мъжът го остави и впи поглед в Али. Младежът познаваше тези проницателни зелени очи, които внезапно го изтръгнаха от щастливата му омая. По гърба му пробягнаха студени тръпки. Очите, ръстът, орловите черти на лицето! Вярно, нямаше брада, но...

Али простена и се хвърли по лице на пода.

— Не ме убивайте, милостиви господарю! Скрийте ме, моля ви. Кълна ви се, че ще направя всичко, което искате от мен.

— Защо? — Въпросът прозвуча изненадващо меко и Али се осмели да вдигне глава.

— Защото... защото ви видях.

— Точно така. Е, добре, колко време трябва да останеш тук?

— Шест месеца — отговори Али, който беше разбрал. — Казаха ми да не се връщам в Барка най-малко шест месеца.

Графът тихо изруга. Толкова дълго? А само след няколко седмици трябваше да се състои сватбата му с Каролайн. Тя надали би се съгласила на подобно отлагане. Дядо му също. Щом трябваше да скрие куриера за шест месеца, пребиваването му там щеше да отнеме също толкова време.

— Стани и ми разкажи всичко, което знаеш за това писмо.

— Не съм го чел. — Али бавно се надигна и недоверчиво изгледа домакина си.

— Не е важно дали си го чел. Разкажи ми как те изпратиха при мен.

Али спомена за многото куриери, изпратени с едно и също писмо, които бяха загубили живота си, както и за това, че той доброволно се беше нагърбил с опасната мисия. После англичанинът започна да разпитва за владетеля.

— Знам само, че многократно се опитваха да го убият и вече почти не излиза от палата си.

— Неговите хора знаят ли кой посяга на живота му?

Али вдигна рамене.

— Аз не съм от двореца. Мисля, че само по тази причина убягнах от лапите на преследвачите. Нямам представа какво става зад стените му.

— Добра работа си свършил, приятелю — усмихна се Дерек. — Само че какво ще те правя през следващите шест месеца?

— Затворете ме.

— Съмнявам се, че е необходимо. Ще те оставя тук, в имението. Надявам се да ти намерят някакво занимание. Какво работиш в Барка?

— Продавам лимонада.

Дерек тихо се изсмя.

— Продавач на лимонада успява там, където закалени в бой войници загиват. Моите уважения! Ако знаеше и малко английски...

— Научих няколко думи — усмихна се в отговор Али. Облекчението му беше огромно. Аллах не го забравяше!

— Отлично — заключи графът и се надигна. В този момент на вратата се почука и в салона влезе младо момиче с табла в ръка. Беше красиво и Али си помисли, че цели шест месеца ще гледа незабулени жени. Очевидно мъжете в тази страна не се засягаха, когато други зяпаха жените им. Това момиче явно принадлежеше на Дерек Синклер, защото му подари дълъг и чувствен поглед.

— Искаш ли кафе? — попита графът.

Али кимна и когато момичето излезе, попита колебливо:

— Тя от вашия харем ли е?

Дерек се усмихна и отпи глътка от горещата напитка, към която беше привикнал в младостта си.

— За съжаление тук нямаме хареми, макар че ако имахме, тази млада жена би принадлежала към един от тях. Но тя е не само на мое разположение, ако разбираш какво искам да кажа.

— Странни обичаи имате тук.

— Вярно е, тук всичко ти се струва странно, но ще свикнеш. Човек бързо свиква с всичко ново.

Когато мистър Уолмсли отведе Али, графът остана в малкия салон и отново седна зад писалището си. Потънал в мислите си, той се взря в писмото, разтворено пред него: три кратки изречения на турски, лесни за прочитане, защото освен френски и арабски графът владееше и турски език. Всъщност беше научил английски доста по-късно, но именно той беше станал негов роден език.

Първата му реакция беше облекчение. Никой не беше умрял. Но след разказа на Али трябваше да добави: засега!

Три кратки изречения:

Имаш много поздрави. Нужно ли е да продължавам?
От теб ми остана незабравим спомен.

Шифърът от детските години, с който толкова често объркваха учителите и прислугата. Графът с меланхолична усмивка си припомни времето, когато прочете в час едно съчинение и никой не разбра защо Джамил се превиваше от смях. Но единствен той беше разчел скрития код: *„Предпочитам да си хапвам райски ябълки и да подслушвам султана. А ти?“*

Това писмо беше много по-кратко: три изречения — три думи. Взема се първата дума от всяко изречение и се получава: „Имам нужда от теб.“ Естествено Дерек не можеше да остави без внимание подобно послание. Беше получил доста писма през изминалите години, но винаги по нормален път. Заради това писмо обаче бяха загинали хора. То беше нещо особено. „Имам нужда от теб.“ Дерек щеше да отиде.

Трябваше да замине още преди два месеца, когато Маршъл го помоли, но тогава причината не му се стори достатъчно важна. Не пожела да отложи сватбата, а и не искаше да наруши дадената пред дядо си дума. Не го привличаше перспективата да търси из Барка пленено и продадено английско момиче. Бяха го отвлекли преди три месеца, то вероятно отдавна не беше девствено и Дерек нямаше защо да се намесва.

Задача на английския консул беше да се занимава с откупуването на заробени англичанки. Вярно, той щеше да употреби повече време за това, а можеше и изобщо да не успее. Често арабите не желяеха да продават робините си, особено ако бяха красиви, а по думите на Маршъл случаят с англичанката беше точно такъв. Всъщност приятелят му се занимаваше с тази история само защото момичето беше роднина на някакъв голям благородник. Тогава случаят не заинтересува Дерек. Сега обаче, когато и без това отиваше в Барка, щеше да се погрижи да освободи момичето. По този начин щеше да разпита приятеля си по-подробно за положението в Барка, без да му разкрива истинските причини за любопитството си.

Съдба. Така трябвало да стане, в определеното време, по определения начин. Беше възпитан с принципите на мюсюлманската философия. Ето че след почти деветнадесет години, прекарани в Англия, съдбата му беше предопределила да се върне в къщи. Но защо — това щеше да узнае едва след като приключението завършеше.

ГЛАВА ПЕТА

Шантел придърпа вълненото одеяло под брадичката си. Не можеше да потисне треперенето на тялото си, макар че косата ѝ беше изсъхнала и в каютата беше топло. Но младата жена беше разтърсвана от страх и стомахът ѝ се бунтуваше.

Почти беше успяла да се изплъзне от ръцете на пиратите. Краката ѝ вече докосваха дъното, когато лодката я настигна и я потопи във водата. Когато изплува, за да си поеме въздух, няколко чифта ръце я сграбчиха и я издърпаха в лодката. В този момент Шантел разбра, че никога вече няма да ѝ позволят да избяга.

Отведоха я обратно на кораба и я отнесоха в тъмната каюта. Двама мъже я съблякоха до голо, но тя беше твърде слаба да се отбранява, пък и никой не посегна да я опипва. Мъжете взеха със себе си мокрите ѝ дрехи и я оставиха сама. Въпреки че беше тъмно като в рог, Шантел намери възглавниците, сви се на кожената постеля и се уви с вълненото одеяло. Но когато помисли за това, което я очакваше, цялото ѝ тяло се разтрепери.

Постара се да остане будна, защото не искаше да я изненадат в съня ѝ. Скоро дойде утрото и с него през мъничкия прозорец на каютата започна да се процежда светлина. Шантел беше сама. Хиляди пъти предпочиташе да изтърпи ужасите, които ѝ предстояха, вместо да лежи тук и да чака това, което непременно щеше да се случи. Беше убедена, че екипажът ще я изнасили и ако оживее след това мъчение, ще я продадат като робиня. Изгледите за бъдещето бяха толкова ужасяващи, че тя не можеше да понесе дори мисълта за тях. Беше в състояние да изпитва само някаква мъчителна смесица от страх и унижение.

От време на време се питаше какво ли е станало с дребния мъж, с когото беше разговаряла в началото. Защо не се връщаше? Всеки разговор би я облекчил. Но може би обичайната тактика беше пленниците да се оставят в неизвестност, за да се отслаби съпротивата им. Страхът разрушаваше силите ѝ. Все пак мъжът я беше уверил, че

няма да ѝ причинят зло. Отворен оставаше въпросът, какво разбират пиратите под „зло“...

О, Боже, ако поне не знаеше какво представляват тези хора! Сега ѝ се искаше никога да не е учила история. Но тя задълбочено беше изучила живота и обичаите на мюсюлманите, османските нападения над християнска Европа, развитието на варварските държави в пределите на Османската империя, както и смелите набези на варварските пирати по средиземноморското крайбрежие. Тези страшни мъже нападаха чужди кораби, отвличаха всички християни и ги продаваха като роби без разлика на пол, възраст и положение. Какво ли разбираха те под това, да причинят зло на една жена? Сигурно не същото, което си представяше тя...

Когато малко преди обяд вратата най-после се отвори, в каютата не влезе морякът, който бе разговарял с Шантел. Появиха се четирима мъже, двама с голи гърди, третият — висок и тънък, увит в бяло одеяние, а четвъртият — едър и представителен, облечен в блестящ копринен елек и широки турски шалвари.

Главите им бяха увити в тюрбани. Чертите на лицата им бяха остри, но кожата им беше доста светла. С изключение на този с белите одежди в коланите им бяха затъкнати дълги, криви ятагани.

Шантел бързо вдигна глава, но не посмя да се изправи, тъй като върху себе си нямаше нищо, освен одеялото. Пленница в тясното помещение, с огромни уплашени очи и прозрачна, бледа кожа, тя не забелязваше, че мъжете, особено капитанът, са направо слисани от външността ѝ. Тези хора никога не бяха виждали подобни виолетовосини очи. А сребърнорусата коса, един кичур от която беше изскочил от одеялото и издаваше мекота и дължина до бедрата, се ценеше високо на Изток. Никога досега моряците не бяха виждали подобно нещо. Лицето на младото момиче беше гладко, с изключително фини черти. Ако и тялото отговаряше на лицето, те щяха да получат цяло състояние за тази жена. А ако все още беше девствена, цената щеше да стане десетократно по-висока.

Раиз Мехмед реши веднага да провери това. От него зависеше по-нататъшната съдба на Шантел, както и удобствата, с които щеше да разполага на кораба. Ако не беше девственица, Раиз Мехмед и екипажът му щяха без всякакви угризения да се възползват от тялото ѝ по време на обратния път. Повечето от хората му се задоволяваха с

животни, но само в случай на нужда. Жена на борда — това беше истинска благословия за всички тях, ала само ако не беше девствена. Дълбоко в себе си Раиз се надяваше да не е.

— Тя е в паника, капитане — отбеляза белият евнух, застанал до него. — Няма ли да повикаме Хаким да ѝ обясни, че става въпрос само за една обичайна проверка?

Без да сваля поглед от русата християнка, Мехмед поклати глава.

— Той ще ѝ бъде приятел и ще ѝ помогне да се примири със съдбата си. Ще ѝ разкаже всичко за бъдещия ѝ живот, ще я убеждава да се нагоди към новите условия и така тя ще стане още по-ценна за нас. Ако го повикам сега, тя ще загуби цялото си доверие в него и по-късно няма да иска да го погледне.

— Тогава да започваме, защото жената скоро ще изпадне в несвяст.

Но Шантел не припадна. Тя диво изпищя и започна да се отбранява, макар и безуспешно. Мъжете натъпкаха в устата ѝ кърпа, увиха ръцете ѝ с одеялото, проснаха я по гръб на кожата и мъжът с копринената жилетка легна върху гърдите ѝ. Тя започна да ритя с крака, но мъжете сграбчиха стъпалата ѝ, вдигнаха високо краката ѝ и ги разтвориха.

Очите ѝ се разшириха от ужас в очакване на най-страшното. Тъй като мъжът с копринената жилетка я държеше здраво за раменете и я притискаше с тежестта на тялото си, тя не можеше да види какво става между краката ѝ. Не знаеше, че моряците, които я държаха, са получили заповед да не я поглеждат; не знаеше, че облеченият в бяло е евнух, който не може да я изнасили, дори и да иска; не знаеше, че на тази проверка се подлагат всички жени-пленници. Усети огромна уплаха и болка, когато нещо се мушна между краката ѝ и проникна в нея. Само след секунди чуждото тяло се отдръпна, но Шантел беше сигурна, че са отнели девствеността ѝ. Дори не предполагаше, че токущо е издържала изпита, който я спаси от изнасилване. Поне докато беше на кораба, щяха да я пазят като зеницата на очите си.

Мъжете пуснаха краката ѝ и грижливо ги увиха в одеялото. После приглушено заговориха помежду си. Шантел скри лице в ръцете си и не посмя да се помръдне. Беше обхваната от безгранично отчаяние. Беше се опасявала от най-лошото и то наистина настъпи. Вече нищо нямаше значение за нея.

Двамата полуголи мъже напуснаха кабината, а този с копринената жилетка най-последно се изправи и я издърпа да стане. Шантел мълчаливо се подчини, но когато ръката му дръпна одеялото, тя веднага го захапа. После се опита да прикрие голотата си.

Никога не беше предполагала, че ще бъде обезчестена по такъв жалък и недостоеен начин. Тези мъже бяха животни и Шантел изкрещя това в лицата им, макар че никой не разбираше езика ѝ. Но презрението и яростта, които се излъчваха от пламналото ѝ лице, нямаха нужда от превод.

— Кълна се в брадата на Пророка, тази жена е съкровище. — процеди през зъби Раиз Мехмед, останал без дъх. Никога не беше срещал подобна красавица.

— Има силен дух — отбеляза евнухът. — А какви линии...

— Можеше да е малко по-дебеличка.

— На вашия вкус не може да се разчита — заяви евнухът.

— Пък и няма да бъде ваша. Но Хамид Шариф със сигурност ще се зарадва.

Мехмед само изръмжа, защото собственикът на кораба Хамид Шариф имаше вече четири жени и постоянните им караници направо го влудяваха.

— Най-добре да я продаде. Така ще получим повече пари. Жена като нея е в състояние да възпламени дори и владетеля, макар че той отдавна не купува нови робини за харема си.

— Не е наша работа кой ще я купи, Раиз. Ние трябва да я доставим здрава и невредима в ръцете на Хамид Шариф.

С тези думи той подаде одеялото на Шантел и се усмихна извинително. Мехмед избухна в луд смях, когато видя как младата жена грабна одеялото, уви се в него и с отвращение се изплю в краката на евнуха.

ГЛАВА ШЕСТА

Каролайн Дъглас дръпна юздите на буйната си кобила и изчака Дерек да я настигне. Не беше предполагала, че днес следобед той ще я посети и ще ѝ предложи да излязат на езда. Много добре знаеше, че баща ѝ има гости. Но тя побърза да се възползва от удобния случай и облече новия си костюм за езда от тъмносин вълнен плат с красива, силно вталена сатенена жилетка, с който приличаше на палаво момче. Мъжественият стил на костюма, изработен от мъжки шивач, беше изключително модерен, а и Каролайн отлично знаеше колко отива този цвят на възхитителната ѝ червенокоса главица.

Вдигна поглед към Дерек изпод широкополата си шапка и го зачака да се приближи. Със задоволство отбеляза, че годеникът ѝ се справя умело с полудивия жребец, който беше избрал този ден. Той с увлечение развъждаше чистокръвни коне и не малко от най-благородните английски екземпляри бяха произлезли от неговата конюшня. Много от тях разнасяха славата му по конните състезания. Собствената ѝ кобила също беше подарък от Дерек по случай годежа. Каролайн обичаше коня си. Обичаше и Дерек. Но с лека въздишка се замисли за стотен път дали не направи грешка, като прие предложението на най-добрия си приятел.

Не, стига размишления! Вече беше отказала на двама обожатели и това вбесяваше баща ѝ. Не можеше да отхвърли и третия, още повече че той беше Дерек Синклер, граф Милбъри. Тя искаше да се омъжи за него — наистина искаше.

Дерек беше отлична партия във всяко отношение. Двамата бяха отраснали в съседни имения и много добре се познаваха. Баща ѝ го ценеше като свой син. А като се прибавят и очарованието на Дерек, блестящата му външност, мекият му характер... Той беше изключително чувствен, ала това не можеше да бъде отбелязано като слабост, защото целувките му ѝ даваха усещането, че е най-желаната и обичана жена на света. Проблемът беше в умението му да събужда

тези усещания в душата на всяка жена, до която се докосваше. А той беше имал десетки жени, и то по няколко наведнъж!

Дерек редовно я осведомяваше за завоеванията си. Когато се влюби за пръв път, Каролайн също сподели тайната си с него. Разказваше му и за всички следващи флиртове. В това отношение двамата нямаха тайни един от друг. Дерек се кълнеше, че ще я направи щастлива, и тя беше убедена, че е в състояние да го стори. Каролайн се надяваше, че след годежа той се е отказал от любовните си връзки. А в тях участваха поне половината момичета в дома на дядо му. Не ѝ се вярваше, че ще ѝ остане верен завинаги, ала това не я тревожеше особено. Имаше нещо друго, което непрекъснато я караше да се съмнява.

Не, не! Тя просто беше нервна като всяка годеница преди сватбата. При двата си предишни годежа също беше треперила от нерви, колкото повече се приближаваше денят на венчавката.

Естествено за това също си имаше причини. Беше ѝ много трудно да вземе каквото и да било решение. Нямаше достатъчно увереност в себе си, за да бъде сигурна в правотата на избора си. Открай време си беше такава.

Именно затова я привличаше най-вече умението на Дерек да дава нещо от себе си, от своята сила и сигурност и на нея. Щом беше приятел на някого, това беше за цял живот. Приятелят му ставаше негова собственост. А може би грешката беше именно там. Каролайн усещаше, че винаги му е принадлежала. Не можеше да си представи как би живяла без него. Затова ли беше казала „да“ — защото не можеше да се лиши от дружбата му?

Не, не! Тя го обичаше, винаги го беше обичала. Е... не винаги. Когато се появи в Англия, тя първо трябваше да свикне с него. Беше шестгодишна, когато го видя за пръв път, а той почти на единадесет. Момчето говореше френски и се държеше странно. Каролайн още не беше започнала да взема уроци по френски и двамата едва се разбираха. Но не след дълго Дерек овладя английския и постепенно тя узна всичко за него. Беше отрасъл някъде в Близкия изток, където баща му бил посланик. Дъщерята на стария маркиз, Мелани, се омъжила за дипломата в чужбина и никога вече не се върнала в Англия. Когато Дерек бил деветгодишен, родителите му починали и

той се върнал при дядо си. Тъй като бил единственият мъжки наследник, веднага получил името Синклер.

Каролайн отлично помнеше надменното, снизходително държание на Дерек през онези години. Движеше се и говореше като някакъв малък цар и изискваше подчинение от всички наоколо. О, как го мразеше тогава! Но не след дълго очарованието му завладя сърцето ѝ. Дерек умееше да общува с жените по начин, който го правеше неустоим. Скоро той стана обожаваният голям приятел на Каролайн. За нея нямаше никакво значение, че се е сприятелила с момче, а не с момиче. Дори сега, след деветнадесет години, в отношенията им нямаше промяна, макар че през това време Дерек се беше сдобил с много нови приятели, мъже и жени.

Един от тях беше лорд Филдинг, този негодник, който беше въвлъкъл Дерек в разузнавателните служби, обещавайки му приятно прекарване на времето. За Дерек всичко беше шега, леко и безобидно приключение. Никога не мислеше за опасността, но всеки път, когато заминаваше за Франция, Каролайн и маркизът трепереха от страх, че ще го заловят и обесят. Най-после маркизът успя да убеди внука си да не рискува ненужно живота си. Бедният стар господин с основание се боеше, че Дерек няма да живее достатъчно дълго, за да остави наследник на името си. Затова настоя внуку му да се ожени и изборът на Дерек някак естествено падна върху Каролайн. Тогава тя се почувства безкрайно поласкана. Приятелят ѝ познаваше десетки жени, но избра именно нея за своя съпруга.

— Мечтаеш ли, Каро?

Дерек скочи от коня си и протегна ръце към нея. Каролайн го изгледа усмихнато, сложи ръце на раменете му и потръпна при допира на силните и топли мъжки пръсти до тънката ѝ талия. Дерек я свали на земята, но когато краката ѝ докоснаха тревата, не я пусна веднага. С рядката за един мъж способност да изразява чувствено привързаността си той омагьосваше жените. Още повече че самият той, изглежда, не го съзнаваше. Докосванията по раменете и ръцете ѝ, нежното плъзгане на мъжките пръсти по кожата ѝ, тези съвсем невинни наглед милувки предизвикваха буря от чувства в сърцето на Каролайн. А може би той го знаеше. Може би това беше част от умението му да подчини на волята си всяка жена.

Вместо отговор тя се засмя, защото не искаше той да забележи, че изцяло е завладял мислите ѝ. После небрежно каза:

— Мислех си за градината. Време е да разсадят розите.

— Ти, малка лъжкиньо — прошепна той и я притисна до себе си.

Каролайн вдигна усмихнато очи, ала усмивката ѝ трябваше да измине дълъг път, тъй като тя беше дребна и крехка, а той беше с цяла глава по-висок от нея.

— Е, добре. Мислех си колко са женствени миглите ти.

— О, Боже, скъпа, ако искаш да ми направиш комплимент, мисля, че си сбъркала.

— Но така си още по-красив, Дерек — заяви тя с дяволити искрици в сивите си очи.

— Ако продължаваш с тези глупости, ще се заема с нещо по-сериозно...

— О, не, недей! — Тя се изплъзна от прегръдките му, защото отлично знаеше, че щом я целуне, вече няма да е в състояние да мисли разумно. — Знам, че имаше причина да ме поканиш днес на езда. Затова нека чуя какво не можеше да ми кажеш пред баща ми.

— Решен съм да те прелъстя, мъничката ми.

— Надали! — прошепна тя. — Ако искаше да го сториш преди сватбата, щеше да ме вземеш още преди месец. Затова говори!

Той улови ръката ѝ и бавно я поведе през осеяната с диви цветя ливада.

— Как мислиш, ще има ли голямо вълнение, ако отложим сватбата?

Тя спря плътно пред него и той трябваше да я погледне в очите.

— Какво се е случило?

— Трябва за известно време да напусна Англия.

— Този негодник, този подлец! — изкрещя Каролайн. — Той е виновен, нали?

— Кой? — попита с невинна физиономия Дерек.

— Много добре знаеш кой! Лорд Филдинг! Нали обеща на дядо си да не се замесваш повече в отвратителните му дела?

— Марш няма нищо общо. О! — Той спря и се усмихна. — Негодник? Подлец? Какви са тия думи, Каро? Мислех си, че Маршъл ти харесва...

— Харесваше ми — отговори мрачно тя. — Преди да направи от теб шпионин.

Дерек меко я привлече към себе си и обгърна с ръка талията ѝ.

— Маршъл никога не ме е убеждавал. Вършех това за собствено удоволствие. А този път няма нищо общо. Касае се за нещо, което мога да свърша само аз. Не ме заплашва опасност. Случаят е по-скоро от областта на дипломацията.

— Вероятно си длъжен да го запазиш в тайна?

— Разбира се.

Каролайн усети, че се разкъсва между облекчението от отлагането на венчавката, което щеше да ѝ помогне да преодолее съмненията си, и тревогата за живота на годеника си.

— Колко време ще отсъстваш?

— Не мога да ти кажа точно. Около шест месеца.

— Толкова дълго?

Дерек сви рамене.

— Дипломацията отнема повече време от шпионажа.

— На какво мнение е дядо ти?

— Още не съм му казал. Ще поговоря с него непосредствено преди отпътуването си.

— А то кога ще бъде?

— Вероятно още утре — призна той. — Ще взема кораб от Дувър.

— О, Дерек! — Младата жена спря и буйно обгърна с ръце врата му.

— Какви са тия работи, Каро? Нима ще ти липсвам?

— В никакъв случай — прошепна до гърдите му тя.

— И няма да мислиш за мен?

— Нито секунда!

Той се засмя и нежно я притисна до себе си.

— Това е моето любимо момиче.

ГЛАВА СЕДМА

Дерек обаче не отложи разговора с дядо си за следващия ден. Веднага след завръщането си той потърси маркиза в библиотеката и откровено му разясни положението.

Отговорът на Робърт Синклер беше единствено възможният:

— Трябва да заминеш.

— И аз така реших — заяви Дерек. — Изпратих да повикат Маршъл. Вероятно ще пристигне утре следобед.

— Нима ще му разкажеш за роднините си там?

— Смяташ ли, че е разумно да му открива истината след толкова години?

— Не — призна маркизът.

— Точно така! Освен това самият аз още не зная подробностите. Едва когато пристигна там, ще разбере защо имат нужда от мен. Маршъл ще си мисли, че съм отишъл да потърся пленената англичанка. Това е достатъчно.

— Ще се погрижиш ли за нея?

Дерек вдигна рамене.

— Ще се поогледам тук-там. Много е съмнително, че ще успея да я измъкна, дори ако я открива. Озове ли се в харема, една жена е загубена за външния свят.

Робърт смръщи чело.

— Казваш го без ни най-малко съжаление.

Дерек усмихнато изгледа дядо си. Огорчението му беше разбираемо.

— Какво искаш да чуеш от мен? Тя е една от хилядите. У нас робството е подсъдно. На Изток обаче е нещо нормално и законно.

— Но това не е причина да го одобряваш.

— Не го одобрявам, дядо, но аз все пак съм израсъл в Ориента. Приемам робството като факт, като начин на живот.

— Знам, знам — въздъхна маркизът. Не му се искаше да подхваща отново стария спор. — Искях само да те попитам... Ще я

видиш ли?

Дерек разбра, че дядо му не говори за англичанката.

— Не знам.

— Ако я видиш, предай ѝ, че съм ѝ благодарен с цялото си сърце.

Дерек кимна и трогнато прегърна стария господин. Гърлото му беше пресъхнало от вълнение. Посланието беше еднозначно и се отнасяше до самия него. То свидетелстваше за признанието, за обичта и гордостта на дядо му, който никога не изразяваше публично чувствата си. Двамата мъже често бяха на противоположни мнения, Робърт гледаше с неодобрение на „ориенталския“ начин на живот на внука си, но с течение на годините между тях беше възникнала здрава, неразрушима връзка.

Само час по-късно, докато Дерек седеше замислен в библиотеката, съобщиха за пристигането на лорд Маршъл Филдинг. Посетителят предаде шапката и палтото си на мистър Уолмсли и бързо се запъти към библиотеката, пригласяйки с ръка непокорните кафяви къдрици.

Дерек се надигна да го поздрави и едва успя да прикрие изненадата си. Щом Маршъл идваше днес, а не утре, когато го очакваше, това означаваше, че не е получил съобщението му и се явява по собствен почин.

— Какво те води насам, Марш?

Гъстите вежди над светлозелените очи придаваха на лорд Филдинг постоянно сериозен израз, който не се променяше съществено дори когато се усмихваше.

— Мина почти месец, откакто бях тук за последен път. Сметнах, че е време да дойда и да видя как се справяш със собствената си съвест.

Дерек избухна в смях. Маршъл никога не се предаваше, особено когато трябваше да убеди приятеля си да стори нещо, което според него не можеше да бъде свършено от никой друг. Очевидно беше дошъл, за да доведе докрай започнатата последния път дискусия. Въпреки че отлично знаеше колко е трудно да накара Дерек да промени мнението си.

Маршъл беше организатор, изпълнението предоставяше на други. Двамата с Дерек бяха неравна двойка. Нямаха нищо общо,

освен възрастта си и любовта към конете. Учудващо беше, че приятелството им, започнало в училище, траеше и досега. Бяха напълно противоположни по природа: единият сериозен, сдържан и консервативен, другият — смел, изпълнен с жажда за приключения, понякога непоносимо самонадеян. Но двамата прекрасно се допълваха — единият се втурваше напред, а другият го възпираше.

— Седни, Маршъл — покани го Дерек и посочи удобните кресла — Идваш навреме за чая.

Но лорд Филдинг не се възползва от предложеното му кресло.

— Забелязвам, че съвестта не те мъчи.

— Нямам такава.

— Дерек...

— О, Марш, не се вълнувай! От теб никога няма да излезе посланик в някоя източна страна. Подхващай нещата меко и със заобикалки, бъди учтив с всички присъстващи. Е, как върви шпионажът?

— Знаеш много добре, че тази дума ми е неприятна. Нарича се Външна разузнавателна служба...

— Шпионинът си е шпионин, все едно как го наричаш.

— Така е, признавам — потвърди добродушно Маршъл. — Е, разменихме ли достатъчно учтивости, или трябва да поговорим и за времето?

— Климатът е доста мек и...

— Дерек, ти си в състояние да вбесиш и светец! Седиш си тук и дрънкаш глупости, а в това време мис Чарити Уудс търпи какви ли не гадости...

— Престани, Марш — прекъсна го рязко Дерек. — Не си сигурен дали момичето изобщо е страдало. Случайно знам, че някои жени сами се продават като робини, за да се озоват там, където са отвели твоята мис Уудс! Дамите от харема живеят сред лукс. Те са най-разглезените жени на света. Никой не злоупотребява с тях.

Маршъл облегна глава назад и с въздишка затвори очи. Трябваше веднага да разбере, че само си губи времето, като се опитва да убеди Дерек. Може би доводите му не бяха справедливи, но той не можеше да промени факта, че двамата имаха коренно противоположни възгледи по въпроса за жените, продадени в мюсюлманските страни. В коя

страна жените се радваха на такова добро отношение? Къде беше живял Дерек? Не знаеше ли, че не навсякъде е така?

Но нямаше никакъв смисъл да бъде разпитван Дерек Синклер за живота, който беше водил преди пристигането си в Англия. Той никога не съобщаваше подробности. Ала възгледите му носеха ярък източен отпечатък.

По време на последната им дискусия Дерек не беше изразил мнение. Просто беше отказал да напусне Англия. Причината беше съвсем разумна.

— Само след месец се женя.

— Не ми напомняй. Вземаш единственото момиче, което мога да обичам, и на всичкото отгоре посипваш сол в раните ми, като ме каниш на сватбата — беше отбелязал с шеговита усмивка Маршъл, но опитът му да погледне на нещата откъм смешната им страна беше излязъл несполучлив. — Отложи сватбата.

— Не мога. Освен това старият господин ме помоли да не се отделям от него. Напоследък често боледува.

— Няма нищо подобно — възрази Маршъл.

— Последната седмица беше на легло.

— Случайно разбрах, че просто е настинал.

— Той е вече доста възрастен, Марш — отговори спокойно Дерек. — Иска да има внуци, преди да се с отправил към вечността.

Срещу това нищо не можеше да се възрази. Маркизът приближаваше седемдесетте и през последните години беше с доста разклатено здраве. Мисълта за децата, които неизбежно щяха да се появят, децата на Дерек и Каролайн, беше ужасно потискаща и Маршъл побърза да отхвърли темата „наследници“. Но от толкова места го притискаха заради отвлечената англичанка, че той беше принуден да потърси още веднъж Дерек. Някъде дълбоко в сърцето му туптеше надеждата, че сватбата все пак ще бъде отложена — и това ще му донесе нещо много хубаво.

— Още не си ми казал постигнал ли е нещо английският консул.

— Не — изръмжа Маршъл. — Нищо не е направил. В последно време не му разрешават дори аудиенция при владетеля. О, има и още нещо. Мис Уудс вече не е единствената причина, поради която бихме желали да заминеш за Барка. Разбира се, тя си остава официалният

повод. Знаеш ли, сродникът ѝ настоява да пуснем в действие флотата, ако момичето не се върне скоро?

— Вярваш ли, че военният флот ще се намеси?

— Не поради тази причина и не след като Барка притежава единствената флота, за която все още не сме добре информирани. Не можем току-така да се впуснем в открито море, пък и не горим от желание да го сторим.

— Барка е малко пристанище, Марш. Признавам, че старият владетел имаше голяма флота, но вие имате много хора там и държите под око всеки кораб, който влиза в пристанището. Как така не сте информирани за броя им?

— Ей така. Твоят приятел Джамил използва капитани близнаци.

— Какво? Божичко, та това е блестяща идея!

— Нима нищо не си знаел за нея?

— Виж какво, Марш, само защото от време на време разменям по някое писмо с Джамил, това не означава, че съм посветен в отбранителните мерки на държавата му.

Маршъл не повярва на ушите си. Приятелят му за пръв път наричаше по име ислямския владетел!

— За мен би било от голяма полза да узная в какви отношения си бил с господаря на Барка, когато си бил там — промълви замислено той.

Дерек с усмивка отклони въпроса му:

— Ще останеш ли за вечеря, Марш?

— За Бога, Дерек! Защо си толкова потаен? Живота му ли си спасил? Или ти дължи нещо? — Като забеляза непроницаемото изражение върху лицето на домакина, лорд Филдинг с въздишка се прекъсна: — Е, добре, няма значение. По-добре да бях си спестил въпросите. Поне ми кажи дали съм на прав път: приятел ли ти е, или не?

— Беше ми приятел.

— Е, това е вече нещо. — Маршъл отново въздъхна, защото днес беше узнал много повече, отколкото при всичките им досегашни разговори. — Впрочем стратегията на този човек е изумителна. Никой не знае какви са размерите на флота му — нито приятелите, нито враговете. А и няма как да го установят, когато капитаните са двойници и имената на корабите — еднакви. В пристанището никога

не се събират всички кораби и дори непрекъснато да ги следим, пак няма да установим точния им брой. Решаващото е...

— Решаващото е, че Англия няма да обяви война на Барка.

— Точно така — призна Маршъл. — Имаме добър държавен договор, да, дори отличен, а Джамил Решид е цяло чудо. Единственият ислямски владетел, който държи на думата си.

— Значи Англия може да бъде щастлива, че Барка има такъв господар — заключи весело Дерек. — Коя е другата причина за евентуалното ми пътуване в Ориента?

— Както вече ти казах, сър Джон Блейк, английският консул, не е можал дори да влезе при Джамил Решид. Но причините за това ни станаха известни едва наскоро. Нашите източници твърдят, че в последно време е имало няколко покушения върху живота на Джамил и затова са взети извънредни мерки за сигурност в палата. Спрени са и всички търговски и държавни преговори, с изключение на най-важните.

— Предполагам, че чиновниците в палата не считат отвличането на една робиня за кой знае колко важно събитие?

— Ти го казваш. Но забелязвам, че не обели нито дума за покушенията върху живота на приятеля ти. Може би вече си осведомен за тях?

— Ти лично доставяш писмата на Джамил, Марш, а от една година насам...

— Добре де, добре, значи нищичко не знаеш за тях. Но защо не се изненада, защо не трепна?

— О, небеса, днес си ужасно досаден, приятелю — засмя се тихо Дерек. — Не съм изненадан, защото убийствата на владетели са нещо обичайно в Турската империя и ти много добре го знаеш. Как мислиш, защо се счита за напълно нормално султанът, който се възкачва на трона, да убие всичките си братя?

— Джамил Решид също има братя.

— Но той не е султан, а и владетелите на Барка никога не са убивали братята си. Предпочитат да се заобикалят с лична охрана и достъпът до тях е почти невъзможен.

— Почти?

— Точно така. Затова трябва да бъдем предпазливи. Знаете ли кой стои зад покушенията?

— Сър Джон твърди, че в дъното е Селим, вероятният наследник. От шест месеца е изчезнал и никой не знае къде се намира. Сър Джон е добре информиран за всичко, което става в Барка. Има достатъчно шпиони, но нито един в палата. Синовете на Джамил не са достатъчно възрастни, за да заемат трона Ако Джамил умре, новият владетел ще бъде Селим, а ние на всяка цена трябва да предотвратим това.

— Защо?

— Защото той е съвсем различен от Джамил. Не можем да му имаме доверие. Събрали сме достатъчно информация за него и сме много обезпокоени. Държим да запазим на трона сегашния владетел не само защото е добре настроен към Англия, защото е толерантен към християните и търгува добре с нас, а и защото евентуалният му наследник е твърде неприемлив за нашето правителство. Ако на трона седне Селим, това ще означава война.

— А каква е причината, поради която ми разказваш всичко това?

Най-после Маршъл се усмихна.

— Ако се съ согласиш да потърсиш отвлечената мис Уудс, няма да ти се разсърдим, в случай че едновременно с това се поогледаш за извършителите на покушенията и се опиташ да ги отстраниш. Този проблем трябва да бъде решен.

Дерек избухна в смях.

— Но аз не съм всесилен, приятелю. Не искаш ли твърде много от мен?

— Англия ще ти бъде благодарна — неофициално, разбира се.

— Аха! — Дерек се опита да прикрие задоволството си. — Чудесно, Марш, успя да ме убедиш.

Лорд Филдинг се изправи с невярващ израз на лицето.

— Шегуваш ли се? Наистина ли искаш да предприемеш пътуването, да отложиш сватбата и да нарушиш дадената прел дядо си дума?

— Е, ако продължаваш да ми припомняш колко съм несериозен...

— Не, дори не мисля.

— Тогава още утре тръгвам на път.

Тази вечер младият граф доволно се оттегли в покоите си. Беше успял да събере достатъчно информация от Маршъл, без да издаде собствените си източници. Дядо му беше съгласен с предстоящото пътуване, а Каролайн му пожела добър път без обвинения и потоци сълзи. Утре щеше да потегли на път с леко сърце. Разбира се, и Англия, и близките щяха ужасно да му липсват, но отсъствието му нямаше да трае дълго. Веднага след завръщането му щяха да вдигнат сватба и така желанието на милия му дядо щеше да бъде изпълнено.

Предстоеше му още една, последна нощ на сушата. Очакваха го седмици в открито море и с мъжки екипаж. Тръгна нагоре по стълбите и повика с пръст една от домашните прислужнички, която тъкмо минаваше покрай него. Нямаше значение коя от всичките. Дерек беше запознат интимно с всяко от момичетата.

Когато я чу да се киска, той се усмихна и я почака да изкачи стълбите. Беше Клери, красива дребна брюнетка с неутолим апетит — чудесен избор.

— Чухме, че заминавате, милорд — прошепна тя и той я обгърна с ръка. — Маги и аз бяхме решили да ви посетим по-късно през нощта и да ви кажем довиждане.

— Така ли? — промърмори той и пръстите му нежно се спряха на гърдите ѝ. — Ела да се сбогувам първо с теб, а Маги ще дойде по-късно, ако все още имам сили да я приема.

Момичето отново се изкиска и с готовност го последва. Смехът ѝ не му пречеше: в харема, в който беше израсъл, женските смехове бяха нещо обичайно. При подобно детство беше съвсем естествено, че обичаше жените. При преселването си в Англия знаеше, че ще съжaliaва само за едно: че никога няма да разполага със собствен харем. Но съжаленията му бързо се разпръснаха, когато установи, че всички момичета в дома на дядо му са на негово разположение. Слугините бяха научени да угаждат на своя господар. Малко му липсваше чувствеността на Ориента, където мъжът рядко даряваше с нежностите си само една жена. В Англия изисканите дами очакваха вечна преданост и абсолютна вярност. За него това беше немислимо, но в сърцето си той одобряваше този обичай на Запада.

Дерек също щеше да преживее това с Каролайн. Знаеше, че тя и сега е убедена в неговата вярност, но не усещаше чувство на вина, че я мами. Обожаваше Каролайн, но тя беше неговата „икбал“ — любимата

съпруга, царицата на харема. Дори щеше да бъде повече от това. Тя беше най-добрата му приятелка, а в Ориента подобно нещо беше невъзможно. Там жените не вземаха участие в мъжките дела. Дерек съвсем сериозно възнамеряваше да бъде истински английски съпруг и да не тревожи излишно жена си. Щеше да бъде по-дискретен и толкова.

Но дотогава имаше време. Все още не беше женен за единствената съпруга. Очакваше го дългият път по море и кой знае още колко приключения след това. Щеше да мине доста дълго време, преди отново да държи в обятията си някое толкова готово за любов същество като Клери.

ГЛАВА ОСМА

— Хайде, лала, хапнете нещо.

— Защо?

Хаким загрижено изгледа младата жена, свита върху ниското легло. Очите ѝ бяха обградени със сини кръгове — последица от постоянното безсъние. Сребърнорусите коси висяха в безпорядък около бледото лице. Шантел не ги решеше, нито позволяваше на Хаким да ги докосва. Беше облечена в същата роба, която ѝ бяха дали преди четири дни — светлосиво одеяние, което още повече подчертаваше бледостта на лицето ѝ. Не сваляше робата дори когато лягаше да спи. Единственото, което беше запазило блясъка си, беше гласът ѝ, понякога раздразнен, но в повечето случаи студен и враждебен.

Тя не признаваше промените, извършени от Хаким в каютата ѝ. По стените висяха пъстри коприни, целият под бе покрит с меки кожи, леглото представляваше дебел дюшек, застлан с коприна и украсен с големи възглавници. В един ъгъл, зад желязна решетка, беше поставена красива медна вана. До нея имаше ковчеже с ароматни сапуни и благовонни масла. Но Шантел не се докосваше до тях. Всеки ден Хаким ѝ топлеше вода, която така си и изстиваше неизползвана

Откакто я бяха пленили, тя не беше слагала залък в устата си. Капитанът ѝ предложи личния си запас от деликатеси, но и това не помогна. Хаким беше на края на силите си. Непрекъснато уверяваше Шантел, че няма от какво да се бои, че я очаква живот, изпълнен с охолство и какви ли не забавления, че ще си има истински съпруг, че съпругите се ползват с много по-голяма свобода, отколкото наложниците. Кълнеше се във всичко свято, че я очаква най-голямото щастие на света, но тя оставаше равнодушна. А може би просто не му вярваше. Вече не знаеше как да я накара да се съживи.

— Така ще си умрете, лала, за нищо и никакво. Кому е полезна вашата смърт?

— На самата мен — отговори тя. — Ще спася една Бърк от позора на робството.

Хаким дълбоко въздъхна.

— Робството е неприятно за мъжете, но при жените важат съвсем други правила. Колко пъти ви казах...

— Не е важно какво сте ми казали — прекъсна го сърдито тя. — Все едно, аз си оставам робиня.

Хаким хвърли поглед към недокоснатото ядене върху таблата и се увери, че е взел правилно решение. Трябваше да принуди момичето да се храни с цялата твърдост, на която беше способен.

— Силите ви се топят, лала. Скоро ще бъде късно.

— Така ли?

— Ако Раиз Мехмед се убеди, че ще умрете, преди да сме стигнали Барка, вие губите цялата си стойност за него. Ще ви захвърли на екипажа и всеки ще прави с вас каквато си иска. Така ще умрете още по-бързо.

Шантел с мъка потисна един стон при представата за варварството, на което щеше да бъде изложена. После вдигна гневен поглед към дребния турчин.

— Нали вече ме изнасилиха на вашия кораб? Какво значение имат няколко пъти повече?

— Изнасилили са ви? Да не сте полудяла? Вашата девственост удвоява и утроява цената ви. Раиз Мехмед ще одере жив всекиго, който би се осмелил...

— Вашият проклет капитан беше легнал отгоре ми!

Хаким смаяно я изгледа, но после едва се удържа да не се разсмее. Нима момичето беше толкова невинно? Но да, разбира се, иначе не би вярвало, че наистина са го обезчестили.

— Лала, вие все още сте девствена — увери я меко той.

— Да не ме смятате за глупачка! — изкрещя Шантел.

— Не, разбира се, че не. Но вие сте млада и... просто сте се заблудили. Мъжът, който... който ви докосна, не може... Ами той е евнух. Знаете ли какво означава това?

— Да — отговори тихо пленницата и бузите ѝ пламнаха.

— Той трябваше да провери дали високо ценената девствена ципа е цяла и недокосната — продължи все така меко Хаким. — Ние се убедихме, че сте девствена, лала, и така установихме напълно

вашата стойност. Всички жени, пленени от нас, минават през тази проверка.

Ала Шантел не го слушаше. Почувства се като глупава овчица, която няма понятие от живота, и с изненада установи, че камък се смъкна от душата ѝ при новината за запазената девственост. Но споменът за преживяното унижение не можеше да бъде забравен толкова скоро, а и действителното ѝ положение не се променяше кой знае колко. Пазеха я девствена, за да я продадат скъпо и прескъпо.

— Това не ме интересува, Хаким.

Сега вече момъкът се разгневи от упорството ѝ.

— Значи за вас няма значение, че дузина мъже ще се нахвърлят отгоре ви като зверове?

Шантел уплашено политна назад, но пак поклати глава. Къде беше разликата: дузина мъже сега или един мъж непрекъснато, цял живот? Изнасилването си беше изнасилване. На кораба поне всичко щеше да мине бързо. Тя беше много слаба и нямаше да издържи дълго.

— Сигурно ще ви е все едно, ако ви измъчват, преди да ви убият? — продължи да пита Хаким.

— Какво искате да кажете? — промълви стреснато младата жена.

— Да не мислите, че Раиз Мехмед ще си прави труда да ви разубеждава? Дал ви е време до тази вечер, лала, иначе ще изтърпите мъчението, което ние наричаме бастонада. Нека ви обясня. То е измислено специално за непокорни жени, защото не уврежда кожата и не намалява цената им. Ще ви бият с тънка пръчка по стъпалата, а това е много болезнено, тъй като нашите хора умеят да удрят по чувствителните места. Смятам, че ще ви бъде ужасно неприятно да ви подложат на подобно наказание. Нима искате да умрете в страшни мъки?

Шантел рязко се изправи и святкащите ѝ от гняв очи се впиха в дребния турчин.

— Вие сте един проклет негодник, Хаким Бекташ! Защо, по дяволите, не ми разказахте по-рано за вашата отвратителна бастонада?

— Надявах се, че не сте толкова упорита, лала. Жената трябва да бъде мека и покорна. Ако се бяхте примирили с участта си, и за мен щеше да бъде по-леко да ви помагам.

— Можете да ми помогнете по един-единствен начин: като ме махнете от този кораб, преди да е станало много късно.

Хаким бавно заклати глава и по лицето му се изписа тъга.

— Не мога да го сторя. Но ще ви науча на много неща: езика, обичаите на Ориента. Ако ми позволите, бих искал да ви подготвя за новия ви живот. Не е ли по-добре да се научите да ни разбирате, вместо да си останете сляпа и неграмотна?

В продължение на няколко дълги секунди Шантел го гледа право в очите. После посегна към хляба, оставен на таблата, и кимна с глава, макар и едва забележимо. Може да беше своенравна и упорита но тя съвсем не беше глупава.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дните отлитаха с плашеща сърцето на Шантел бързина. Хахим постоянно беше до нея и тя по цял ден учеше: традициите на исляма, историята на Барка, ролята на жените в Близкия изток и преди всичко арабски, езика, на който се говореше в Барка и с който беше израсъл Хахим. Той научи Шантел и на малкото турски, който владееше, защото висшите държавни служби използваша само него. Младата жена буквално поглъщаше всичко. След като беше стигнала до убеждението, че трябва да влезе в новия си живот добре подготвена, тя се зае сериозно да учи и изстиска докрай учителя си.

Беше ѝ много трудно да запамети добре всичко чуто. Бавно овладяваше новия език, защото мозъкът ѝ беше блокиран от страха. Бореше се да прогони този страх от съзнанието си, но не успяваше.

Стараеше се много. Потърси и откри положителното в голямото си нещастие. И без това трябваше да изчезне за известно време, а сега можеха да я търсят из цяла Англия и нямаше да я открият. Все още хранеше в сърцето си надежда, че не всичко е изгубено. Ако я продадат в някой голям харем, господарят сигурно няма да я забележи скоро. Кой знае кога ще ѝ дойде редът да прекара една нощ с него.

Хахим ѝ беше казал, че когато в харема са събрани повече от двадесет жени, не всички се радват на благоволенieto на повелителя си. Естествено той непрекъснато твърдеше, че тя не е заплашена от подобна съдба. Ала Шантел ни най-малко не държеше да попадне в полезрението на бъдещия си господар. Надяваше се, че все някак ще успее да се изплъзне от къщата му, да изтича при английския консул и с негова помощ да избяга нелегално от Барка.

Все по-упорито се вкопчваше в мисълта, че един ден ще се върне в Англия. Единствено тази надежда ѝ носеше някаква утеха. Ала страхът не можеше да бъде преодолян. Предстоеше ѝ церемонията на продажбата, а Хахим не беше добре осведомен как става тя. Често я измъчваша съмнения, че в края на краищата ще я продадат на мъж, който няма други жени, че няма да успее да се скрие сред робините в

харема. А този мъж непременно ще я изнасили, нищо, че може би ще се ожени за нея и тя ще трябва да му ражда деца. Дано Бог я спаси от подобна съдба! Тогава ще бъде загубена завинаги. Ала най-страшното беше, че трябваше да се примири.

А Хаким, този нещастен идиот, си въобразяваше, че я развеселява, като твърдеше, че бъдещият ѝ господар непременно ще пожелае да се ожени за нея.

— Сигурно ще бъде страшно богат, иначе няма да може да ви купи. И скоро ще станете икбал, любима жена. Ще му родите прекрасни синове и ще ви окаже високата чест да ви направи своя първа съпруга.

Първа съпруга. Тези думи сякаш я шибаха с камшик през лицето. И без това потреперваше при мисълта, че в страната, към която плаваха, мъжът можеше да има колкото си ще жени и двойно и тройно повече наложници, стига да можеше да си ги позволи. Някои мъже притежаваха по сто и повече робини. За нейния европейски дух това беше съвършено непонятно. Тя не проумяваше как жените понасят подобно отношение. Но скоро си каза, че те всъщност нямат избор. Наложниците бяха робини, взети в плен по време на война или при пиратски нападения и набези. Нямаха друг изход, освен да се примирят с робската си участ.

— Нима животът ви в Англия беше много по-добър? — попита я един ден Хаким, когато Шантел се възпротиви особено яростно на картините, които рисуваше пред нея. — Брац твърди, че ви е заловил с вързопче в ръка по време на бягство.

Но тя не се остави да бъде подмамена.

— Поне имах избор, Хаким. Не можеха да ме принудят да търпя и да се омъжа за човек, когото не одобрявам. А сега, какъв избор имам сега!

— Имате избора да приемете новия си живот или не. Вие ще стигнете далеч, лала. Ще бъдете богата и уважавана. Ще имате дори известна свобода. Постарайте се да си извоювате мястото на любима жена.

— Няма да се унижа да проституирам. По-добре да бъда слугиня в кухнята.

Хаким отчаяно закърши ръце и избяга от каютата. Шантел дълго гледа след него и очите ѝ се напълниха със сълзи. Наистина

предпочиташе да върши слугинска работа, вместо да топли леглото на един чужденец. Всъщност не искаше нито едното от двете. О, Господи, с каква вина се беше натоварил Чарлз Бърк! Само заради него беше попаднала в това безизходно положение. Той я беше тласнал към бягство от дома, той беше виновен, че я очакваше такъв отвратителен живот.

Роднините ѝ щяха да предположат, че е избягала. Леля Елън сигурно е разбрала какво са готвели на Шантел и е повярвала в бягството ѝ. Обаче след като е минало известно време и племенницата не се е обадила, тя се е разтревожила и е започнала да я търси. Но никой никога нямаше да узнае каква съдба е сполетяла Шантел. Тя беше изчезнала от Англия, без да остави никакви следи.

Имаше само една силна буря, която забави пътуването им с няколко дни. Шантел се надяваше на повече бури, но времето бързо се подобри. В малката каюта стана много горещо, особено след като корабът мина през Гибралтарския проток и навлезе в Средиземно море.

След тринадесет дни вече бяха близо до целта на пътуването си. Една сутрин Шантел погледна през малкия люк на каютата и видя пред себе си блестящия град Барка, една от перлите на африканското крайбрежие — или Варвария, както наричаха дългия бряг от Мароко до Египет. Градът приличаше на огромен диамант, който блестеше на горещото утринно слънце и я заслепяваше. Боядисани в бяло къщички с плоски покриви се гушеха една до друга по стръмните хълмове, заобиколени от буйна зеленина, сочни ливади и обработени поля. Под тях беше яносинята вода на пристанището, а над тях — безкрайното небе без нито едно облаче. Дори отдалеч ориенталският характер на града веднага проличаваше по боядисаните в зелено куполи и минарета на безброй джамии, издигащи се високо над останалите сгради. Имаше и няколко наблюдателни кули с кръгли покриви, които забиваха чела в небето. На върха на най-високия хълм беше построено грамадно здание, заобиколено от дебели стени. Без съмнение това беше палатът на владетеля.

В близост до пристанището, от вътрешната страна на високите диги, които заобикаляха града отвсякъде, имаше и други големи постройки: складове, в които търговските кораби разтоварваха стоките си, бараки за войниците, които охраняваха дигите, и затвори, които

приютяваха безбройната армия на робите работници. Пристанището беше защитено от двадесет батареи с повече от хиляда оръдия.

Над морето от къщи се издигаше и куполът на една християнска черква, но за нещастие Шантел не го забеляза. Това щеше поне малко да я освободи от страха, засенчил в този миг прекрасните ѝ виолетовосини очи. Защото Хаким не беше сметнал за необходимо да я уведоми, че в Барка живееха много християни, че владетелят ги толерираше, че много от тях не бяха роби и дори бяха създали своя европейска община. Християнската черква беше свято място, примамливо убежище за всеки, който беше решил, да бяга, докато английското консулство беше много по-трудно за откриване в този непознат град. Но Шантел не видя черквата, не успя да разгледа и града, защото скоро започнаха маневрите за влизане в пристанището.

Скоро след това на палубата бяха изведени няколко пленници. При звука на човешките стонове и дрънчащите вериги Шантел уплашено се сви на леглото, закри с ръце ушите си и захълца сподавено във възглавниците.

Кога ли щяха да изведат и нея от това макар и временно убежище? През изминалите дни беше свикнала с кораба и сега се страхуваше да го напусне, измъчвана от неизвестността за бъдещата си съдба.

Времето минаваше, ала никой не идваше да я изведе. Сълзите пресъхнаха, страхът отстъпи място на изтощението. Вече беше готова да приеме всичко, само и само да се освободи от постоянния страх.

Когато Хаким най-после се появи, навън вече се стъмваше. Дребният турчин носеше табла с ядене. На ръката му бяха праметнати дрехи.

Шантел погледна към вечерята и стомахът ѝ се преобърна. Прилоша ѝ и тя побърза да отмести очи.

— Махнете това.

— Ще напуснете кораба късно през нощта, лала, когато градът вече спи. Затова хапнете нещо.

— Неудобно ми е да ви кажа какво да правите с яденето, Хаким.

Той се усмихна на дързостта ѝ, но усмивката му издаваше тъга. Тъмните сенки около очите на пленницата бяха белег за бездънно отчаяние. Хаким не можеше да си позволи да я съжалява. Тя беше като всички, нищо повече, макар и много по-ценна, от повечето пленници.

Но сърцето му преливаше от съчувствие. Не можеше да се нагледа на очите, които святкаха враждебно насреща му, и на устните, които безпомощно трепереха.

За нещастие Хаким се беше влюбил в Шантел, макар и да не го съзнаваше. Младежът дори не помисляше да се съпротивлява на странните чувства, които будеше в сърцето му тази жена. Нищо не можеше да стори, за да ѝ помогне. Нямаше дори да я придружи на сушата. Щом тя напуснеше кораба, нямаше да я види никога вече.

Можеше обаче да ѝ вдъхне смелост и да я предупреди, защото острият ѝ език непременно щеше да ѝ създаде неприятности. Никой не подозираше, че дързостта ѝ е просто реакция на страха. Ала тази реакция беше най-опасна за самата нея. Мюсюлманите се възхищаваха от смелостта, но не понасяха обидите, боготворяха духа, но не прощаваха нахалството. Особено Хамид Шариф, при когото щяха да я отведат, не се отличавате нито с разбиране, нито с търпение.

— Разкажете ми, че произхождате от благородно семейство — започна Хаким и постави таблата на ниското столче, служещо за масичка. — Наследили сте титла и баща ви е бил английски аристократ.

— Браво! — извика иронично Шантел. — Имате отлична памет.

— А вие имате неизчерпаем запас от остроти, лала — Без да се трогва от задъханото ѝ дишане, Хаким твърдо продължи: — Ако не бях чул това от собствената ви уста щях да ви помисля за селско момиче. Но дори селяните имат повече разум от вас и не хапят ръката, която ги храни. А благородният е умен, той знае кога да се откаже от борбата, без да загуби гордостта си.

— Не смейте да ме поучавате как да се държа след като не можете да проумеете чувствата ми.

— Наистина не мога — съгласи се той. — Но мога да ви уверя, че сте една скъпоценност и с вас ще се отнасят внимателно и грижливо. Ала когато робът изгуби стойността си, той бива безмилостно измъчван, продаден или убит. С вас това няма да се случи, защото силата ви не е в мускулите или в сърчните ръце, а в красотата ви. Но ви предупреждавам, че никой няма да търпи гордостта ви. Измислени са десетки наказания, които ще разрушат гордостта ви, без да засегнат ни най-малко блестящата ви красота.

— Защо ми казвате това? — попита с треперещ глас Шантел.

— За да не направите някоя грешка. Вие сте склонна да се държите дръзко и лесно избухвате. Така намалявате цената си. Вие сте дама от благороден произход, която притежава гордост и интелигентност. Ваше право е да се отнасят с вас като с дама — но това ще стане само ако се държите както подобава. Естествено е да изпитвате известен страх. Но въпросът е как се справяте с този страх. Дали се издавате, като се опитвате да си придадете сила чрез подигравки и обиди, или го скривате зад поведение, съответстващо на произхода ви.

— Не разбирам...

— Та помислете малко, момиче! — извика нетърпеливо той. — Ще се отнасят с вас според преценката, която са си съставили за същността ви. Колкото и красиво да е селското момиче, за него се знае, че е привикнало към по-суров живот и няма защо да се полагат особени грижи. Защо да се излагате на подобни ненужни опасности?

— Да, защо? Аз съм точно това, което твърдя, че съм.

— Всяка може да каже, че е дама, но държанието ѝ веднага ще я уличи в лъжа. Зная, че не ме обиждате нарочно, а просто се стараете да прикриете страха си. Познавам ви достатъчно добре, за да открия тази истина. Но Хамид Шариф няма да има време да ви опознае, за да си извади съответните заключения. Разбирате ли ме сега, лала?

Шантел замислено кимна. Дори направи опит да се усмихне. Загрижеността на Хаким беше трогателна, макар че предупрежденията му бяха напълно излишни. Ала тя беше свикнала с младия турчин и без страх му поверяваше тревогите си, защото знаеше, че той няма да злоупотреби с поверието ѝ.

— Как да се преборя със страха си, Хаким? — попита шепнешком тя.

Хаким поиска да ѝ обясни, че евентуалният купувач също ще се стреми да ѝ хареса и тя трябва да му отговори с любезност, но много добре знаеше, че няма смисъл да ѝ се говорят подобни неща. Шантел ужасно се боеше, че ще ѝ се наложи да се харесва на някой мъж. Хаким можеше само да се надява, че когато му дойде времето, тя ще погледне с други очи на законния си господар и повелител. Но как да ѝ помогне, как да ѝ разясни задълженията на съпругата?

— Никой не очаква да бъдете безстрашна, лала. Мислете колко сте ценна, колко грижливо се отнасят всички с вас и това ще ви вдъхне

смелост. Освен това сте подготвена. Знаете какво ви очаква. Разбирате езика ни и скоро ще го овладеете много добре. Малко пленници могат да кажат това за себе си. Повечето капитани изобщо не се интересуват за състоянието на заловените жени и мъже, нито пък полагат грижи за добрия им вид. Но Раиз Мехмед постъпва мъдро, като ви отвежда при господаря си без сълзи и съпротива, след като ви е снабдил с достатъчно знания за нашите нрави и обичаи. Хамид Шариф ще е доволен. Това ще е от полза за всички ни. Ще спечелите и вие, и капитанът. Разберете, че нямате причина да се страхувате от пристигането си, лала. Всичко ще мине добре.

— Докато ме продадат — прибави Шантел, без да може да се сдържи.

Хахим смръщи чело, но предпочете да премълчи.

— Ето дрехите, които ви праща капитанът. Ще ги облечете, преди да напуснете кораба. Моля ви да бъдете готова три часа след залез слънце.

Младият турчин показва донесените неща и ги раздипли пред Шантел за одобрение. Дрехите бяха в убити цветове, изработени от груб памук, с изключение на яшмака, покривалото, което всички жени носеха навън. Той беше от черно платно. Имаше дълги шалвари, туника с ръкави, избрана от Хахим специално за да пощади срамежливостта на Шантел, късо елече с едно копче на гърдите, широк колан и огромен кафтан, подобен на палто, в който се увиваха и жените, и мъжете на Изток. С донесения от Хахим кафтан Шантел можеше да се загърне от глава до пети и да не се вижда нищо от нея. Обувките бяха нейните собствени, почистени и изсушени след краткотрайното ѝ плуване в морето.

Младата жена изобщо не беше въодушевена от шалварите, които нямаха нищо общо с представите ѝ за прилично бельо.

— Не мога ли да облека собствените си дрехи, а върху тях палтото и покривалото?

Хахим поклати глава и се усмихна на неодобрението ѝ. Най-после нещо беше успяло да отвлече вниманието на Шантел и да я накара да забрави страха си.

— Роклята ви е твърде пъстра за нашите представи. Широките поли ще се подават под кафтана. Желателно е при слизането от кораба да приличате на мюсюлманка, която се връща от път, за да не се

натрупат любопитни. Хамид Шариф държи да запази присъствието ви в тайна, докато дойде време купувачите да наддават за цената ви. А продажбата ще се извърши скрито, само за хора, които са в състояние да платят най-високите цени. Освен това... — Той се поколеба — В бъдеще вече няма да носите европейски дрехи. Ще се обличате така, както изисква...

— Новото ми положение — промълви горчиво тя.

Хаким се изчерви, но смело продължи:

— Нима очаквахте нещо друго след всичко, което ви разказах?

Тя сведе поглед.

— Не. Но не мога ли да задържа поне личните си вещи? Четката за коса или...

— Нищо, лала Робинята отива гола и боса при новия си господар, за да му бъде благодарна за онова, което ще благоволи да ѝ подари.

Шантел гордо изправи глава. При мисълта, че трябва да се прости с единствените вещи, които ѝ напомняха за родината, гневът ѝ избухна с нова сила.

— Тази традиция цели да разруши из основи самочувствието и самоуважението на жената, да не говорим въобще за гордостта ѝ — процеди презрително тя. — Сигурно трябва да се моля, за да получа нещо за ядене или за да си сменя бельото? Няма да го направя, нали знаете! В никакъв случай няма да прося!

— Ще получавате всичко необходимо, без да става нужда да се молите — отвърна търпеливо Хаким. — Защо не се постараете да запомните поне малко от онова, което ви говорих?

— Защото го мразя! Защото вашите традиции искат да ме унищожат!

— По-лесно ще забравите предишния си живот, ако не притежавате нищо, което да ви напомня за него. Ще се примирите...

— Никога!

— Напротив, лала — въздъхна Хаким. — Това е неизбежно.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Рахмет Заде чу гласа на англичанката. Бяха го изпратили на пристанището да разпита за пътниците на английския търговски кораб, който тази сутрин беше хвърлил котва. Не за първи път изпълняваше тази задача. Паднеше ли мрак, тръгваше да събира сведения. От три седмици насам задаваше все едни и същи въпроси на капитаните на чуждоземните кораби, и винаги нощем, когато повечето пътници бяха слезли на брега. Пращаха Рахмет на пристанището едва когато човекът, очакван нетърпеливо от Омар Хасан, не пристигаше.

Такава задача беше под достойнството му, мърмореше Рахмет. Неговата длъжност беше да надзирава дворцовата стража. Всеки от любимците на Омар можеше да зададе тези безсмислени въпроси, но везирът избра именно него. Подобно поръчение не му нравеше чест. Може би щеше да се почувства поласкан, ако му бяха казали защо е необходимо да разпитва капитаните, но везирът не считаше за нужно да дава обяснения на подчинените си.

Рахмет имаше усещането, че с подобна задача Омар Хасан иска да го накаже, макар че нямаха в какво да го укорят, и това го гневеше. Не беше в най-добро настроение, когато звукът на сърдит женски глас го накара да спре насред път и да се ослуша.

Тъй като понякога чуваше английска реч, веднага разбра на какъв език говори жената. За съжаление преводачът, когото беше взел със себе си при разговора с английския капитан, беше изчезнал набързо през градските порти, подплашен от лошото настроение на господаря си.

Рахмет смаяно установи, че английският глас идва откъм друг кораб, една от пиратските черупки на Хамид Шариф, която тази сутрин беше влязла в пристанището с товар роби. Нямаше разумна причина, която да накара една англичанка да пътува с пиратски кораб и да остане на борда чак до среднощ, когато стоките бяха разтоварени в родното пристанище и всички бяха отишли да почиват. Освен това на палубата беше запалена светлина, няколко от кабините също бяха

осветени и мигащите пламъчета хвърляха златни отблясъци върху тъмната вода.

Любопитството на Рахмет веднага се събуди. Рядко се случваше англичанки да бъдат довеждани в града като пленнички, а тук очевидно ставаше въпрос за заловено от пиратите момиче. Но защо ли не го свалиха на сушата заедно с останалите роби?

Една от задачите на Рахмет беше да съобщава на Омар Хасан за всичко необичайно, колкото и незначително да беше на пръв поглед. Особено през тези напрегнати седмици когато извършителите на покушенията все още не бяха разкрити. А това събитие беше наистина необикновено.

Внезапно Рахмет се плесна с длан по челото. Как можеше да бъде такъв сляп глупак! Може би именно тази жена беше причината, поради която великият везир го пращаше да разузнава на пристанището. Може би Омар Хасан очакваше вест от англичанката, но не искаше Рахмет да знае за какво се отнася. А и не беше нужно да му обяснява кого да търси, защото много добре знаеше, че съгледвачът ще съобщи за пристигането на всяка чужденка.

След като си направи тези заключения, много по-приятни от мисълта за наказание, Рахмет се промъкна към градските порти. Спря край стражите, обърна се с лице към пиратския кораб и се опита да узнае нещо от двамата пазачи. Но те не му казаха кой знае колко, защото бяха застъпили на пост едва след вечерната молитва.

Не след дълго Рахмет установи, че хората на кораба се раздвижиха. Жената се изкачи на палубата и слезе на сушата, придружена от двама мъже. Но съгледвачът не чу звън на вериги. Непознатата се движеше спокойно и леко. Беше облечена като мюсюлманка за излизане. Рахмет приближи до нея, докато пазачите се обясняваха с придружителите ѝ, но не откри нищо чуждоземно, не можа да види дори цвета на очите ѝ, защото погледът ѝ беше сведен като на истинска мюсюлманка.

Мъжът усети, че в сърцето му се надига разочарование. Но нима можеше да се очаква нещо друго? Беше ужасно проклятие за мъжете, че жените по улиците си приличаха като две капки вода. Дори принцесите можеха да посещават незабелязани пазара. Една жена можеше да излезе на разходка с любовника си и съпругът ѝ щеше да мине покрай нея, без да я познае. А робинята можеше да бъде

преведена през целия град, защото еднаквите връхни дрехи напълно скриваха положението ѝ.

Двамата мъже нарекоха жената с едно от обичайните арабски имена и обясниха, че е позната на капитана, която живее в Алжир. Той се съгласил да я вземе на кораба си, защото искала да посети братовчедка си в Барка.

Стражите се задоволиха с тези сведения и не зададоха никакви въпроси. Рахмет не повярва нито дума от историята, но не се намеси. Щеше да проследи незабелязано малката групичка и да научи повече. Гореше от нетърпение да узнае защо се полагат толкова усилия за тази чужденка. Причината можеше да бъде само една: плячката беше толкова ценна, че не можеха да си позволят да я преведат през зяпащото множество заедно с останалите роби. Ако беше преценил правилно, сега щяха да и отведат при Хамид Шариф. Ако не, щеше да се постарее да не ги изпускат от очи и да разбере нещо повече.

Ако Хамид Шариф не беше един от най-верните хора на владетеля и освен това влиятелен търговец на роби, Рахмет вероятно би си извадил други заключения от цялата тази тайнственост. Най-малкото щеше да го заподозре в съпричастност към покушенията срещу живота на владетеля. Дори жените не бяха освободени от подозрения. Но надали щеше да се стигне дотам, че да замесят в заговора и англичанка. Пък и не за пръв път вкарваха нелегално в града някоя красива робиня, за да я представят само пред най-богатите купувачи, които можеха да наддават за нея. Нерядко търговците на роби криеха от очите на света най-красивите си пленнички. Според обичая такива жени се предлагаха първо на владетеля и в палата сигурно още утре щяха да узнаят всичко за новата робиня. Така тазвечерните сведения на Рахмет щяха да се потвърдят.

Докато размишляваше, мъжът незабелязано следваше групата. Жената беше отведена наистина при Хамид Шариф. Рахмет се върна в палата, разказа всичко на великия везир и го напусна с надеждата, че най-после му с предал дългоочакваните сведения и няма вече да обикаля пристанището. Макар че по лицето на могъщия господар не можеше да се прочете нищо. През следващите пет дни в пристанището не влезе нито един чужд кораб, а когато на шестия ден пристигна един английски броненосец, предположенията на Рахмет се потвърдиха: никой не го изпрати на пристанището.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващия ден Омар Хасан се срещна с владетеля в салончето пред залата за аудиенции, където се беше събрала голяма тълпа. Трябваше да обсъдят всекидневните делови въпроси. Помещението, в което се влизаше направо от частните покои на владетеля, беше празно с изключение на двамата нубийци от личната гвардия, които никога не се отделяха от него.

— Един момент, Джамил. — Омар се ползваше от привилегията да нарича владетеля с малкото му име, но правеше това само в частен разговор. Познаваше Джамил от рождението му, от първите му години се занимаваше с възпитанието му и беше напълно съгласен с държавния Диван — съветниците на Джамил, — че Барка никога дотогава не беше преживявала подобен разцвет. Баща му Мустафа беше добър управник, но му липсваше дипломатичността на Джамил, умението му да общува с чужденците, с консулите на европейските правителства. Под владичеството на Джамил градът живееше в мир, докато при баща му и брат му съвсем не беше така.

От многото деца на Мустафа Джамил и брат му Касим бяха любимците на Омар. Още от най-ранни години те се отличаваха с ярко изразена интелигентност, но още по-важно беше, че проявяваха чувство за чест и справедливост. Баща им също ги обичаше — може би защото първенецът му Махмуд, законният наследник, въпреки положените грижи беше израсъл като алчен и отмъстителен тиран. Управлението му не продължи дълго, но хората не го запомниха с добро. По волята на Аллаха Махмуд умря без наследници и за щастие на Барка на престола се възкачи Джамил, по-младият му брат.

Джамил стана прекрасен владетел не само по характер, а и по външност и дори последната наложница го обожаваше. Беше наследил от баща си високия ръст и катраненочерните коси, скрити обикновено под снежнобял тюрбан. Брадата му растеше буйна и гъста — гордост за повечето мюсюлмани. От майка си беше наследил високите скули и изписаните вежди, докато силната брадичка и орловият нос бяха на

баща му. Но очите бяха същите като на лала Рахин. Това не бяха очи на турчин или на арабин, това бяха истински европейски очи, които придаваха изискан вид на източния владетел и вдъхваха доверие на чуждоземните дипломати.

Джамил беше престанал да приема представителите, на европейските държави едва отскоро. Само веднъж седмично се срещаше със съветниците си, за да уреди неотложните въпроси. С всичко останало се занимаваше Омар. За голямо облекчение на великия везир младият владетел и този път беше проявил държавническа мъдрост, макар че ограниченията, наложени заради собствената му сигурност, от ден на ден все повече късаха нервите му. Той беше първият, който забеляза, че уравновесеният му характер се променя в отрицателна посока, че способността му да преценява разумно е намалена и лесно може да го доведе до вземане на погрешни решения — или дори дотам, че да обиди някого, на когото в никакъв случай не е искал да стори зло. Затова Джамил с готовност беше преотстъпил повечето от правата си на Омар.

— Още отрано слухтите из салоните, а, Омар? — попита шеговито Джамил.

— Така си е — засмя се тихо великият везир.

— Какво има?

— Нищо важно — отговори Омар. — Мислех си, че не би било лошо да купите още една робиня за харема.

— Не мога да повярвам на ушите си — изръмжа със смръщено чело Джамил. — Нима ме съветвате...

— Изслушайте ме докрай, господарю — помоли Омар и отстъпи назад, за да погледне Джамил в лицето. Поради високия му ръст това беше невъзможно от близко разстояние и Омар винаги разговаряше с него отдалече. Великият везир обичаше Джамил като собствен син и вярваше, че чувствата им са взаимни, затова мрачното лице на младия владетел изобщо не го уплаши. — Знам, че според вас харемът е препълнен с жени, но искам да ви напомня, че новата няма да бъде за вас.

Строгото лице на Джамил моментално се разведри.

— Да не искате да ви купя робиня и да я скрия в харема си? Пак ли се оплаквате от жените си, стари приятелю?

Омар избухна в смях.

— О, не, господарю, не е за мен. Мислех си за един друг наш приятел, който сигурно ще я поиска. Казаха ми, че е англичанка, затова ви я предлагам. Снощи я отведи тайно в къщата на Хамид Шариф. Искан да я скрие от очите на света, а това означава, че или е грозна като смъртта и той се срамува от нея, или е толкова красива, че народът на тълпи ще се стече да я гледа. Вече сме виждали такива неща, нали? Този път Хамид няма да я предложи първо на вас, защото през изминалите месеци непрекъснато му отказвахте. Ако пожелаете да я купите, аз лично ще се свържа с него. Колкото по-скоро, толкова по-добре, иначе ще я вземе някой друг.

Джамил се замисли за миг, после бавно поклати глава.

— По-добре недейте, Омар. Много мило от ваша страна, че помислихте дори за жена, но не ми се иска да правя излишни приготовления. „*Нашият приятел*“ още не е пристигнал и може би никога няма да дойде. А и не ми се иска да смуцавам жените си с нова покупка. И без това са ми сърдити.

Омар Хасан се въздържа от коментар. Само кимна леко в знак на съгласие и се отдръпна настрана. Какво го и да кажеше, то щеше да напомни на Джамил за собствените му неприятности. А владетелят честно се стараше да не забелязва какво опустошително въздействие оказва върху хората в палата с постоянното си лошо настроение. Разбира се, той виждаше, че робите му треперят от страх, че стражите му се обзалагат помежду си кой ще бъде следващата жертва на атентаторите, че наложниците се оплакват от пренебрежението, а понякога дори и от благоволенieto му.

Омар знаеше, че Джамил се стреми да запази реда и че се ядосва още повече, когато самият той не може да се овладее. Покушенията траеха вече няколко месеца и владетелят беше на края на търпението си. Избухваше по всеки най-дребен повод и макар че скоро започваше да съжалява за наложените наказания и нареждаше да ги прекратят, в палата се прилагаха мъчения доста по-често, отколкото беше разумно и редно.

Омар въздъхна и последва господаря си в залата за аудиенции. Пръв беше един от слугите на Хамид Шариф, познат на великия везир. Човекът очевидно беше дошъл да предложи на владетеля робинята, за която току-що бяха разговаряли. Но не биваше повторно да занимават Джамил с тази тема, защото той непременно щеше да избухне.

Везирът махна с ръка на пратеника и бързо го отведе в преддверието.

— Господарят не желае нови робини нито за харема, нито за домакинството.

— Но, моля ви...

— Какво?

Омар изговори тази дума с толкова остър тон, че мъжът смирено сведе поглед. Никой не смееше да влезе в спор с първия министър.

— Простете, господарю. Разберете, Хамид Шариф не желае да обиди владетеля, като не му предложи най-прекрасния бисер, попадал някога в ръцете му.

— Най-прекрасния? — повтори развеселено Омар.

— Точно така, господарю. Видях момичето със собствените си очи.

— В такъв случай изразявам съжалението си. Хванали сте англичанка, нали?

Очите на човека се разшириха от учудване и той почтително кимна. Трябваше веднага да предположи, че шпионите на палата вече са съобщили за пристигането на жената. Ако не бяха те, тогава са го направили чуждестранните консули, които си пъхаха носа навсякъде. В Барка много малко тайни ставаха скрити дълго време и затова никой не проумяваше как така главата на човека, който стоеше в дъното на атентатите срещу владетеля, отдавна не се люлееше на някой кол пред портата на двореца.

— Кажете на господаря си, че сме поласкани от предложението му — продължи по-любезно Омар. — Няма да забравим проявеното внимание. Макар че от известно време насам владетелят не желае нови робини, това не означава, че в бъдеще няма да му потрябва някоя красавица. Следващия път елате първо при мен. Не занимавайте господаря с подобни дреболии.

Колко жалко, че Джамил презира престижа, който дава притежаването на много жени, разсъждаваше по-късно Омар. Повечето богати турци непрекъснато попълваха харемите си. Триста, дори четиристотин наложници не бяха нещо необичайно за хората от неговия ранг, а той се задоволяваше с по-малко от петдесет. Половината бяха подаръци, останалите бяха купени от лала Рахин в стремежа ѝ да създаде разнообразие на сина си, който изобщо не се

интересуваше от тези работи. Но Джамил почти ѝ се разсърди и в крайна сметка ѝ забрани да купува нови жени.

Не че владетелят не ценеше разнообразието или не обичаше жените си. Но се дразнеше, че някои от тях могат да останат като безполезни вещи в харема, а такава беше съдбата на повече от половината робини в големите хареми. Мъжете имаха ограничен брой фаворитки, а останалите, макар и понякога да привличаха окото на господаря си, седяха по цял ден бездейни и унили и прекарваха сами нощите си.

Беше изненадващо, че владетел като Джамил обръща внимание на подобни неща, но това беше факт. Държеше се така още преди в града да се разчуе, че се е влюбил в първата си съпруга Шейла. Единствен той от своя обществен кръг защитаваше възгледа, че всяка жена трябва да се почувства оценена от господаря си. Затова полагаше изтощителни усилия да прояви внимание към всичките си жени, да не ги оставя да се отдават на празни мисли. Беше разбираемо, че го плашеше перспективата непрекъснато да приема в харема си нови робини, на които трябваше да посвещава време и внимание.

Въпреки това Омар се ядосваше, защото новото момиче щеше да отвлече Джамил от тежките му грижи. Владетелят беше затворен сред четирите стени на палата и ставаше от ден на ден все по-нервен. Но Диванът нямаше да го пусне да припари навън. Без съмнение коварните убийци го очакваха извън стените на двореца. Не смееха да изложат живота му на опасност. Освен това беше крайно време поне едно от безбройните разпратени послания да даде плод.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Четири дни по-късно, рано следобед, когато Омар все още приемаше желаещите да разговарят с владетеля, съобщиха за пристигането на някакъв пустинен шейх, донесъл в дар два чистокръвни коня. Омар не се трогна особено и нареди човекът да се яви на следващия ден, но слугата настоя великият везир лично да огледа великолепните животни, които били във външния двор и целият палат излязъл да им се възхищава. Омар се ядоса, че човекът е проникнал чак до него и стражите не са го изгонили още на първата врата. От друга страна, много добре разбираше затруднението на хората си. Повечето пустинни племена, с които бяха сключили договори за приятелство, поднасяха дарове, без да пращат в столицата вождовете си. Щом този шейх се е появил лично с двата расови коня, това означаваше, че ще иска нещо от господаря на Барка.

Основна съставна част от политиката на Джамил беше учтивото отношение към пустинните племена. Това гарантираше мира по границите на държавата му. Може би и шейхът не беше осведомен за положението в Барка и не разбираше, че е избрал неподходящ момент да иска среща с владетеля.

Омар нетърпеливо изтича в съседната стая и се изправи пред защитения с решетки прозорец, който гледаше към външния двор. Конете се виждаха много добре. Около тях се беше образувал кръг от слуги и чиновници, но никой не смееше да се приближи. Двама млади конегледачи, яки арабски момци, с мъка удържаха буйните животни.

Великият везир беше възхитен. Пред себе си виждаше два чисто бели расови коня, непознати досега в Барка. На всичкото отгоре жребец и кобила. В името на Аллаха! Това беше превъзходна двойка, която щеше да даде поколение.

Омар заповяда на слугата да покани шейха, в двореца. Може би този човек не съзнаваше ценността на дара си, достоен дори за двора на самия султан? Двата чистокръвни коня в никакъв случай не бяха рожби на арабските пустини. Откъде ли бяха дошли?

В следващия миг везирът въздъхна дълбоко, защото си представи въздействието на този подарък върху Джамил, любител на хубави коне и превъзходен ездач. Когато започнаха неприятностите, той трябваше да се откаже от всекидневната езда и това още повече развали настроението му. Двойката расови коне щеше да го възхити, но много скоро щеше да се сети, че не може да им се радва на воля, и тогава... Омар не искаше дори да си помисли какво щеше да се случи тогава.

Затова великият везир прие вожда на пустинното племе с мрачно изражение на лицето. Слугата съобщи, че името му е Амад Халифе, но Омар не познаваше такава личност и не намери името в документите си. Може би щеше да го познае, но широк бурнус обвиваше мъжа от главата до петите, а лицето му беше скрито под тъмната качулка.

Везирът беше толкова объркан, че забрави обичайните учтивости при посрещането, и кратко запита.

— От кое племе идвате? Името ви ми е непознато.

Вместо отговор непознатият зададе нехаен въпрос:

— Вие ли сте, Омар?

Великият везир се вцепени. Този глас му беше много добре познат.

— Джамил? Каква игра играете с мен?

От гърдите на непознатия избликна висок, безгрижен смях. Откога Джамил не се беше смял така? Омар смаяно смръщи вежди, когато мъжът вдигна глава и под качулката се показа гладко обръсната брадичка.

— Кой сте вие? — попита заплашително везирът.

— Хайде де, стари момко, нима сте ме забравили? Минали са само деветнадесет години.

Омар слисано отвори уста. Никой не се осмеляваше да разговаря така пренебрежително с него. Никой! Надигна се с намерение да повика стражите и да им нареди да изхвърлят нахалника, но застина на мястото си. Непознатият отметна качулката и две засмени зелени очи срещнаха погледа на везира без следа от страх или разкаяние. Омар седна, по-точно падна на възглавницата, загубил ума и дума.

— Касим! Вие ли сте наистина? — промълви най-послед той.

— Кой друг би могъл да бъде! — гласеше дръзкият отговор.

Омар скочи и блъсна дългата ниска масичка, отрупана с документи и прошения.

— Дойдохте! Слава на Аллаха, наистина дойдохте!

— Да не мислехте, че няма да дойда?

Великият везир изтича и притисна новодошлия в обятията си. Дребният мъж, два пъти по-стар от Дерек, беше учудващо силен. Младежът простена под желязната му хватка.

— Ние нищо не знаехме — обясни Омар, отстъпи назад и впи поглед в лицето на любимеца си. Искаше веднага да установи колко се е променил той през изминалите деветнадесет години. — Нямахме как да го узнаем. Изпратихме десетки куриери и повечето загинаха.

— Али бен Халил ми разказа.

— Значи той все пак стигна до вас. Продавачът на лимонада!

Дерек с усмивка закива.

— Настоя да го затворя някъде, след като ме видя.

— Умен момък. А вие сте постъпили добре, като сте се преоблекли. Боях се, че няма да го направите, но не можех да ви предупредя в писмото, за да не разкрият простия ни код.

— Как е Джамил?

— Невредим, макар че миналия месец имаше още едно покушение.

— Знаете ли кой е в дъното на тази работа?

Омар с отвращение вдигна ръце.

— Нищо не узнахме, абсолютно нищо! Оня, който изпраща убийците, крие лицето си.

— Дали е Селим?

— Това е най-близо до ума, но подозираме всички.

— Къде е сега?

— За последен път са го видели в султанския двор в Истанбул — въздъхна Омар. — Пратихме цяла армия, но той потъна вдън земя.

— Помислихте ли за възможността вече да е отстранен? — попита замислено Дерек. — На колко години е най-младият син на Мустафа?

— Едва на единадесет. Разбира се, че помислихме и за него. Наблюдаваме всички врагове на Джамил.

— А жените му?

Омар тихо се засмя.

— Все още разсъждавате като мюсюлманин, Касим.

— Помня разказите на майка си за фанатичното съперничество между жените на Мустафа и как Махмуд на два пъти едва не умрял от отрова.

— Писа ли ви Джамил, че за това беше виновна четвъртата жена на Мустафа? Тази глупачка се опита да организира покушение срещу живота му и намери заслужен гроб на дъното на морето.

Дерек изръмжа нещо. Не знаеше това, но то не го учудваше особено. Султанът се освобождаваше от нежеланите си жени, като ги завързваше живи в чувал с камъни и ги хвърляше в морето. Защо Мустафа да не се възползва от този утвърден метод? Рядко се случваше жена да бъде екзекутирана по обичайния начин.

— А що се отнася да жените на Джамил — продължи Омар, — мерките за сигурност в харема също бяха засилени. Но той не желае да чува лоша дума за жените си, а и аз не съм склонен да ги поставя на първо място в списъка на заподозрените. Всички са лудо влюбени в господаря си и което е много по-важно, никоя няма да освободи трона за сина си, защото освен Джамил трябва да убие и Селим, и Мурад. Селим изчезна, но Мурад живее в Барка и никой не посяга на живота му.

— А когато всички синове на Мустафа умрат?

— Тогава Диванът ще реши дали първородният син на Джамил може да поеме властта.

— Случвало се е първата съпруга, кадъната, да управлява чрез сина си — промърмори замислено Дерек.

— Но момчето е едва на шест години, Касим! Ако беше по-голям... По-вероятно е Диванът да избере нов владетел и родът на Мустафа да угасне.

— Вашият глас има решаващо влияние в Дивана, не е ли така?

— О, Аллах! — засмя се Омар. — Вие разкривате нови страни на проблема, които не бяха ми хрумвали досега. Прав сте, Диванът е под мое влияние. След тридесет и пет годишна служба като велик везир моето мнение е почти равно на това на владетеля. Ала фактът си е факт: никой не знае какво решение ще взема, най-малко жените от харема. Но елате, Касим, седнете най-после! Имаме достатъчно време да обсъдим тези болни въпроси. Разкажете ми как пътувахте. През последните дни в пристанището не влезе нито един кораб, а предишните бяха проверени най-грижливо.

— Един приятел уреди да пътувам с кралски военен кораб. Щяхме да пристигнем още вчера, но ни задържаха алжирски пирати и придружаващата флота беше откъсната от нас. Смятам, че останалите кораби ще пристигнат довечера или утре сутринта. Дано са се съединили отново. Снощи ме свалиха на брега и днес сутринта влязох в града от противоположната посока. Реших, че най-подходящо е да се явя в двореца като Амад Халифе от пустинята, който поднася дарове на владетеля.

— Ами конете? — продължи да пита Омар. — Къде намерихте тези изключителни животни?

— Намерих? — изпъчи се гордо Дерек. — Аз ги отглеждам. Надявам се Джамил да живее достатъчно дълго и да създаде нова раса коне в Барка.

— Ишаллах — отговори сериозно Омар.

— Да. — Дерек кимна, внезапно станал сериозен. — Ако е решил Бог.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Дерек Синклер, граф Милбъри и бъдещ маркиз Хънстейбъл, беше безкрайно щастлив, откакто беше влязъл в града тази сутрин. Картините, шумовете и миризмите, които го поздравиха, го бяха накарали да осъзнае колко му е липсвал Ориентът и колко лесно щеше да се вмъкне отново в кожата на мюсюлманин.

Нямаше нищо английско в пазарите, които беше прекосил. Там се носеше аромат на сандалово дърво и канела, поклащаха се величествено камили, прозвънваха камбанки, а сергията на търговеца на коприни беше невъобразима смесица от цветове и блясък. Наоколо гъмжеше от хора — мъже в светли тюрбани и чернооки, тайнствено забулени жени. Гълчавата на търговците, които се пазаряха за цените, сладката песен на славеите в бамбуковите кафези, плясъкът на водоскоците — всичко това беше Барка, градът, който беше останал в сънищата на Дерек.

А палатът, издигнат на най-високия хълм, прострял се на площ повече от осемдесет квадратни километра, извика в главата му стотици отдавна забравени спомени. Сега Дерек следваше Омар по лабиринта от извити коридори. При пристигането си успя да проникне само до външния двор, заграден с високи стени, които защитаваха складовете с оръжие, монетния двор, пекарната, бараките на стражата и някои служебни сгради. Омар го преведе от кабинета си през множество помещения във вътрешния дворец. По този начин избягнаха втория двор, където влизаха само чиновници и куриери.

За разлика от външния двор, който беше достъпен за народа, вторият двор се състоеше от безкрайни градини с тесни алеи през моравата, които достигаха до порти или до ниски постройки. Под високите кипариси грациозно се разхождаха газели и пауни, а за всяка официална церемония бяха предвидени разкошно обзаведени павилиони. Десетки роби обработваха цветните лехи под палещото слънце.

Във втория двор бяха разположени кабинетите на управата, залите за съвещания, в които Диванът се събираше по няколко пъти седмично. Тук се организираха забавления за чуждите дипломати, тук обрязваха синовете на владетеля и омъжваха дъщерите му, тук честваха всички празници. На границата на този двор имаше укрепена с желязо стена, зад която беше харемът.

От другата страна също имаше решетки, които заграждаха трети двор, добре познат на Дерек. Там имаше прекрасна градина с кестенови дървета и екзотични храсти. Величествените кипариси бяха обвити с бръшлян. Там се намираха съкровищницата, тронната зала и дворцовото училище. През голяма врата се влизаше в облицован с плочки коридор, в края на който бяха покоите на владетеля, които от своя страна бяха свързани с харема.

Омар поведе госта през безброй помещения и коридори, покрай сводести кухни и бани, покрай оградата на харема и най-последно по коридора, използван от наложниците, които отиваха при господаря си.

Най-сетне спряха пред голяма врата от желязно дърво, охранявана от двама грамадни нубийци. Само защото беше придружен лично от великия везир, Дерек нито веднъж не беше спрял от стотиците стражи, които поглеждаха подозрително спуснатата качулка и сведената глава на чужденеца.

— Надявам се, че имате парола, с която да вдигнете под тревога всички стражи в двореца — промърмори замислено Дерек.

— Нали ви претърсиха за оръжия, преди да влезете в двореца?

— Да, но какво ще стане, ако някой отвлече жена ви или детето ви и ви принуди да го отведете при Джамил?

Омар тихо се изсмя.

— Наистина съществува сигнал, при който на всеки подозрителен моментално се отсича главата. Радвам се, че се интересувате от мерките за сигурност. Чувствайте се свободен да ми казвате всичко, което ви хрумне.

Дерек кимна.

— А вашето семейство, то защитено ли е? Ако убиете човека, дошъл да ви каже, че семейството ви е отвлечено, това няма да спаси близките ви.

— Синовете, внуците и правнуците ми са укрити на сигурно място. А жените? — Омар примирено сви рамене, макар че сивите му

очи развеселено просветваха. — Няма да е голяма загуба, ако им се случи нещо.

Дерек се опита да прикрие ухиленото си лице и посочи към вратата.

— Предполагам, че трябва да съобщите за мен.

— Така е по-добре, защото личната охрана веднага ще се нахвърли върху вас.

— Бих предпочел да го избягна — отговори сухо Дерек.

— Да, не си струва да изненадаме Джамил. Той и без това ще се слиса. Почти е загубил надежда да ви види, след като толкова пратеници загинаха. Слава на Аллаха, че поне един от тях достигна до вас, Касим. — При споменаването на това име Дерек предупредително вдигна очи към стражите, но Омар поклати глава. — Пазачите до вратата са неми, както и личната му охрана.

Омар почука, изчака точно десет секунди и влезе. Дерек го следваше по петите. Озоваха се в типично ориенталско помещение, просторно и без излишни мебели. Прекрасно оформени стълбове от оникс подпираха изрисувания с цветни мотиви таван. По стените се редуваха облицовки с изображения на цветя, с геометрични шарки и ивици, изписани с калиграфия. Изкусно изработени решетки закриваха прозорците, но пропускаха достатъчно светлина, която се отразяваше по блестящите мраморни подове. В средата беше вградена великолепна мозайка, изобразяваща ловна сцена. Малкото мебели — няколко ниски масички и един висок шкаф — бяха майсторски изработени; с резба и инкрустиран седеф. Нямаше столове, нито дивани за сядане, само нисък подиум с разпръснати по него възглавници, където се беше разположил владетелят. В помещението имаше още няколко души. Слугата, който пареше кафе, мъжете, които се грижеха за лулите на Джамил, дузина слуги от личните му роби и една от наложниците му. Забулена, тя седеше смирено до господаря си.

— Имаме ли уговорка, която да съм забравил, Омар? — попита сухо Джамил сред настъпилото мълчание, предизвикано от появата на чужденеца.

— Съвсем не, господарю. Моля да ни отделите време за частен разговор. Смятам, че дори стражите трябва да излязат.

Джамил озадачено вдигна вежди при подобна странна молба, но не зададе повече въпроси. Само направи жест с ръка и слугите

напуснаха стаята с многобройни поклони, както беше обичайно в присъствието на владетеля. Жената ги последва, без да крие разочарованието си, че великият везир е нарушил усамотението ѝ с господаря. Но Джамил дори не я погледна. Той беше впил очи в тайнствения придружител на Омар, който от своя страна също не го изпускаше от погледа си.

Когато помещението се опразни, Джамил нетърпеливо попита:

— Е? Да не би най-после да се е появил някой, който носи сведения за убийците? Какво узна, Омар?

— Че е имал приятен път, макар че едва ли може да се нарече приятно едномесечно пътуване без нито една жена на борда, която да услади душата му.

Джамил смръщено изгледа първия си министър.

— Ти шегуваш ли се с мен, човече?

Омар вече не можеше да се сдържа. Той избухна в сърдечен смях, но побърза да се овладее, като забеляза, че владетелят все още нищо не разбира и гневът му нараства.

— Разкрийте се, преди да е помислил, че съм полудял — прошепна той с насълзени от смеха очи.

Дерек вдигна ръка и отметна качулката, после направи няколко крачки към Джамил. Владетелят се надигна насреща му, скочи от подиума и спря като вцепенен. Застанали един срещу друг, двамата мъже се измерваха с погледи: единият чифт зелени очи — изпълнен с недоверие, другият, досущ приличен на него — искрящ от възмущение.

— Джамил — промълви просто Дерек, но в тази кратка дума беше събран целият свят.

Джамил бавно разтегна устни в усмивка, после нададе див вик и притисна Дерек в мечешката си прегръдка, която лесно би премазала по-слаб мъж. Дерек отговори на прегръдката му със същата буйност.

— Аллах е милостив, Касим! Бях загубил надежда да те видя отново.

— Аз също не вярвах, че ще се срещнем пак.

Двамата избухнаха в смях, докато продължаваха да се гледат един друг като в огледало.

— Деветнадесет години — продължи Дерек, взирайки се с любов в близнака си. — О, Господи, ако знаеш колко ми липсваше!

— Не повече, отколкото ти на мен. Никога не простих на майка ни, че ни раздели.

— Но това направи един стар човек много, много щастлив — възрази с глух глас Дерек.

— Какво ме интересува това, когато мъката по теб едва не ме погуби? — процеди през зъби Джамил с огорчение, което никога не беше успял да преодолее. — Знаеш ли, че тя се опита да убеди дори и мен, както и всеки друг, че си мъртъв? Да, мен също! Като че ли не усещах истината! Мислех си, че ще полудея, когато Рахин твърдеше, че си умрял. При това знаех... — той се удари с ръка по гърдите — ... сърцето ми знаеше, че това не е вярно. Най-последно тя ми призна какво е сторила. — След този ден беше престанал да я нарича „майко“.

— Трябваше да ми пишеш.

С нетърпелив жест Джамил отхвърли думите му.

— Бях на петнадесет, когато тя най-последно благоволи да ми каже как да се свържа с теб. Какъв смисъл имаше отново да будя чувства с петгодишна давност, които можеха да бъдат прочетени от кого ли не, преди писмата ми да стигнат до теб.

— Аз пък не се осмелявах да попитам защо не отговаряш на писмата ми, макар че започнах да пиша още след пристигането си в Англия.

— Нищо не съм получавал! Баща ми се погрижи за това, пак по желание на Рахин.

— Защо? — изръмжа Дерек. Потисканият с години гняв заплашваше да излезе на повърхността.

— Не искаше спомени. Имаше двама сина и лесно можеше да пожертва единия. Но никой не биваше да ѝ напомня за това.

Дерек отмести очи и тихо заговори:

— Все още помня думите, с които ме отведе на кораба. „Аз не мога да се върна в Англия“ — обясни ми тя. — „Но дори и да можех... Повече не мога да имам деца. Ти си единственият, който ще продължи името ни, а в Англия това означава също толкова много, колкото и тук. Джамил се роди пръв. Баща ти никога не би го пуснал да си отиде. Ти си най-ценното, което мога да дам на моя баща, Касим, защото аз го обичам. Не мога да понеса мисълта, че ще умре сам и без надежди за бъдещето. Ти си част от мен и тази част принадлежи на него. Ти ще бъдеш негов наследник, неговата радост,

основанието му да живее още дълго. Моля те, не ме намразвай, че те пращам при него.“

— Но тя нямаше право!

— Не — съгласи се меко Дерек. — Но аз помня и пълните ѝ със сълзи очи, когато корабът се откъсна от сушата.

Двамата мълчаливо се гледаха известно време, после Джамил призна:

— Знам. Често я чувах да плаче, когато оставаше сама, но тогава бях млад и непримирим. Заключих сърцето си и не пожелах да разбера, че тя страда също толкова, колкото и аз. Отказах да повярвам, че те обича въпреки онова, което ти стори. Дълго мразих Мустафа, защото беше отстъпил пред молбите ѝ.

— Той имаше много синове. Нищо, че ние му бяхме любимци.

— Не го извинявай, Касим. Получи си заслуженото, когато половината му синове измряха още преди да напуснат харема.

Тази изпълнена с омраза забележка накара и двамата да се усмихнат.

— Не говориш сериозно — отбеляза тихо Дерек.

— Не — призна Джамил. — Но в края на живота си Мустафа горчиво се оплакваше, че са му останали само петима сина и доброволно се е отказал от един от тях. И непрекъснато ругаеше Омар, който единствен беше посветен в историята и го беше посъветвал да уважи волята на своята кадъна.

Когато се обърнаха да чуят коментара на Омар, двамата братя забелязаха, че великият везир незабелязано е напуснал стаята. Усмигнаха се на тактичността на стария човек и се отпуснаха на възглавниците. Джамил предложи на брат си дълго турско наргиле с кехлибарен мундщук, но Дерек отказа. Той се облегна назад в типично английска поза, подпря се на лакът, а с другата ръка обхвана свитото си коляно. Под отворения бурнус просветваше бяла ленена риза с отворена яка, напъхана и плътно прилепнали кафяви панталони. Ботушите му бяха високи до коленете.

Турските шалвари на Джамил бяха широки и удобни. Стигаха до коленете му и не го притесняваха, когато седеше с кръстосани крака, както сега. Беше бос. Носеше туника от зелена коприна без яка, украсена по врата и ръкавите със святкащи скъпоценни камъни. В средата на тюрбана му беше прикрепен изумруд с големината на орех.

Тъй като двамата бяха сами, владетелят свали тюрбана и разтърси катраненочерната си коса, която беше с десетина сантиметра по-дълга от тази на Дерек.

Когато очите им се срещнаха, Джамил сериозно попита:

— Ти прости ли й?

— Мисля, че когато опознах Робърт Синклер, можах по-добре да разбера мотивите й. Научих се да го обичам, Джамил, както тя го обича.

— А аз го мразех. Той стана причина да те отнемат от мен. — Владетелят говореше сериозно, без предишната избухливост.

— В началото и с мен беше същото. Мразех всичко английско. Но едно малко момиче ме насочи в правия път. Знаеш ли какво ми каза? „Как можеш да бъдеш толкова надменен, пренебрежителен и така ужасно самонадеян? Та ти си само момче и при това сираче!“

— Как така сираче?

— Дядо ми разпространи тази лъжа, за да обясни на хората как така се появих сам-самичък на вратата му. Баща ми бил английски дипломат и се оженил за майка ми някъде в Ориента. Двамата починали и маркизът трябвало да ме приеме в дома си. Историята беше проста и ми осигуряваше общественото благоволение. О, благоволението... — Дерек тихо се изсмя. — Тъкмо бях навършил дванадесет години, когато едно красиво като картинка слугинче, една малка мръсница, настоя да ми покаже на дело привързаността си.

— Дванадесет? — изпръхтя Джамил. — А аз трябваше да навърша тринадесет, преди баща ми да позволи на робините да ми предложат услугите си.

Двамата с усмивка си припомниха първите си, любовни преживявания, момчешката си плахост и несигурност. След малко Джамил попита:

— А момиченцето, което те обиди?

— Стана най-добрата ми приятелка — засмя се Дерек. Невярващият поглед на Джамил още повече го развесели. — Вярно е, братко. Само благодарение на нея разбрах колко невъзможен съм бил и как съм карал околните да плащат за моята самотност и ожесточение. Бях в Англия, трябваше да живея там, следователно се опитах да извлека най-доброто от положението.

— Но как може да съществува приятел-жена, Касим? Знам, че европейците имат други възгледи по въпроса, но ти си само половин англичанин.

— Аз едва бях напуснал харема, Джамил. За мен беше съвсем естествено да бъда по-близо до малката, отколкото до мъжете в дома на маркиз Синклер. Ти правилно подчерта, че европейците гледат другояче на нещата. Дори когато пораснахме, Каролайн и аз останахме най-добри приятели. А когато се върна в Англия — прибави весело той, — възнамерявам да я направя своя жена.

Джамил поклати глава.

— Дълго си чакал с женитбата.

— Човек трябва много внимателно да обмисли тази стъпка, защото тя е за цял живот.

— Да, да, само една жена. — Джамил отново заклати глава. — Нима ще можеш да се задоволиш само с една?

— Чуй ме, Джамил! Много добре знаеш, че европейците обичат разнообразието също като нас. Само че проявяват много повече дискретност. Всъщност аз не бързам да се женя, но маркизът настоява. Иска да види внуци, преди да умре.

— Нямах ли деца?

— Поне не знам за съществуването им. А ти? Колко станаха твоите?

— Шестнадесет. Но имам само четирима сина.

— Значи след последното ти писмо са се прибавили още три дъщери. Моите поздравления.

Джамил сви рамене. За мюсюлманина дъщерите не означаваха нищо, освен когато трябваше да ги омъжи. Но за разлика от повечето си сънародници той обожаваше момиченцата си. Най-голямото още не беше навършило шест години. И той с горда усмивка обясни:

— Първата ми жена ми роди син, а после и две дъщери. Същински ангелчета, Касим. Най-малкото е едва на три месеца.

— Надявам се да ми ги покажеш. Нали съм им чичо.

— Разбира се — отговори с известно учудване Джамил, защото, ако Касим възприемеше идеята на Омар, той щеше да опознае не само децата но и жените от харема. — Везирът не ти ли разказа? — Видя смаяния поглед на брат си и спря за миг, за да избухне в бесен гняв: — Този стар дявол! Даже не ти е казал защо си тук! Оставил го е на мен!

— Не стигнахме дотам — засмя се Дерек. — Едва успяхме да разменим няколко думи за развъждане на коне.

— Какво?!

— Да, защото ти поднесох в дар два чистокръвни коня.

— На мен? — попита Джамил с чисто момчешко въодушевление.

— Разбира се — кимна Дерек, — Но след като вече засегнахме този въпрос — защо все пак съм тук?

Джамил се поколеба.

— Идеята беше на Омар. Отначало не исках дори да чуя, но той прояви упоритост и накрая ме убеди поне да те попитаме. Ако не бях сигурен, че в дъното на всичко стои Селим, никога нямаше да те повикам. Той ме мрази, Касим. Винаги ме е ненавиждал. Сигурно го помниш. Беше толкова жесток и отмъстителен, много по-лош от Махмуд. Ако му се удаде да ме премахне и да се възкачи на престола, ще убие и децата, и жените ми.

Дерек си припомни Селим и замислено кимна.

— Прав си. Не се съмнявам в това. И каква беше идеята на Омар?

— Да заемеш мястото ми.

Дерек не беше изненадан. Правилно беше предположил, че тази можеше да бъде единствената причина, поради която имаха нужда от него. Но той не можеше да стане следващият владетел на Барка, макар че законът му даваше това право. Не го привличаше нито властта, нито главоболията, свързани с нея. Твърде дълго беше живял като англичанин. Вярно, беше се опитал да внесе в живота си известна доза приключения, като се съгласи да работи за Маршъл и шпионското му учреждение. Но беше съвсем друго нещо да поемеш известен риск, да преживееш някое и друго вълнение и през цялото време да знаеш, че е достатъчно да прекосиш Ламанша и всичко ще бъде свършено. А това приключение никога нямаше да свърши.

— Разбери ме добре, Джамил. Аз не искам да бъда твой наследник. За повечето хора тук съм мъртъв и отдавна забравен и никак не ми се иска да възкръсвам. Но ако Селим успее да ти навреди, аз ще бъда тук и ще помогна на семейството ти да се укрие на сигурно място. Тогава ще играя твоята роля, разбира се. Не е необходимо да ме молиш за това. Но смятам, че първата ми работа е по време на пребиваването си тук да се погрижа за твоята сигурност.

Ала по лицето на Джамил съвсем не се изписа очакваното от Дерек облекчение.

— Ти не ме разбра добре, Касим. Идеята на Омар е ти да ме заместиш не когато умра, а преди да се стигне до това.

Дерек помълча няколко секунди, после тихо промълви:

— Исусе Христе! Знаеш ли какво изискваш от мен? Болката в очите на Джамил показва, че брат му много добре го знаеше. Но този път той погрешно изтълкува реакцията на Дерек.

— Прав си. Искам прекалено много. Не бива да рискуваш живота си. Не и заради мен.

— По дяволите!

— Не, недей! Не биваше да те моля да идваш тук. Не бих го направил, ако ставаше въпрос за самия мен. Но се уплаших за онези, които обичам... Прав си. Опасността е същата, все едно дали съм аз, или ти. Идеята беше на оня глупак Омар.

— Джамил...

— Той е загрижен единствено за Барка и не се интересува колко хора ще пожертва...

— Джамил, млъкни най-после! — изкрещя раздражено Дерек.

И владетелят на Барка наистина млъкна, макар че никой не си позволяваше да говори така с него — нито Омар, нито майка му Рахин, нито дори любимата му жена Шейла. Но сега това нямаше значение за него. Той почти не го забеляза, а Дерек не би се уплашил дори ако върху му се беше излял гневът на всемогъщия владетел.

— Чуй ме най-после — заговори нетърпеливо Дерек. — Рискът не ме плаши. Свикнал съм да рискувам живота си за доста по-дребни неща. Затова не ми излизай насреща с подобни приказки, иначе ще се ядосам. Но тук става въпрос за друго нещо: нима мога в продължение на седмици, дори на месеци да играя твоята роля, след като не сме се виждали цели деветнадесет години?

Джамил облекчено се засмя и белите му зъби блеснаха.

— Това е по-лесната част от начинанието. Ще ме наблюдаваш в продължение на седмица или на десетина дни, ще изучиш навиците ми, отношенията ми с околните. Омар подробно ще ти разкаже всичко и ще се погрижи да не правиш грешки.

— А когато го няма? Някой ще ме попита нещо, а аз няма да имам понятие какво да му отговоря!

— Слушай, Касим, нали не си забравил, че си върховен господар тук! Можеш да отпратиш всекиго, по всяко време, и никой няма да се осмели да те попита за причината. През изминалите месеци често съм го правил, така че хората няма да се чудят, ако изгониш от залата всички с изключение на немите стражи. А в последно време и те доста пострадаха от лошото ми настроение.

— Домашният арест ти действа на нервите, нали? — засмя се Дерек.

— Цели три месеца! — отговори с отвращение Джамил.

— Много добре. Значи вече знам как ще се справям с критичните ситуации. Но как ще управлявам прекрасното ти царство?

— Омар ще взема решенията. Когато отсъствам, той управлява държавата.

— Следователно ти смяташ да напуснеш палата?

— Точно така. Имам намерение да потърся Селим и смятам да поискам помощта на съименника му, султан Селим. Видели са Селим за последен път именно в неговия двор. Моите пратеници не бяха допуснати до султана, а той не обича да пише писма. Ще замина лично за Истанбул и оттам ще търся мястото, където се укрива Селим. Ако султанът не е осведомен за местонахождението му, шпионите му ще го открият. В това отношение никой не може да се мери с него.

— Чудя се как така отдавна не си заминал за Истанбул.

— Искях да го сторя, но Омар и съветниците ми се възпротивиха. Аллах да ми е на помощ, те са куп стари баби и умират от страх, когато изляза във външния двор, а камо ли извън палата. Проблемът е следният: сред тези стени работят повече от хиляда роби и е много лесно да бъдат подкупени няколко десетки. Те ще следят всяка моя крачка и ще съобщават на убийците какво възнамерявам да предприема. Не мога да изляза отгук дори преоблечен като жена. Атентаторите знаят всичко и търпеливо изчакват удобния случай.

— Вярно е. Лесно е да се наблюдава палат, който има само една главна порта.

Джамил кимна.

— Понякога проявяват нетърпение и пращат двама-трима негодници да ме убият в собствените ми покои. Последният проникна чак до спалнята ми, уби стражите пред вратата и се опита да стигне до

леглото ми, пълзейки по пода. За щастие личните ми пазачи се оказаха по-умни от останалите и го сграбчиха, преди да посегне към мен.

— Но в двореца има стотици стражи!

— Повечето бяха упоени. Още не сме установили, как. Няколко бяха убити. Онези негодници са убили лъвовете ми, които се разхождат свободно, и са се покатерили през стените на третия двор.

Дерек с въздишка поклати глава.

— Мръсна работа е това, Джамил. Много ми се иска да изиграя някаква по-активна роля, за да я приключа, но щом смяташ, че е най-добре да заема твоето място, ще се опитам да ти угодя.

— Наистина ли ще го направиш?

— Точно това казах току-що, нали? Освен това моето правителство, макар и неофициално, ме помоли да сторя всичко, което е по силите ми, за да отклоня надвисналата над теб опасност. С риск да дам в ръцете ти коз за всички бъдещи преговори признавам, че английското правителство предпочита теб пред всички възможни наследници. Предполагам, че като разменям мястото си с теб, правя точно това, което Лондон е очаквал от мен.

— Ужасно е, че тези чужди консули са толкова добре информирани и съобщават всичко на правителствата си.

— Не знаят дори половината от онова, което им се иска, Джамил — отговори меко Дерек. — Но я кажи, дали да си оставя великолепа брада като своята, или ти ще се обръснеш? — И той шеговито подръпна буйната брада на брат си.

— Май прекалих с надеждата, че ти също носиш брада — изстена Джамил. — Няма да имаш достатъчно време да се сдобиеш с такава като моята. Дано се смили Аллах, защото тази жертва е много тежка...

При вида на мрачното му лице Дерек избухна в смях.

— Хайде, братко, нима не виждаш колко добре ще изглеждаш без брада! — И потърка гладко избръснатата си брадичка. — Нито една дама не се е оплакала досега.

— Вярно е, изглеждаш по-млад от мен — установи замислено Джамил.

— И не мога да се спася от обожателки.

— Самохвалко — ухили се брат му. — Надали си се сблъсквал с проблеми като моите. Имам четиридесет и седем наложници.

— Само толкова ли? — осведоми се шеговито Дерек. — Преди смъртта си Мустафа е имал поне двеста.

— Той не се интересуваше, че повечето скучаят и чезнат от ден на ден.

Дерек любопитно вдигна вежди.

— Учудваш ме, Джамил. Аз съм англичанин и е естествено да се тревожа за подобни неща, но ти?

— Може би не сме толкова различни, дори след деветнадесет години раздяла.

— Вероятно си прав — съгласи се Дерек. — Но, щом заговорихме за жените — какво ще си помислят, като не потърся нито една?

Джамил сведе поглед и гласът му прозвуча приглушено:

— Ще ги викаш при себе си. Трябва да правиш всичко, което правя аз.

Дерек усети с чувствителното си ухо смущението му и се опита да обърне работата на шега.

— Но това е абсурдно!

Джамил изненадано изглежда брат си. Не очакваше да чуе възражения по този въпрос. Самият той очакваше със смесени чувства тази част от смяната на ролите. Цялото му същество се противеше, защото обичаше жените си като своя собственост. Понякога се оплакваше, че има повече жени, отколкото му се иска, но те си бяха негови.

Никога не би се съгласил да отвори харема си пред друг мъж. Всъщност гордостта му изискваше да не прави изключения. Но тук ставаше въпрос за брат му Касим — неговото второ аз. Въпреки дългата раздяла двамата оставаха най-тясно свързани помежду си.

— Няма друг изход — отговори Джамил с решителност, каквато всъщност не усещаше. — Омар говори с мен по този въпрос и успя да ме убеди. Не можем да заключим евнусите от харема. Те ходят навсякъде и са по-бъбриви от жени, нали знаеш? Никога досега не съм пренебрегвал наложниците си за повече от един-два дни. Дори когато заминавам, фаворитките ми пътуват с мен. Щом се разнесе слухът, че съм изоставил харема си, хората ще се учудят. Ще почнат да ме наблюдават по-усилено. И ако направиш и най-малка грешка, веднага ще заподозрат нещо. Все някой ще си спомни, че съм имал брат

близък, който е умрял по странен начин, и никой не е видял тялото му. Разбра ли най-после защо трябва да следваш всичките ми навици, сякаш са твои собствени! Трябва да излагаш на показ дори гнева си. Честно казано, в последно време се държа ужасно. Но като се разгневяваш във всяка затруднителна ситуация, това ще бъде най-добрата ти защита. Междувременно моите изблици на гняв станаха всекидневие за двореца. Никой не ги възприема като необичайни.

— Май нямам друг избор — промълви мрачно Дерек, — ако не искам да изложа на опасност свободата ти.

— Точно така. Никой от нас няма избор, ако все още си съгласен да осъществиш плана на Омар.

— Наистина ли искаш това, Джамил?

— Нищо друго не може да се направи.

— Аз бих могъл да потърся Селим.

— Не си така добре запознат с положението, Касим. Ще ти трябва двойно по-дълго време да го откриеш, а дотогава сигурно ще ме убият. Освен това — опита се да се усмихне Джамил, — ако не изляза оттук, направо ще полудея. Ти ми даваш шанс да се измъкна. Нямам търпение да мине още една седмица, за да се запознаеш с навиците ми.

— Постарай се да ме обучиш добре, скъпи братко — посъветва го сериозно Дерек. — Не искам да се впускам като сляп в този хаос.

Джамил кимна. Одобряваше английското спокойствие на брат си. А той самият наистина трябваше да положи доста големи усилия.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Този следобед Шантел не можа да заспи като останалите жени. Днес беше четвъртият търг след пристигането ѝ и церемонията не можеше да се изтрие от съзнанието ѝ.

Когато я доведоха тук, се опита да се сприятели с някои от жените. Поговори с тях и се убеди, че всички се измъчват от нейните страхове. За известно време се почувства облекчена, че не е сама с чувствата си.

Но много скоро трябваше да види как отведоха всички онези жени, с които беше се сприятелила, и ги продадоха в двора. Затова престана да разговаря с новодошлите.

Трепереше от страх, че иде и нейният ред. Опитваше се да погледне на ставащото като на приключение, но това не ѝ се удаваше. Потискаше я мисълта, че ще бъде обезчестена от един чужденец, и ужасът не искаше да я напусне.

Жана Мориак, млада францужойка, която вече беше живяла в харема на починал неотдавна паша, успя да я успокои поне в едно отношение. След първата разпродажба на робини в двора Шантел се боеше до смърт, че и нея ще съблекат гола и ще я подложат на неописуеми унижения. Една от жените беше упоена с наркотици, а това беше още по-страшно престъпление, тъй като по този начин ѝ отнеха възможността да се отбранява и дори съзнанието какво се върши с нея. Но Жана твърдеше, че Шантел не е заплашена от подобна участ.

Когато наближи времето за продажбата, стомахът на Шантел така се разбунтува, че ѝ прилошаваше само при вида на яденето.

Жана беше примъкнала сламеника си близо до този на Шантел и спеше до нея. Младата жена ужасно завиждаше на францужойката за уменията ѝ да се примири със съдбата си, без да губи кураж. Шантел никога не се отпускате дотолкова, че поне да заспи спокойно.

Само още два дни! О, Божичко, не можеше ли да си остане тук! Не я плашеше дори мисълта да прекара целия си живот в този затвор.

Тук поне се отнасяха добре с нея и дните минаваха тихо и незабележимо. След пристигането си преживя повторно унизителната проверка на девствеността, този път извършена лично от Хамид Шариф, който искаше да се убеди, че няма промяна в състоянието ѝ.

Но оттогава никой не я докосваше. Евнусите, които обслужваха жените, не бяха груби, ако не им се противоречеше, а Шантел не събра смелост да влезе в спор с тези едри, внушаващи страх създания. Скоро те великодушно отговаряха на всичките ѝ въпроси.

Всеки ден я водеха да се къпе. Храната беше отлична, макар че апетитът ѝ беше изчезнал. Да, Шантел наистина предпочиташе да си остане тук.

Тази вечер тя дълго седя замислена пред чинията си, докато Жана весело бърбеше и многословно възхваляваше отличното ядене. На малки столчета бяха поставени огромни табли с най-разнообразни ястия. Жените се събираха около тези импровизирани масички и си хапваха с апетит. Изключение правеше само едно африканско момиче, доведено едва вчера, привързано с верига за стената. Не го освобождаваха дори за ядене. Евнусите се опитваха да го хранят, но то или ги плюеше, или отказваше да отвори уста.

— Каква е историята ѝ? — попита сътрапезничките си Жана и обърна глава към негърката, която в този момент дразнеше евнуха.

Никой не отговори, макар че повечето жени разбираха френски. Шантел също предпочете да премълчи, но французойката я изглежда въпросително и тя се видя принудена да отговори:

— Тя е принцеса от едно племе, което живее някъде далеч на юг. Бунтува се срещу робството. Поне така казаха пазачите. Случайно дочух разговора им.

Жана презрително изпръхтя.

— Накрая ще се примири — като всички нас.

Шантел беше очаквала подобна реакция. Именно затова не беше проявила особено желание да разкаже за младата негърка. Много добре разбираше чувствата на момичето. Самата тя също нямаше да се примири с робството, макар че в момента беше твърде уплашена, за да реагира както трябва. Хаким не напразно я беше предупреждавал. Тя се беше научила да сдържа гнева и отвращението си. Не изпитваше желание да бъде окована като негърката, а точно това щеше да ѝ се случи, ако беше проявила непокорство по време на втората проверка.

Затова промени темата и помоли Жана да разкаже някоя весела история от живота си в харема, след като завършат вечерята. Поведението на французойката непрекъснато я озадачаваше. Жана не беше много по-възрастна от нея, може би двадесет и пет или двадесет и шест годишна, а възгледите им за живота бяха коренно противоположни. Дали бяха виновни деветте години, прекарани в Ориента, или тя наистина не виждаше нищо унижително да бъде робиня?

Скоро след като прибраха съдовете, се появиха посетители.

— Какво става? — учуди се Жана и се надигна от сламеника си, когато в стаята тежко влезе Хамид Шариф.

Следваше го едър, строен мъж с цвят на лицето, подобен на силно кафе. Беше тъмен като суданските евнуси, които охраняваха жените, но много по-възрастен. Никой не би повярвал, че е евнух и роб като тях, защото беше облечен във великолепна роба от синя коприна, обточена с кожи и украсена с блещукащи сапфири. От високия му тюрбан се спускаха нанизите от същите скъпоценни камъни.

Шантел въздъхна и побърза да закрие долната част на лицето си с малкото покривало, закрепено за обикновената ѝ шапчица.

— Често се случва — обясни тихо тя. — Шариф води тук купувачи, които не искат да чакат разпродажбата или са я пропуснали. — Миналия път доведе един мъж. Умряла му готвачката и той искал незабавно да я замени с нова.

Но не добави, че купувачите имаха право да опипват жените колкото си искат, да им отварят устата и да гледат зъбите, да разкопчават тънките ризи, с които бяха облечени. Шантел също беше облечена само с тази риза. Бяха ѝ отнели туниката още когато я отведоха за пръв път на баня и взеха дрехите ѝ за пране. Когато получи чисти, те бяха досущ подобни на предишните, но евнусите твърдо отказаха да ѝ дадат плътната туника.

— Защо закри лицето си? — понита французойката.

— Заповядаха ми да го правя, когато влизат купувачи. Шариф не иска никой да ме вижда, преди да ме продадат.

Жана смръщи нос.

— И на мен трябваше да дадат було! Не мисля, че ще ми е приятно всички да ме зяпат.

Шантел едва не се изсмя на високомерния ѝ тон, но в този миг забеляза, че клиентът е втренчил очи право в нея. Дъхът ѝ секна, когато двамата мъже тръгнаха бавно към тях.

— Тази ли е? — попита непознатият и погледът на две шоколадови очи се плъзна делово и невъзмутимо по Шантел.

Хамид Шариф, късокрак, прегърбен мъж на средна възраст, изглеждаше още по-дребен в сравнение с величествения посетител. Тази вечер той съвсем не приличаше на самомнителния роботърговец, за който обикновено се представяше. Макар че беше в собствения си дом, изглеждаше уплашен и готов да угодничи.

— Но това е против правилата, господарю — промърмори той, без да отговаря пряко на въпроса. — Заради нея разпратих съобщения навсякъде. Купувачите ще дойдат чак от Алжир и...

Чужденецът направи кратък жест с ръка и оплакванията на Хамид престанаха.

— Колко?

— Но, моля ви, Хаджи Ага, господарю, какво ще кажа на купувачите?

— Истината! Или ще им предложите някоя друга, например онази там!

Хаджи Ага посочи с пръст францужойката и физиономията на Хамид веднага се разведри. С дългите си медноцветни коси францужойката наистина беше красива. Търговецът и без това беше решил да я предложи като утешителна печалба по време на частния търг, за да умилостиви купувачите, които нямаха достатъчно пари за англичанката. За съжаление францужойката беше по-стара и вече не беше девствена, но косите ѝ също бяха руси.

— Колко? — повтори Хаджи Ага.

— Ще получа за нея най-малко пет хиляди пиастра.

Чернокожият дори не трепна.

— Давам ти три.

— Невъзможно! Няма да се съглася на по-малко от четири хиляди и петстотин.

— Три и петстотин и едно голямо „благодаря“ от господаря.

— Щом се изразявате така, не се осмелявам да ви противореча — отвърна Хамид и дълбоко се поклони. Когато след малко вдигна глава, лицето му сияеше в усмивка.

— Бързо се разбраха — промълви Жана, когато двамата мъже се запътиха към окованата африканска принцеса.

Шантел не можеше да проговори. Сякаш я бяха ударили през лицето. Купи я мъж, който можеше да ѝ бъде дядо, и на всичкото отгоре чернокож. Никога не беше предполагала подобно нещо.

— Аз...май не разбрах какво казват — пошушна тя и виолетовите очи се насочиха с молба към Жана. — Този човек наистина ли ме купи?

— Ами да — отговори Жана, без да скрива радостта си. — Освен това казаха, че аз ще заема твоето място при продажбата. Всичко се нарежда по-добре, отколкото очаквах. А ти, малката, вече няма защо да се боиш от униженията при наддаването. Всичко свърши. Вече имаш господар и мъж.

Свърши? Да, наистина свърши. Слава Богу, поне нямаше да я събличат пред очите на дузина мъже — а въпреки уверенията на Жана този страх не я беше напуснал нито за миг. Продадох я! На такъв стар мъж! Защо ли я взе? Може би само заради привилегията да се нарече неин собственик? Не ѝ се вярваше, че той все още вика жени в леглото си...

— Питам се кой ли беше купувачът. Сигурно е много важна личност. Заради него Хамид ще си навлече гнева на другите клиенти — промълви замислено Жана.

Шантел внимателно наблюдаваше мъжете, които уговаряха покупката на африканката.

— Какво значение има?

Малкото турци и араби, които беше видяла след пристигането си, бяха с тъмна кожа, с черни очи, дребни, мършави или дебели, с остри орлови носове. Единственото изключение беше турчинът, който търсеше готвачка. По-любезният от двамата пазачи, които седяха пред вратата, се опита да обясни на Шантел откъде идва светлата кожа на много турци.

По-рано турците били смесица от чисто ориенталска кръв: кръвта на татари, монголи, черкези, грузинци, персийци, араби и турци. Но след 1350 година, когато Турската империя се разпростряла над християнска Европа, кръвта на турците се смесила с тази на гърци, сърби и българи и така възникнала нова култура, отворена за света също като тази на гърци, римляни и византийци. Хаким също беше

споменал нещо за това, когато ѝ разказваше историята на Варвария. През изминалите столетия кръвта им се обогатявала с тази на все нови и нови народи, чак от далечни страни като Англия, Холандия и отскоро дори Америка. И това беше дело на робините, затворени в харемите, които раждаха деца на господарите си.

Така че богатите и силни мъже, чиито бащи и дядовци притежаваха пълни с русокоси наложници хареми, вече имаха твърде малко ориенталска кръв във вените си. Не беше рядкост самият султан да прави впечатление с червените си коси или сините си очи. Без тюрбан на главата правоверният мюсюлманин лесно можеше да бъде сбъркан с християнин. Но сред гъсто населените градове на Варвария това не беше често явление. Там живееха предимно араби и бербери, пристигнали наскоро от пустинята, и кожата им беше тъмна като на нубийски евнух.

Досега Шантел не беше размишлявала по този въпрос. Но сега се зарадва, че мъжът, който я купи, имаше ярко изразена арабска външност. Много по-омразно щеше да бъде да стане собственост на човек с европейски вид, който лесно можеше да бъде сметнат дори за англичанин. Не искаше да усеща никаква връзка с новия си господар.

Жана беше толкова заинтригувана от разиграващата се сцена че не чу въпроса на Шантел. Но младата жена не се засегна. Не искаше да слуша поученията на французойката. Не я интересуваха нито името, нито титлите на купувача. Нямаше никакво значение, дали я беше купил самият султан или някой овчар — и в двата случая тя беше стока, продадена като робиня. Никой не я попита можеше ли да живее в тази роля. Нейните чувства нямаха значение.

— Ах, май трябва да се изправиш, малката. Доколкото разбирам, това е за теб.

Пазачът отиде при Шантел и ѝ подаде някаква тъмна роба, която тя покорно облече. Щеше да спести борческия си дух за по-решителни моменти. Нека само някой се опита да я отведе в леглото на оня сбръчкан старец...

Жана се надигна и сърдечно я прегърна за сбогом.

— Много щастие, миличка!

— Моли се за мен, Жана. Моли се да избягам!

— О, малката, остани тези страшни мисли.

Шантел рязко се извърна.

— Само когато умра и ме зароят в земята — пошушна тя и последва пазача, който я изведе от къщата на Хамид Шариф.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Скритата стая не беше ново изобретение. Имаше я във всеки по-голям дом на Близкия изток, а в султанските резиденции бяха много повече. В палата на Джамил също имаше няколко такива скривалища. От тях се откриваше поглед към залата за аудиенции, към тронната зала, към училището, към стаята, в която заседаваше Диванът, и дори към спалнята на владетеля.

Като деца Джамил и Касим често усещаха как нечие око ги наблюдава през тайния отвор, прикрит зад дървена решетка, разположена високо на стената в учебната стая. Знаеха, че родителите им проверяват прилежанието им, без да нарушават строгата дисциплина в класа. Мустафа често наказваше непокорните си жени, като ги принуждаваше да седят зад тайното прозорче към спалнята му и да го гледат как се забавлява с една или две наложници. Доста султани обичаха да седят в тайните стаички и с удоволствие присъстваха незабелязани на всяко заседание на Дивана, на което се вземаха важни решения.

Дерек стоеше зад защитения с решетки отвор към голямото помещение, където Джамил прекарваше почивката си. Скритата стаичка беше малка и тъмна, без удобства, а през този следобед — и ужасно гореща. На пода бяха нахвърляни големи възглавници, но Дерек рядко ги използваше за почивка.

Всяка сутрин го отвеждаха в някоя от скритите стаички, за да наблюдава владетеля. Часове наред беше гледал как в тронната зала брат му урежда всекидневните дела на двореца, решава въпроси, свързани със спорове между чиновниците, с послушанието и реда сред прислугата, издава истински съдебни присъди. Дори наложниците имаха право да се явяват тук със своите оплаквания.

На следващата сутрин стоя в тайната стая зад залата за аудиенции, където Джамил приемаше чужди дипломати и обсъждаше проблемите на града и държавата си. Обикновено това се вършеше четири или пет пъти в седмицата, но от месеци насам Джамил се

ограничаваше с един ден и се занимаваше само с най-важните неща. Сега не беше времето да се променя този въведен едва наскоро обичай.

Следобед Дерек ужасно страдаше от горещината в малките, затворени помещения, но трябваше да наблюдава как се държи Джамил с личната си свита, кое го забавлява и кое го гневи. Вечер сцената си оставаше същата и Джамил не му спестяваше нищо, нито се стараеше да скрие от брат си каквото и да било. Напротив, дори пресилваше реакциите си, за да го улесни в подражанието. Омар, който почти винаги придружаваше Дерек, обясняваше шепнешком какво става и непрекъснато подчертаваше, че твърдостта и редките прояви на жестокост съвсем не са типични за Джамил, не отговарят на истинската му същност.

— Обикновено търпението му е безгранично. Любезността му е известна надлъж и нашир. Може да бъде безмилостен, ако работата го изисква, но винаги е добър. Даже в състоянието, в което го виждате сега, не е тиранинът, който беше Махмуд. В момента имате възможност да се убедите в печалните резултати от самоналоженото пленничество. Джамил обича да се чувства свободен. Всеки ден яздеше с часове. Естествено, че стана доста раздражителен, след като трябваше да се откаже от навиците си. От дълго време насам всички сме в постоянно напрежение. Откакто сте тук, той се успокои, но само ние тримата знаем това. Дори жените му не бива да забележат, че с лошото настроение е свършено.

Дерек много добре разбираше положението на брат си. Предполагаше, че и той би реагирал така при подобни обстоятелства. А тъй като му предстоеше да заеме неговото място, можеше само да се надява, че мъките му няма да траят дълго.

За да се подготви за бъдещата си роля, Дерек ден и нощ присъстваше невидимо в живота на Джамил, придружаваше го дори вечер в спалнята.

В началото никак не му се искаше да стигат дотам. Наистина, когато бяха деца, двамата с Джамил често се промъкваха в тайната стаичка и наблюдаваха баща си и наложниците му. Но това беше детинщина, вълнуващо и опасно приключение. Сега обаче, когато бяха мъже, ролята на зяпач не му подходеше. Само че Омар настояваше да разбере как се държи брат му с жените си, които бяха важна съставна част от живота му.

Досега беше наблюдавал любовната игра на Джамил с три фаворитки и с една от жените му. Всеки път той беше различен и Дерек се учуди от многообразието на чувствата му — нежен, необуздан, рязък, дори насилник. Насилието отблъсна Дерек и ужасно го разгневи, но Омар му обясни, че тази жена е в състояние да изпита удоволствие само след физическо наказание. Джамил я викал само когато трябвало да се пребори със собствената си угнетеност и за да не излее гнева си върху невинни хора. По тази причина дори била избрана за фаворитка. Първо я биха с камшик немите стражи на владетеля, после Джамил я взе по възможно най-бруталния начин. Дерек беше окончателно отвратен, когато жената започна да вика от удоволствие.

През нощта, когато Джамил повика при себе си първата си жена Шейла, Омар за първи път предложи на Дерек да се отдалечат, преди двамата да почнат да се любят. Младият мъж се отдръпна с нежелание, защото Шейла беше рядка красавица с меки сапфирено-сини очи и буйни червени коси, която му напомняше за Каролайн. Той веднага долови разликата в отношението на Джамил към неговата кадъна. Нямаше защо да му обясняват, че брат му държи особено много на тази жена.

— Той я обича, нали? — попита Дерек, когато двамата с Омар се върнаха в спалнята му. Всяка нощ му изпращаха по една красива робиня, която сред пълен мрак го обезщетяваше за преживените в морето лишения.

— Той обича всички, Касим, но наистина е особено привързан към госпожа Шейла.

— Значи негова е била идеята да не гледам?

— Не — засмя се тихо Омар. — Не забелязахте ли колко раздражителен беше тази вечер? През цялото време мислеше, че Шейла ще дойде при него и вие ще я видите. Не можеше да прекъсне обучението ви, но никак не му беше приятно, че ще видите лицето на любимата му жена.

— А как ще я викам в леглото си след няколко дни? — попита невярващо Дерек. — Не бих могъл да го направя, след като вече знам какви са чувствата му към нея.

— Непременно трябва да я повикате, Касим. Той много често праща за нея, дори когато преди това е спал с друга жена. Обичаят

изисква през нощта наложниците да се прибират в харема. Само на Шейла е позволено да остава цяла нощ при него. Обаче откакто сте тук, вече не ѝ разрешава да спи при него. Не знам какво извинение е измислил, но в никакъв случай не ѝ е казал истината. Дори тя не бива да знае, че Джамил скоро ще смени мястото си със своя брат-близък.

— Щом я е подготвил за настъпващи промени, не е нужно да спя с нея, нали?

— Не, разбира се, че не. Но ще я викате при себе си, и то често. Вие сам ще решите как да се отнасяте с нея, когато останете насаме.

— Ах, вие, стара лисицо! — засмя се Дерек. — За вас няма никакво значение колко наранена ще бъде Шейла, стига само Джамил да запази душевното си спокойствие, нали? Утре му кажете, че няма да докосна първата му съпруга по време на отсъствието му от двореца.

— Не.

— Тогава ще му го кажа аз.

Омар поклати глава.

— Това е въпрос на гордост. Джамил се надява, че и вие сте мъж като него, който при никакви обстоятелства не би докоснал жената на другия. Но тъй като е поискал толкова много от вас, не си позволява да ви откаже нищо, дори любимата си жена. Вие сам ще решите, а той поема риска, като я оставя тук, в ръцете ви. И двамата трябва да имате чувството, че сте поели голям риск. Не му го отнемайте, Касим. Освен това.. — Старият везир се ухили. — Така ще има основателна причина да се завърне по-скоро.

Но междувременно ще изтърпи адски душевни мъки, допълни на ум Дерек.

Тази вечер Джамил беше поканил на вечеря половин дузина икбали и трите си жени. Някои от тях виждаха за пръв път прясно избръснатото му лице и развълнувано шушукаха помежду си. В целия палат цареше вълнение. Някои бяха изненадани, други — възхитени. Джамил беше ужасно разгневен на последните и Дерек тайно се забавляваше. Но владетелят не можеше да си позволи да остане дълго време намръщен, особено когато беше заобиколен от най-красивите си жени.

Икбалите усърдно се съревноваваха помежду си: коя ще привлече върху себе си вниманието на господаря, коя ще го разсмее или ще му избере най-апетитното късче. Дори съпругите се гледаха

ревниво, само Шейла седеше като царица между тях и нямаше от какво да се страхува Тя седеше до коляното на Джамил и той лично я хранеше.

Двама слепи музиканти свиреха в ъгъла. Скоро една от наложниците скочи и заизвива кръшното си тяло в ритъма на мелодията. Дерек отдавна не беше наблюдавал толкова възбуждащ танц. На вечерята прислужваха само личните слуги на Джамил и жените не бяха забулени. Всички бяха леко облечени с изключение на една, която се беше увила в широко, плътно одеяние поради крайно напредналата си бременност. По вратовете на жените, по ръцете и краката им, дори по талиите блестяха скъпоценности.

— Коя ви хареса най-много? — попита тихо Омар.

— Всички ми харесват — отговори колебливо Дерек. Така беше. По отношение на красивите си лица и ярко изразената си чувственост тези жени бяха несравними. Не му пречеше, че бяха малко позакръглени, отколкото беше свикнал. Не беше забравил, че в харема, в който беше израснал, повече от половината бяха направо дебели. Това беше обичайно за харемите, където жените по цял ден мързелуваха. А и мюсюлманите открай време предпочитаха по-дебеличките.

Макар че беше възпитан да търси красотата само в разкошните женски форми, Дерек беше усетил събуждането на своята мъжественост първо при гледката на нежните, слабички тела на английските момичета и беше изработил свой собствен вкус, много по-близък до европейския, отколкото до ориенталския. Не, че наложниците на Джамил не можеха за възбудят мъжките му желания. Следващите седмици сигурно щяха да го убедят в обратното. И робините, и фаворитките бяха ужасно съблазнителни. Но идеалът му за женска красота щеше да си остане по-различен от този на брат му и той се съмняваше, че ще открие мечтаната от него жена именно в харема на Джамил.

Но така беше по-добре. Все пак тези жени не бяха негови, а на брат му. Щеше да му бъде ужасно неловко да ги вика в леглото си, въпреки многократните уверения на Омар, а и на самия Джамил, че това е абсолютно необходимо.

— Утре ще видите всички жени, събрани заедно — обясняваше Омар. Много му се искаше да прочете нещо по лицето на Касим, да разгадае истинските му чувства. По тона на гласа му не личеше нищо,

защото двамата мъже можеха да разговарят само шепнешком. — Поканен сте да прекарате следобед в градината. Ще има игри и приятни разговори. Така по-лесно ще си харесате някоя.

Дерек недоволно изръмжа нещо в отговор. Трябваше първо да научи имената им, иначе как щеше да ги вика в леглото си. В случая Омар не можеше да му помогне. Тук думата имаше чернокожият главен евнух, който управляваше целия харем.

— Какво ще стане с жените, с които съм спал, след завръщането на Джамил? — попита внезапно Дерек.

Омар не отговори веднага, а после изцяло насочи вниманието си към влезлия в залата слуга, който шепнеше нещо на ухото на владетеля. Последва отсечена заповед и жените побързаха да напуснат стаята. Само след секунди влезе главният евнух, следван от трима свои хора, всеки от които водеше по една жена. Довлякоха ги в залата и веднага ги принудиха да легнат по лице — традиционният начин, по който се оказваше почит към великия господар. Едната се възпротиви, но пазачът я изрита безмилостно и тя падна на земята.

Главният евнух тихо обясни нещо на Джамил и владетелят доволно се засмя.

— По изключение този път великият везир не излезе прав.

Това не беше въпрос, а констатация и Дерек забеляза, че Омар неспокойно се раздвижи до него.

— В какво сте се излъгали, Омар? И защо Джамил толкова се развесели?

Омар изръмжа нещо неразбираемо и Дерек със задоволство си представи смутеното и зачервено лице на стареца.

— Малко по-високо, моля, нищо не чувам.

— Казах — изсъска Омар, — че Джамил е възхитен, задето съм се излъгал в онази работа.

— В коя по-точно?

— Преди да дойдете, му предложиха една много скъпа робиня и той както обикновено отказа. Бях убеден, че са я продали, и не сметнах за нужно да изпратя Хаджи Ага в къщата на търговеца. Но Джамил внезапно поиска нови наложници. Освен това вчера от юг трябваше да пристигне керван пленници.

— Поискал е нови наложници? Нали твърдеше, че и тези са му много?

— Правилно. Новите са за вас.

Дерек веднага разбра и избухна в смях.

— Значи харемът ще се обогати с нови жени, за да не се докосвам до старите.

— Сигурен съм, че той се надява точно на това, макар че никога няма да го признае. Очевидно Хаджи Ага е купил дори онази специална робиня, за която споменах преди малко. Този път сгреших в предвижданията си. За щастие още не са я продали, иначе Джамил не би се развеселил толкова.

Можеха само да гадаят коя от трите жени е най-красива, понеже всички бяха увити в плътни одеяния и целите им лица бяха забулени. Но Дерек не се надяваше на нещо ново и не се заинтересува особено от трите новачки, след като беше видял красавиците на Джамил. Мюсюлманската представа за красота вероятно означаваше „приятно пълничка“ и с много светла кожа, която тук се ценеше най-високо. Всичко останало можеше да бъде сметнато за необикновено.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Шантел се беше излъгала, но забеляза това едва когато трябваше да коленичи пред едрият турчин или какъвто там беше и чу как Хаджи Ага го нарече „всемиловичи господарю“. Струваше ѝ се невероятно човекът, който я беше купил, да е решил да се похвали пред господаря с новата си придобивка. Сигурно я бяха купили за мъжа, пред когото трябваше да се преклони.

Тази мисъл я вбеси и тя едва не отказа да падне на колене, но бруталното отношение към африканката я накара да се опомни навреме. Отвратително беше, че винаги печелеше насилието. Каква полза да се съпротивлява, когато накрая губещата беше тя и гордостта ѝ страдеше още повече? И без това беше изтърпяла достатъчно унижения. Струваше ѝ се глупаво да се подлага на още.

Все пак беше редно да я осведомят за станалото, вместо да я оставят сама да си прави заключения. Пред къщата на роботърговеца я бяха качили в една от четирите чакащи носилки. Това беше първото разочарование. Шантел се беше надявала да я преведат пеша през улиците на града и може би да намери начин да избяга от пазачите си. Но бързо трябваше да погребее тази надежда при вида на четиримата носачи и още толкова стражи, които яздеха край носилките.

Опита се да отмести настрана завеската на прозорчето, но един от мъжете веднага изкрещя нещо и тя не можа да види дори къде я отвеждат. Носилката се изкачи по някакъв хълм, после пътят отново стана равен. Няколко порти се отвориха, за да ги пропуснат, после отново се затвориха и накрая ги свалиха на земята.

Шантел побърза да слезе, видя другите две момичета и скришом се огледа наоколо. Намираха се в широк двор, зад който се виждаха градини. Веднага след това ги въведоха в голяма сграда, минаха през дълги коридори, покрай безброй пазачи, застанали пред широки врати, докато накрая се озоваха в това просторно помещение, в което ги очакваха няколко души. Не видя почти нищо от обстановката, защото я принудиха веднага да легне по лице. Не можа да погледне дори

„милостивия господар“, но го чу да се смее и да казва нещо за великия си везир.

От къде на къде този човек имаше министър с такава титла? Не можеше да е попаднала при владетеля на Барка, защото той беше отказал да я купи. Някой голям паша ли беше? Или висш сановник от двора на владетеля? Щяха ли най-после да ѝ кажат къде се е озовала? Почувства се още по-наранена при мисълта, че тези арогантни мюсюлмани не уважаваха жените и не считаха за нужно да им обясняват каквото и да било.

Дъхът ѝ секна, когато нечия ръка грубо я избута да стане. Смътно забеляза, че пашата заповеднически е вдигнал ръка. Какво безсрамие, каква липса на учтивост към дамите!

Шантел кипеше от гняв, но побърза да отмести очи от обсипаната с пръстени ръка на „милостивия господар“ и да го погледне право в лицето. Гневът ѝ внезапно се изпари. О, Господи, най-лошите ѝ опасения се потвърждаваха! Та той беше същински европеец! Още по-страшно: с тези извити вежди, издадени скули, агресивна брадичка и остър нос приличаше напълно на проклет английски аристократ.

Единственото турско у него беше облеклото му — широки шалвари, дълга туника от коприна на бели и черпени ивици, пристегната на кръста с блестящ златен пояс. Косата му беше скрита в тюрбан, украсен с огромен рубин. Тънките вежди издаваха, че косата е много тъмна. Лицето му беше голо, а Шантел мислеше, че всички мюсюлмани носят дълги, веещи се бради или поне провиснали мустаци. Очите му бяха наситено зелени, обградени от гъсти тъмни мигли. Не беше нито дребен, нито дебел. Точно обратното, както веднага установи Шантел, когато мъжът се надигна с котешка гъвкавост и бързо слезе от подиума, на който седеше.

Той направи още един заповеднически жест и стражите моментално смъкнаха дебелия кафтани и яшмаците от главите на жените. Под погледите на толкова чужди хора Шантел поруменя от срам. Освен Хаджи Ага и тримата евнуси, които стояха зад новите робини, в залата имаше още трима мъже, а край подиума беше коленичила дребна старица. Двама черни великани, облечени само с панталони и къси ризи, запасали огромни ками, вървяха по петите на господаря си и застанаха от двете му страни.

Шантел нервно скръсти ръце пред гърдите си. Шалварите ѝ бяха от плътен бял памук и скриваха очертанията на бедрата ѝ, но бяха много плитки и между тях и долния край на късото, украсено с ресни елече тялото ѝ беше свършено голо. Но като забеляза, че никой не гледа към нея, тя се отпусна. В момента вниманието на всички беше насочено към африканката, пред която беше застанал „милостивият господар“.

Хаджи Ага пристъпи по-близо и зараказва:

— Момичето твърди, че е принцеса от джунглите в далечния юг, но отказва да каже името на племето си. Само тя от трите не е девствена и продължава да се бунтува срещу робството. Хамид Шариф я държеше във вериги.

Погледът на Джамил се плъзна бавно по негърката, без да издава чувствата му. Жената беше великолепна, почти метър и осемдесет и пет, с едри, щръкнали гърди, тънка талия и силни мускулести крака, свикнали да бягат през храсталаците. Светлокафявите ѝ очи пламтяха от омраза.

— Надявам се да я опитомиш.

— Непременно — усмихна се Хаджи Ага.

Джамил кимна и се обърна към блондинката със сребърните коси.

— Предполагам, че това е англичанката?

— Да. Наглед е по-покорна от другата. Много е интелигентна и вероятно е истинска аристократка. Овладеяла е добре езика ни и разбира повечето от онова, което говорим.

Пашата вдигна вежди.

— Толкова бързо? Къде са я хванали?

— На английския бряг, господарю. Един от пиратите на Хамид Шариф бил нает да отведе пътник в Англия. Хората му нямали намерение да ловуват в онези далечни води, но момичето само паднало в ръцете им, когато свалили пътника на сушата.

Джамил остро изглежда чернокожия евнух, но внезапно избухна в смях.

— Каква ирония на съдбата!

Хаджи Ага не си позволи да попита какво толкова е развеселило господаря му и продължи:

— Хамид Шариф уведоми за нея купувачи отдалече и след два дни щели да я продадат на частен търг. Затова и малко се поколеба, преди да ми я даде.

— Май ти е измъкнал доста пари, а?

— Страшно много.

Джамил с въздишка продължи да оглежда англичанката. В сравнение с африканката му се струваше дребна, макар че беше по-висока от повечето жени в харема. Беше само кожа и кости, като че няколко месеца беше гладувала. Гърдите ѝ не изпълваха елечето, коремът беше хлътнал, хълбоците стърчаха напред. На всичкото отгоре косата ѝ беше руса, а Джамил не харесваше блондинките, защото майка му беше такава. Но косата на англичанката беше толкова светла, че изглеждаше почти бяла. Естествено той разбираше защо са я сметнали за нещо съвсем особено. Никога досега не беше виждал лице с толкова фини черти. Дори тъмните кръгове около очите не нарушаваха зашеметяващата ѝ красота.

Въпреки това тази жена не го привличаше. А и не я беше купил за себе си. Само от Касим зависеше, дали ще я задържат, или ще я върнат обратно в дома на търговеца за частния търг.

— А третата? Тази вечер Хамид Шариф май е спечелил от мен цяло състояние!

Хаджи Ага не посмя да се усмихне, макар много добре да знаеше, че Джамил не можеше да бъде упрекнат в скъперничество.

— Не, господарю. Един от вашите капитани я докара в началото на тази седмица и тя не ви струва нищо. Момичето е от Португалия, израсло е на село и смята, че при нас ще живее по-добре.

Джамил кимна, без да издава мислите си. Последното момиче не беше красиво, но имаше разкошни форми, които не можеха да бъдат отминати. Явно Хаджи я беше избрал само заради това. Косата ѝ беше гъста и с цвят на кестен, а евнухът много добре познаваше вкуса на господаря си. Откъде можеше да знае, че трите жени не са предназначени за него...

Хаджи Ага и този път се справи отлично със задачата си, като доведе цели три жени за избор. Оставаше само да се разбере коя от тях ще хареса на Дерек. Джамил нямаше намерение да товари харема си с нови жени, ако Касим не възнамеряваше да ги използва. Той огледа

набързо португалката и със задоволство се обърна отново към чернокожата красавица.

Шантел го наблюдаваше крадешком. Щеше да се почувства ужасно унижена, ако очите ѝ срещнеха неговите.

Фактът, че говореха за нея в нейно присъствие, сякаш я нямаше, сякаш не разбираше нищо, доказваше за сетен път колко безчувствени са мюсюлманските мъже. А гласът на господаря звучеше така равнодушно, сякаш покупката на три нови жени изобщо не го засягаше. Макар че именно той я беше купил, както доказваше последната му забележка. Защо купуваше жени, без да ги е видял — като котки в чувал? Сигурно ги връщаше обратно, ако не му харесваха...

О, Господи, каква чудесна мисъл! Дано не я хареса и я върне обратно в къщата на Хамид Шариф. Беше непоносимо за нея да попадне под властта на човек, толкова приличен на нейните сънародници. Беше дяволски красив. Не ѝ се искаше да го признава пред себе си, но не успя. Намираще този мъж за извънредно привлекателен — и лицето, и фигурата му. Господи, не! Вече виждаше как се поддава, как одобрява робското си положение само заради някаква странна привлекателна сила, която в никакъв случай не биваше да ѝ оказва въздействие. Не, не и не! Трябваше да извърши нещо, което да го накара да я отпрати още преди да е пристъпила прага на харема му. Но какво?

Тя продължи да го наблюдава, молейки се бързо да ѝ хрумне нещо. Но скоро разбра, че изпитът още не е свършил. Пашата стоеше пред африканската принцеса и безучастно наблюдаваше изкривеното ѝ от гняв лице. Негърката не се боеше да му покаже омразата си. Когато мъжът вдигна ръка и небрежно отвори единственото копче на елечето ѝ, Шантел пламна от срам, но чернокожото момиче изобщо не се помръдна. Дори не се опита да прикрие голите си гърди.

Владетелят дълго оглежда полуголата жена Шантел трепереше от вълнение. Беше изпитала невероятно облекчение, когато я продадоха, без да я разсъбличат пред погледите на чуждите мъже, а ето че все пак трябваше да изтърпи това отвратително унижение в зала, пълна с хора. А африканката, за която беше сигурна, че ще се отбранява, го изтърпя, без да гъкне. Продължи да стои гордо изправена, без да изглежда смутена или обидена.

Но когато пашата впи очи в нейните, принцесата реагира моментално. Тя се приведе леко напред и се изплю в лицето му.

Дъхът на Шантел секна от страшната изненада. Викове на ужас и гняв прокълнаха в залата. Двама стражи сграбчиха негърката — не застаналите зад нея, а нубийските великани. Момичето падна на колене и единият от тях започна да я налага по гърба с къс кожен камшик.

Шантел наблюдаваше сцената с нарастващ ужас. Господарят не беше дал заповед за бичуване, но и не направи нищо, за да го спре. Продължаваше да стои невъзмутим — нито разгневен, нито злобен. Един слуга притича с кърпа, за да избърше лицето му, но той не му обърна внимание. Бавно изтри лицето си с ръкав, продължавайки да наблюдава безучастно африканската принцеса, която се извиваше на пода пред краката му. Едва когато гордостта ѝ се сломи и тя изпищя, той вдигна ръка и спря мъчението.

— Много жалко — измърмори той, но в гласа му не се почувства ни най-малко съжаление. — Дайте я на стражата. Ако преживее една нощ с ония момци, утре я върнете на Хамид Шариф. — И бавно се извърна към Шантел.

Младата жена усети как цялата изстива. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и бузите ѝ побеляха. Мъжът пред нея беше предал африканката на масово изнасилване и веднага след това я беше забравил. Стражите я извлякоха навън, но Шантел никога нямаше да забрави кървавите ивици по гладкия черен гръб.

Най-после вдигна очи и в този миг на върховен страх разбра, че този мъж е достоен за презрение. Първоначалната привлекателна сила беше изчезнала още след първото ярко свидетелство за неговата жестокост. Беше я купил зъл човек, безчувствен, способен на най-груба бруталност.

— Вие сте достоен за презрение.

Изречението се изплъзна от устните ѝ, преди да успее да го възпре. Но пашата, изглежда, не я чу. Може би не разбираше английски, а може би беше равнодушен към онова, което му се казваше. Шантел не можеше да обясни чувствата си на арабски. Липсваха ѝ подходящите думи, достойни за това чудовище.

Той продължи мълчаливо да я гледа и най-после в очите му се появи някакъв израз. Джамил беше учуден. Никога досега не беше

виждал виолетови очи. Дори не подозираше, че съществуват. Тези два сини пламъка неотразимо го привличаха. Святкаха като два сияйни аметиста, засенчени от дългите златни мигли под меко извитите светлокафяви вежди, един тон по-тъмни от замайващо русата коса.

Каква необичайна комбинация! Нищо чудно, че бяха поискали най-високата цена за такава жена. Ако я охранят и тялото ѝ се закръгли, щеше да стане по-красива дори от неговата Шейла. А косата можеше да се боядиса...

Джамил се упрекна вътрешно. Русата жена не беше предназначена за него. Но ако Касим не я харесаше, той сигурно щеше да се изкуши да направи изключение от собствените си правила и да я задържи за себе си. Ала мисълта за Шейла бързо го върна към действителността. Това момиче беше необикновено красиво, но той обичаше първата си съпруга. Откакто беше осъзнал тази любов, престана да попълва харема си с нови жени. Шейла сигурно ще се обиди, когато Касим се занимава само с двете нови жени, и ще се чуди защо господарят ѝ я пренебрегва. Но до завръщането му трябваше да потърпи. Никой освен Омар не биваше да узнае тайната на размяната.

— Жахар — промълви внезапно мъжът. Луна. Името беше подходящо за жена с коси като лунни лъчи. Той се обърна към главния евнух: — Ще ѝ дадем името Жахар, Хаджи.

— Не — обади се Шантел и отново прикова вниманието му върху себе си.

— Не?

— Не ми давайте ново име. Не ме задържайте. Изпратете ме обратно на Хамид Шариф.

Джамил се развесели. Нима тази жена не знаеше, че не е в нейна власт да взема решения?

— И защо да го направя?

— Защото не искам да бъда ваша собственост.

Очите му се присвиха и тя побледня. Всемогъщи Боже, нима щяха ѝ нея да бичуват? Нима в тази страна никой не обръщаше внимание на разумните доводи?

Но Джамил се разгневи на самия себе си, не на нея. Беше разбрал, че постъпи зле, като разреши да бият с камшик негърската принцеса, все едно дали наказанието ѝ беше заслужено или не. Побоят трябваше да послужи за урок на другите две жени, но беше предвиден

преди всичко за скрития Касим, за да види той как светкавично реагира охраната на владетеля при подобни ситуации.

Досега англичанката беше покорна, но след този епизод с послушанието ѝ беше свършено. Личеше, че се страхува от него, но дори страхът не скриваше презрението в очите ѝ. Касим щеше да се подразни от факта, че брат му е събудил омраза в сърцето на младото момиче с този прост акт на наказание. А Джамил беше твърдо убеден, че Касим ще пожелае именно нея.

Погледът му остана прикован в лицето ѝ, докато спокойно попита главния си евнух:

— Знае ли кой съм аз, Хаджи?

Шантел отговори първа:

— Все ми е едно дори да сте владетелят на целия този проклет от Бога град.

— Вие, англичаните, си служите с езика по много странен начин. Използвате винаги повече думи, отколкото са необходими. — Устните му се изкривиха подигравателно, когато прибави: — Щом ви е все едно, Жахар, сигурно няма да се изненадате, като ви кажа, че аз наистина съм Джамил Решид, владетелят на този „проклет град“.

Шантел се изненада, но причината беше съвсем друга.

— Когато пристигнах, вие отказахте да ме купите. Защо все пак го сторихте?

За момент Джамил замълча. Не му беше лесно да разбира произношението ѝ и все пак трябваше да признае, че младата жена е овладяла арабския много по-добре, отколкото можеше да се очаква. Но колебанието му беше предизвикано по-скоро от начина, по който внезапно се смекчиха очите и устните ѝ. Под влияние на изненадата страхът и омразата бяха изчезнали.

Той я изненада още повече, като ѝ отговори на перфектен френски език. С право очакваше, че английската аристократка го владее отлично.

— Мое право е да променям мнението си.

— Бихте ли променили и вече взетото решение и за бедното пребито момиче?

— Интересно. Защо първо не ме помолихте да променя решението си за вас самата?

— После ще се върнем на това.

Джамил едва не се изсмя. Беше освежително поне веднъж да поговориш с истински смела жена. Неговите не си позволяваха да дискутират с господаря си, макар че много от тях сигурно биха го направили с удоволствие. Той ги милваше и глезеше, но никоя от тях не забравяше мощта и пълната му власт над живота ѝ.

— Ако ви позволя да изкажете желанието си, за какво ще ме помолите?

Очите ѝ се разшириха. Сериозно ли говореше, или въпросът беше чисто реторичен? Във всеки случай тя нямаше избор. Съвестта ѝ не го допускаше. Съдбата на негърката беше вече подпечатана, но не и нейната. Щом беше владетел на този град, харемът му сигурно беше огромен. Съществуваше някаква вероятност да я забравят, да изчезне сред стотиците робини. Не биваше да губи надежда.

— Африканката — отговори тихо тя.

— Искате да я задържа, вместо да я пратя обратно?

— Не. Отменете останалата част от наказанието.

Джамил се обърна и веднага се разпореди. Шантел смаяно наблюдаваше как предадоха заповедта на пазачите пред вратата. После отново се обърна към него, не знаейки как да реагира на този жест за помирение.

— Къде ви е благодарността, англичанко?

Шантел веднага разбра какво се очаква от нея и съвсем не се зарадва.

— Благодаря — отговори с остър глас тя.

— Какво? Нима не се оправдах в очите ви?

— Помилвахте чернокожото момиче, но това не е достатъчно, за да се забравят ударите с камшик — отвърна гневно тя.

— Така мислите вие — заяви делово той. — Тя обиди владетеля, а това е престъпление. Желаете ли да узнаете какво още не е позволено? — Предупреждението беше недвусмислено и Шантел уплашено примигна. — Аха, както виждам, припомняте си, че не ме намерихте достоен за любов. Но ви уверявам, че ще промените мнението си, Жахар, ако пожелае да ви задържа. Хайде да решим това още сега. Вие ли ще отворите елечето си, или да го направя аз?

Тялото ѝ се вцепени и по лицето ѝ отново се изписа предишната смесица от страх и безсилна ярост. Но беше ли достатъчно сплашена, за да се подчини?

— И вие ли ще ме заплюете? — попита рязко глас той.

Нямаше да го направи. Искаше да се върне при Хамид Шариф, но нямаше да понесе онова, което щеше да ѝ се случи, преди да я отведат обратно.

Тя поклати глава и сведе очи. Джамил с изненада установи, че гласът ѝ прозвуча умолително:

— Моля ви, трябва ли да го правите пред толкова много хора?

— Те са само роби, англичанко, също като вас — обясни той. Но все пак удовлетвори молбата ѝ, макар и само заради Касим. — Добре. Елате по-насам, за да ви виждам само аз.

Махна на нубийците да се отдръпнат и пристъпи към стената. Шантел покорно го последва, въпреки че се противеше с цялото си същество. Беше обърната с гръб към публиката, но помещението си оставаше пълно с хора и всичко в нея се възмущаваше, че трябва да изтърпи подобно унижение. Никой нямаше право да се отнася така с нея! Да не мислеше той, че всичко му е позволено! Господи, как го мразеше!

Застана срещу него със сведена глава и свити юмруци. Но това също не беше позволено, затова пашата я хвана под брадичката и я принуди да го погледне в очите.

— Отново правя онова, което вие искате, англичанко. Чакам.

— Не мога — пошушна плахо тя.

— Разбрах.

Но това не означаваше помилване. Много ѝ се искаше да го удари през ръката, когато посегна към елечето. Но щом заради едно заплюване набиха момичето с камшик и искаха да го дадат дори на стражата, какво ли щяха да сторят с нея, ако удари богоподобния владетел? Дали нямаше веднага да посегнат към камата вместо към камшика?

Когато почувства как тънкият плат се отметна от гърдите ѝ, Шантел простена. Без да виждат нещо, очите ѝ се насочиха към решетката на отсрещната стена. Никога на беше изпадала в подобно положение и цялата пламтеше от срам.

Той пристъпи по-близо до нея и меко проговори:

— Покрийте се, Жахар. Хаджи Ага ще ви вземе със себе си. Трябват му данните ви.

Шантел сякаш се събуди от сън и плахо попита:

— Значи не ме отпращате?

Но Джамил не отговори. Интересът му към нея вече беше угаснал и той насочи вниманието си към португалката.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Е? — попита Омар, когато отведоха и последното момиче и Джамил се оттегли.

— Русата — отговори без колебание Дерек.

— А другите две?

— Доколкото разбрах, с негърката въпросът е приключен.

— Не, ако я поискате.

— И да се боря с враждебността ѝ? Не, благодаря. Русата ми е достатъчна. Сам ще я платя.

— Джамил няма да иска и да чуе.

— А какво ще стане с нея, когато нашата работа свърши? Ами с другите жени, които ще викам при себе си? Още не сте отговорили на въпроса ми.

— Ще им дадат голяма зестра и ще ги продадат на добри съпрузи.

— Господи Исусе! — промълви като на себе си Дерек. — Защо веднага не ми го казахте?

— Каква е разликата? Повярвайте ми, Джамил няма да има нищо против, ако използвате половината му харем. Даже ще ви бъде благодарен, защото ще намали броя на жените си и ще живее по-спокойно. Да не си мислите, че ще задържи наложниците, които сте викали при себе си?

— Нямах време да помисля по този въпрос. Но съм сигурен, че надали ще ми благодари, ако се възползвам от всичките му любимки.

— Точно затова ви набави собствена — засмя се Омар.

— Ами жените му? — изръмжа Дерек. — И тях ли ще отпрати?

— Все пак те са майки на синовете му. Сигурно ще останат в харема.

— Но никога няма да ги докосне? — възмути се Дерек.

— Това не бива да ви тревожи...

— За Бога, Омар, не бъдете толкова деликатен! Аз не се отказвам от уговорката ни, но държа да знам истината.

Без да го погледне, Омар отговори:

— Не. Никога няма да ги повика в леглото си.

Дерек шумно въздъхна.

— Бях забравил колко е силен собственическият инстинкт у ислямските мъже, особено що се отнася до жените.

— Вие не сте ли такъв? — попита скептично Омар.

Дерек помисли малко и отговори:

— Не, не бих казал такова нещо.

— Дори когато става въпрос за годеницата ви?

Дерек се усмихна на напомнянето му. Дни наред не беше мислил за Каролайн.

— Обичам я от цялото си сърце, но нямам намерение да ѝ бъда верен съпруг и няма да се сърдя, ако и тя си намери любовник. Чувствата ми към нея няма да се променят.

— Станал сте повече англичанин, отколкото си мислех.

— Тук живях десет години, а там — деветнадесет, Омар. Да не мислите, че съм същият като Джамил?

— Не. Но му приличате повече, отколкото предполагате — отговори замислено Омар.

Дерек много се учуди, особено след бичуването, на което бяха станали свидетели току-що. Беше ужасен, когато брат му не прекрати веднага жестокото наказание.

Омар изобщо не се трогна.

— Радвам се, че имахте случай да видите как бързо реагират нубийците на всяка заплаха.

— Но постъпката на негърката беше съвсем безобидна! — извика възмутено Дерек. — Как можа да прояви такава жестокост?

— Доколкото разбирам, упреквате го, че я даде на стражите? — усмихна се Омар, за когото няколко удара с камшик не бяха нещо, заслужаващо внимание. — Няма защо да се тревожите. Свободните от служба са само шепа хора и няма да ѝ навредят особено много. А раните бързо ще зараснат.

Везирът не счете за нужно да добави, че робинята и без това не беше девствена, следователно не беше достойна за вниманието на владетеля и щеше да му служи само за забавление.

— Освен това нали трябваше да се даде урок на другите две жени.

Хубав урок, помисли си горчиво Дерек. Русата англичанка се стресна от тази проява на жестокост. Сега Джамил я отвращаваше и дори фактът, че беше изпълнил молбата ѝ, не можеше да промени отношението ѝ към него.

Дерек с усилие се постара да отклони мислите си в друга посока.

— Мисля, че вече не е нужно да ми представяте целия харем — обърна се той към Омар. — Дайте ми само имената на жените, към които Джамил не изпитва дори симпатия.

— Но той ще се разгневи, като се върне и установи, че не е принесъл нищо в жертва, докато вие...

— Не се грижете за това, Омар — прекъсна го меко Дерек. — Непременно ще повикам поне една от фаворитките му. Това вероятно ще му бъде достатъчно.

Дерек отлично знаеше коя жена беше достойна да сподели леглото му. Беше сигурен, че една от фаворитките на вечерята при Джамил беше изчезналата от Англия Чарити Уудс.

— Благодаря ви — проговори неочаквано Омар и го изненада наскре мислите му.

— За какво?

— За това, че обичате брат си.

По-късно, когато Дерек се оттегли в стаята си, той дълго не можа да заспи. Образът на русата англичанка не изчезваше от съзнанието му. Коя беше тя? Дали името ѝ не му беше познато?

Не че това беше кой знае колко важно. Принцеси, светски дами, селянки — тук всички бяха еднакви. След нещастieto да бъдат хванати в плен те ставаха робини, използвани, унижавани, продавани и препродавани, дори убивани по волята на господарите си. А след като беше чул обясненията на Хаджи Ага за залавянето на англичанката, Дерек вече знаеше, че макар и непряко, той също е отговорен за нещастieto ѝ. Но не можеше да намери точни думи за онова, което изпитваше. „Ирония на съдбата“ — беше казал Джамил, ала изразът беше твърде мек, особено сега, когато тази млада жена беше станала негова собственост.

Какво щеше да стане с нея? Дерек много добре знаеше какво искаше да направи. Още от момента, когато вдигнаха булото ѝ, очите му не можаха да се откъснат от нея. Вярно, дори за неговия вкус тялото ѝ беше твърде мършаво. Жените трябваше да имат поне малко

плът! Но когато двамата с Джамил застанаха точно срещу решетката към тъмната стаичка, всичко останало загуби значението си. Дерек усети нарастваща възбуда, защото знаеше какво ще последва. С нетърпение изчака Джамил да отстъпи настрани, а когато видя малките, свършени гърди, тялото му веднага реагира. Цялото му същество закопня да я прегърне и да я направи своя.

Бъди разумен! — упрекна се веднага Дерек. Нима можеш да я завладееш с пристъп? Та тя е девствена. Довели са я тук против волята ѝ. Тя е англичанка, за Бога! Освен това е отвратена от Джамил и не може да знае, че от утре на неговото място ще застане друг мъж. Как да обърне безнадеждната ситуация в своя полза? Очакваха го трудни дни.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Шантел седеше с подвити под себе си крака на безформената синя възглавница. Беше притиснала ръце пред гърдите си като за молитва. Побелелите им кокалчета издаваха вълнението ѝ. Възглавницата служеше за стол, защото тук такава мебел беше непозната. Столове нямаше нито в двореца, нито в цяла Барка, доколкото можеше да прецени.

На отсрещната страна, приседнал пред ниска масичка, Хаджи Ага пиеше на малки глътки втора чаша от гъстото, сладко питие, наречено турско кафе. Чашата, предложена на Шантел, така си и изстиваше недокосната. До стената, също на възглавница, се беше разположил писарят. Ръката му почиваше върху плочата за писане в очакване разпитът да продължи. В стаята бяха само тримата.

А това си беше истински разпит, ровене в живота на Шантел от деня на раждането до деня на пленяването ѝ сред крайбрежните скали на Дувър.

Име, семейство, дом, обществено положение, дори дата на раждане — искаха от нея всичко. Възпитанието ѝ, образованието, което беше получила, бяха нещо второстепенно. Не се заинтересуваха особено нито от културните ѝ познания, нито от умението ѝ да свири на пиано, да плете фини дантели, да пее с добре школуван глас, да язди или да управлява лодка. Главният евнух прояви известно любопитство само при споменаването на умението ѝ да вдига платна. Той задаваше въпросите, а писарят грижливо записваше всички отговори.

Ако след церемонията по приемането ѝ от владетеля Шантел не се намираше в състояние на душевно изтощение, тя никога не би отговаряла така подробно и почти равнодушно на тези безсрамни въпроси. Но мислите ѝ все още кръжаха из съседното помещение и от време на време тялото ѝ потръпваше от страшния спомен.

Когато най-последно разумът ѝ се отърси от вцепенението, вече нямаше много за казване. Тя вдигна очи към главния евнух и изтръгната внезапно от летаргията, рязко попита:

— Какъв е смисълът на този подробен разпит? Мислех, че всеки, който пристъпи прага на този ад, е длъжен да забрави миналото си.

Старецът се усмихна на думите ѝ. Смелостта и упоритостта, проявявани в началото от новите робини, бяха за него неизчерпаем източник на забавление. Много скоро обаче всички се научаваха да се боят от главния евнух. Даваше една седмица на тази ослепителна блондинка, докато придобие почтителен тон и смирено държание. Тогава нямаше да се осмели да му задава такива въпроси.

— Права сте — отговори милостиво той. — Но преди да забравите миналото си, ние записваме всичко необходимо от него за в случай, че все пак ви потърсят.

— За откуп, искате да кажете. За да знаете каква сума да поискате.

Той кимна, но счете за нужно да добави:

— Във вашия случай надали ще се стигне дотам.

— Защо? Нали ви казах, че съм богата наследница?

— Но кой би предположил, че сте се озовали чак тук?

Старецът имаше право, но тези прости думи прозвучаха отчайващо от устата му. Много ѝ се искаше да му изкрещи в лицето, че ако узнае за пленяването ѝ, английският консул в Барка настойчиво ще поиска да я освободят. Но не биваше да издава тайната си надежда да се свърже по някакъв начин с дипломатическия представител на своята страна. Макар че надали имаше шанс да я осъществи. Много по-добре щеше да бъде, ако Джамил Решид беше решил да я отпрати.

— Не прибързвайте ли малко с този разпит? — промърмори гневно тя. — Все още не е сигурно дали...

Шантел млъкна, защото в стаята влезе пазач и пошепна нещо на Хаджи Ага. Без да се учудва, старецът кимна с глава и се надигна.

— Елате, Жахар. — И посочи с ръка към вратата Шантел не се помръдна. Краката ѝ натежаха като олово.

— Не ме наричайте така!

— От днес нататък ще носите само това име. Шантел Бърк е мъртва.

— Значи ли това, че...

Гласът ѝ пресекна. Евнухът отново кимна, сякаш беше прочел мислите ѝ.

— Да не би да сте очаквали нещо друго, след като владетелят прояви такова великодушие спрямо вас?

— Великодушие! — процеди през зъби тя и старецът веднага я прониза с мрачен поглед.

— Достатъчно — проговори той и в тихия му глас прозвуча строг авторитет. — Следвайте ме или ще ви повлекат за косите. За гордостта ви е препоръчително да вървите сама.

Прав беше, разбира се. Тя не беше коя да е. Жените от семейство Бърк не хленчеха. Може би трябваше да благодари на стареца за съвета му. И без това гордостта ѝ беше болезнено засегната, след като трябваше да моли ужасния Джамил Решид, и то за какво? Да бъде снизходителен към естествената ѝ женска срамежливост! Очакваха я много по-страшни неща. Но нямаше да моли за нищо, никога вече!

Последва чернокожия евнух и дори не трепна, когато на вратата към тях се присъединиха личните му телохранители. Изведоха я от сградата в големия двор, където бяха спрели носилките, а оттам влязоха през сводеста порта в огромна градина. Голямата двойна врата с железни шипове, висока повече от четири метра, глухо хлопна зад тях.

Шантел забави крачка и внимателно огледа осмината добре въоръжени евнуси, застанали на стража пред масивните врати, през които им предстоеше да преминат. Някакво предчувствие ѝ прошепна, че това е последната порта, която се затваря зад нея. Тук беше входът към харема Минеше ли през него, вече нямаше връщане. Шантел Бърк щеше да бъде мъртва за света.

Паниката, която я завладя, нямаше нищо общо с разума или собствените ѝ желания. Тя отстъпи крачка назад и понечи да хукне като подгонена, без да знае накъде, но нечие желязно рамо моментално препречи пътя ѝ. Стражите веднага я обградиха и мъжът зад нея я побутна с ръка — меко, но достатъчно силно, за да се раздвижат отново краката ѝ. Само че ужасът не искаше да я напусне и тя щеше да изпищи, да се отбранява и да загуби достойнството си, ако именно в този миг не беше срещнала бдителния поглед на Хаджи, който безмълвно я предупреждаваше колко са напразни усилията ѝ. Обграждаха я половин дузина едри чернокожи, други осем стояха пред нея, а двама от тях вече отваряха съдбоносните порти.

Гърбът на Шантел се скова, но коленете ѝ омекнаха. Евнухът зад нея побърза да ѝ помогне и тя разбра, че той наистина ѝ помага, а не просто я буца напред. После тежката порта се затвори зад тях с оглушителен трясък и гръмкото ехо прозвуча като погребална камбана в ушите на Шантел. Младата жена затвори очи, спря и се вслуша. Почувства почти физическа болка при мисълта, че всичко е свършено. Беше влязла в ад, от който нямаше измъкване.

— По-леко ли ви е вече, Жахар?

Шантел отвори очи и смаяно изгледа Хаджи Ага. Откъде знаеше какво става в душата ѝ? Е, може би не беше толкова трудно да се отгатнат мислите ѝ. Бяха я затворили тук, и то завинаги. Вече нямаше срещу какво да се бунтува. Но тя не отговори на този мъж, който беше олицетворение на върховния авторитет в харема. Беше я избрал сред многото жени в дома на роботърговеца, а можеше да избере всяка друга. Той беше виновен, че е попаднала тук, че е станала собственост на мъж, достоен единствено за омраза.

Тя се обърна и впери поглед в лицето на чернокожия, който ѝ помогна да не се строполи на земята. Беше нубиец като останалите, едър, мускулист и тъмен като греха, но в кафявите му очи светеше доброта, която го отличаваше от другарите му. Шантел му се усмихна с истинска благодарност и той я разбра без думи. Ухили се насреща ѝ с ослепително бяла усмивка. Младата жена веднага почувства облекчение, възвърна си самообладанието и усети, че все пак не е съвсем изгубена в този чужд свят.

— Как се казва този човек? — попита тя Хаджи Ага, който освобождаваше стражите, тъй като вече бяха влезли в харема.

— Той е мой роб, Жахар. Името му не е от значение за вас.

— Защо, по дяволите, не отговаряте дори на един прост въпрос? — изфуча тя, без да премисли последствията от думите си. — Аз съм пленница тук и няма къде да ида. Толкова много ли искам от вас, като ви моля да ми кажете едно име?

Хаджи Ага рязко спря и Шантел стреснато отстъпи крачка назад. Едва сега усети колко нахално беше прозвучал гласът ѝ. Но по дяволите приличието! Тя беше Шантел Бърк, жена от благороден произход, все едно как я наричаха тези варвари. Още от самото начало трябваше да им даде да разберат, че не могат да се отнасят с нея както си искат, да я унижават или пренебрегват. В никакъв случай нямаше

намерение да умре в незнание, макар че ориенталските мъже явно предпочитаха глупавите жени.

— Кажете ми, толкова много ли искам от вас? — повтори доста по-меко тя, когато очите му злобно светнаха насреща ѝ.

Евнухът дълго време не каза нищо, после внезапно реши да тръгне напред и тя трябваше да го последва. След малко сърдито промърмори:

— Казва се Кадар, щом толкова искате да знаете.

— Благодаря — отговори с милостива усмивка Шантел.

Хаджи изръмжа нещо и ускори крачка.

Влизаха все по-навътре и по-навътре в харема, безброй врати се затваряха зад тях, вървяха по лабиринт от коридори, проходи и облицовани с плочки зали, слизаха по тесни стълбички, които ги отвеждаха в малки дворове, после през дълги, украсени с колони ходници, по които блестяха десетки запалени свещи, покрай красиви градини, осеяни със сводести беседки, блещукащи като перли на лунната светлина.

Дори в този късен час срещаша по пътя си много хора, най-често жени, слугини или робини от харема, които се познаваха по белите памучни шалвари и туники. Очевидно тази носия беше обичайна за нисшите класи. Множество евнуси тичаха насам-натам. Видяха и няколко момчета с ярки одеяния, кастрирани пажове, както с ужас узна Шантел.

Наложниците разглеждаха новодошлата с любопитство, враждебност или изненада. Но прислугата веднага свеждаше глави при вида на Хаджи Ага, който минаваше край покланящите се хора с равнодушно изражение на лицето.

— Защо всички ви се кланят? — не можа да се сдържи Шантел.

— Аз съм черният главен евнух.

— Така ли? Следователно сте третият по важност човек на Барка, господарю?

Евнухът я изгледа с известно учудване.

— Откъде знаете това?

— Имах ужасно упорит учител, докато пътувахме насам. Той беше сигурен, че ще ме вземат в палата и подробно ме осведоми за реда, който цари тук. Обикновено не забравям наученото, дори когато обстоятелствата не са били от най-добрите.

— Изучихте ли и йерархията в харема?

— Ако говорите за кастовата система, която поставя някои жени на по-високо стъпало от другите — да.

— Разкажете ми.

— По-добре не — отговори отвратено тя. — Направо неморално е да се бориш за издигане в по-висша каста, като...

— Говорете — заповяда безизразно той.

Шантел беше принудена да се подчини.

— И така, на най-долното стъпало са наложниците, или одалиските, тези, които все още не се радват на вниманието на господаря си. Следва така наречената гозде, жената, която е забелязана, но още не е... — Тя млъкна и цялата се изчерви.

— Още не е повикана за аудиенция — помогна й Хаджи.

— Да. Чудесно се изразихте — усмихна се облекчено Шантел. — После идва икбал, жената, която често отива на аудиенция. Това са бившите и настоящи фаворитки. Най-високопоставени са кадъните, официалните съпруги на владетеля.

— Вие към кои искате да принадлежите?

— Към някои от току-що споменатите — отговори натъртено Шантел.

Хаджи се засмя и младата жена с учудване го изгледа.

— Вече сте гозде, но ми се струва, че това няма да трае дълго. Сама ще разберете, че кастовата система в харема на Джамил Решид е различна, защото двете долни категории изобщо не съществуват.

Шантел зяпна от изненада. Забрави дори приличието и смаяно попита:

— Да не искате да кажете, че ляга с всичките си жени?

— Точно така — кимна Хаджи. — С някои само пет-шест пъти в годината, с други един-два пъти в месеца, но никоя не е пренебрегната завинаги. Разбира се, има фаворитки, които вика при себе си по-често от останалите, но най-много обича жените си.

Шантел смръщи чело.

— Значи харемът му не е чак толкова голям.

Хаджи се усмихна на заключението й.

— С вас стават точно четиридесет и осем. Права сте, не са много. Баща му имаше повече от двеста.

Не били много! Божичко, как можеше един мъж да спи с четиридесет и седем жени! Такова похотливо животно! Но тя никога нямаше да пожелае прегръдките му.

— Какво да сторя, та да не ме забележи? — попита тихо тя.

Хаджи Ага отново стана мрачен.

— Нищо. Тук сте, за да му служите, и щом ви повика, ще правите всичко, което се изисква от вас. Знам, че ще го направите. Но това няма да стане скоро. Първо ще научите някои неща за живота в харема, за мъжката същност и мъжките желания. Ще минат седмици, макар че вие схващате бързо.

Да се харесва на онзи жесток варварин? Ха! Все пак ѝ даваха още малко време. Щом трябваше да минат седмици, преди да стане достойна за вниманието на владетеля, той сигурно щеше да я забрави, а от своя страна тя щеше да положи всички усилия да се държи далеч от похотливите му погледи.

Влязоха през поредната порта и се озоваха в обширен двор от бял мрамор с прекрасен водоскок в средата. Около него бяха разположени десетки малки жилища. Сградата беше триетажна, опасана от дървени балкони. От много стаи струеше светлина, отразявана от мраморните плочи на двора. Пред входовете на жилищата висяха платници, повечето от които бяха вдигнати като завеси, за да се проветряват помещенията.

Жените си бяха в къщи. Някои седяха по балконите, а от много стаи се чуваха гласове. Една фигура се отдели от рамката на вратата и тръгна насреща им. Жената се поклони дълбоко пред чернокожия евнух и Шантел учудено си каза, че тя е твърде стара за Джамил Решид, макар че лицето под светлия тюрбан все още можеше да се нарече красиво. Коя ли беше?

Хаджи я представи като лала Сафия, управителка на този двор, в който живееха повечето от жените. По-късно Шантел узна, че Сафия била една от икбалите на Мустафа, бащата на Джамил, и след смъртта му решила да остане в харема, вместо да си търси съпруг или да се оттегли в Къщата на сълзите. Този израз произхождаше от Истанбул и означаваше нещо като приют за вдовиците на починалия владетел.

Хаджи предостави Шантел на грижите на управителката, която говореше бързо на турски и младата жена почти не я разбираше. За щастие лала Сафия владееше сносно френски и скоро двете успяха да

разменят няколко думи. Шантел я последва на третия етаж и туркинята вдигна платното пред първата врата.

— Ще поживеете на третия етаж, докато станете икбал — обясни тя. — Тогава ще слезете при другите. Ако го направя веднага, ще ми се разсърдят, разбирате ли?

Вероятно всички останали жени живееха на двата долни етажа. Горе беше тъмно й самотно. Долу дворът все повече се оживяваше. Жените излизаха от жилищата си, нетърпеливи да зърнат новодошлата.

— Приятно е тук — побърза да отговори Шантел. Нямаше желание да се излагана натрапчивото им любопитство.

Влезе в малката стая, в която до запалената лампа беше поставена табла с ядене. Нима я бяха очаквали?

— Знаехте ли, че ще дойда?

— Разбира се. Ние знаем всичко, което става в палата. Когато Джамил осведоми Хаджи Ага, че е избрал само вас от трите нови жени, новината веднага достигна до третата му фаворитка после до лала Рахин и накрая до мен. Нали трябваше да приготвя стаята ви.

— Много мило.

Сафия, изглежда, не забеляза подигравката.

— По мое време — продължи тя — в този двор живееха само икбали, които бяха изпаднали в немилост. Имаше голяма спална зала за одалиските и още един малък двор за гозде. Но откакто Джамил дойде на власт, помещенията стоят неизползвани.

— Да, чух вече, че никоя от жените му не остава неупотребявана.

Този път Сафия не остави без последствия подигравателния тон. Тя сграбчи светкавично рамото на Шантел и впи очи в лицето на новодошлата. Погледът й ясно издаваше неодобрение.

— Хич не си мислете, че някой тук ще търпи нахалството ви. Не презирайте онова, което не разбирате. Жените на Джамил са най-щастливите на света. Не знаят какво означава да прекарваш година след година без любов, да умреш девствена, без да си усетила силата и сладостта на мъжката прегръдка. Това е често явление в нашата страна. В харема на баща му повече от сто жени не стигнаха дори до кастата на гозде!

Само че аз ще бъда щастлива, ако остана в тяхното положение, помисли си Шантел и проговори с хладен, овладян глас:

— Можете да ме оставите сама, лала Сафия.

При подобно високомерие жените често получаваха по някоя и друга плесница, защото Сафия не понасяше някоя да ѝ заповядва. Но това момиче беше първото, което Джамил беше избрал лично за себе си от доста време насам, и вероятно можеше да си позволи подобно държание. Сафия беше достатъчно умна да не настройва срещу себе си бъдещата фаворитка.

Затова туркинята се направи, че не забеляза нахалството, и примирително отговори:

— Надявам се да промените мнението си, Жахар. Животът ви тук няма да бъде приятен, ако бързо не разберете какво можете да си позволявате и какво не. Има достатъчно начини да се укроти високомерие като вашето и не казвайте после, че не съм ви предупредила. Утре ще дойде да ви види лала Рахин. Съветвам ви да бъдете любезна с нея, защото тя има безгранична власт в харема и е страшно, ако я настроите срещу себе си.

— Това първата жена на владетеля ли е?

— Не. Майка му.

Божичко, този човек имаше дори майка! А Шантел съвсем сериозно си беше помислила, че се е пръкнал направо от дявола — без помощта на красивия пол.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Слугинята седеше търпеливо с подвити крака, праметнала през рамо скъпоценната хермелинова роба. Обличането на лала Рахин винаги траеше с часове, защото тя се занимаваше с много неща едновременно и все ставаха прекъсвания. Спомняше си забравени заповеди, приемаше и отпращаше просители. Но днес беше по-лошо от всеки друг път, защото майката на владетеля трябваше да се срещне с неговата робиня, която снощи беше доведена в харема. Носеха се какви ли не слухове, но лала Рахин отказваше да разговаря, докато не е видяла лично новото момиче.

Още рано сутринта при нея бяха дошли две съпруги и три фаворитки на владетеля. И все с един и същ въпрос: защо Джамил е купил нова жена? Сгрешили ли са нещо? Разсърдили ли са го?

Никоя жена не би се осмелила да задава подобни въпроси, ако не се отнасяше до Джамил Решид. Всички в харема знаеха, че той е различен от другите мъже и не търси разнообразие чрез непрекъснати покупки на нови жени. Знаеха, че е забранил на майка си да му предлага нови робини, все едно колко са красиви. Предполагаха, че вратите на харема са заключени завинаги.

Лала Рахин мислеше същото. При последната си покупка очакваше Джамил да се зарадва и да издигне момичето в ранг на фаворитка, но той избухна и едва не я нагруби.

Слугините, които я обличаха, сякаш не съществуваха. Лала Рахин никога не забелязваше присъствието им. Коленичила върху килимчето си, смирено свела глава, тя представляваше завършена картина на набожна мюсюлманка. Но всъщност рядко се молеше. Макар че още преди години беше приела исляма, понякога чувстваше нужда от друг събеседник, освен Бога. Толкова често разговаряше с тази далечна личност, та понякога спираше посред най-напрегнатата работа или коленичеше на килимчето си между часовете за молитва.

Но и тези импровизирани самовглъбявания не ѝ помагаша да намери душевен мир. Надали щеше да ѝ бъде оказана тази Божия

милост. Измъчваха я непоправимите минали грешки. Имаше един човек, който можеше да ѝ прости стореното, но тя вече никога нямаше да го види. Можеше да разговаря с него само в мислите си, да плаче за него и да му се моли. Всички мъчителни въпроси се въртяха около съдбата му, но отговорите им бяха неизвестни.

О, Господи, прости ли ми, Касим? Брат ти не ми е простил и никога не пропуска да ми го напомни. Любовта му към мен умря в деня, в който те изпратих в Англия. Така че не можех да се утешавам дори с него. Сигурно и ти ме мразиш. Вярно ли е, Касим? Знаеш ли колко тъгувам за теб, знаеш ли как ми липсваш и колко скоро съжалих, че съм те дала на дядо ти? Тогава смятах, че е много важно да те направя англичанин. Бях млада и глупава, вкопчвах се отчаяно в миналото си, в баща си и дори Мустафа не успя да ме накара да ги забравя.

Не знам дори дали баща ми е още жив. Може би Джамил знае, но нищо не ми казва. Както не ми е казал и дали отговаряш на писмата му. Но ти, ти си жив! Ако се беше случило нещо с теб, непременно щях да го почувствам. О, защо не мога да усетя, че си ми простил! Или поне Джамил да ми прости. Но не бива да ви обвинявам, защото аз самата не мога да си простя...

По вида ѝ не личеше, че страда. Отдавна се беше научила да погребва болката дълбоко в себе си, защото и тогава, и днес синовете ѝ бяха всичко за нея. Тя не обичаше баща им. Мустафа я обожаваше и изпълняваше всяко нейно желание, а тя просто го понасяше. Живееше само за синовете си. Единият беше загубен завинаги, но поне Джамил беше при нея. Беше готова да стори всичко за него, за щастието му, да го обезщети за страданието, което му беше причинила.

При тази мисъл съзнанието ѝ се върна отново към пристигналата вчера робиня. Възнамеряваше лично да я види и после подробно да обсъди всичко с Хаджи. Вече беше чула, че била неповторима красавица, но това обясняваше само защо Джамил я е избрал, не и защо е заповядал на евнуха си да се огледа за нови робини.

А какво ще стане с Шейла, която и снощи беше повикал в леглото си? Рахин беше искрено привързана към първата съпруга, която и на вид, и в действителност беше мила, сърдечна, кротка и изпълнена с разбиране. В харема нямаше друга такава и това

обясняваше защо Джамил в крайна сметка се влюби в нея. А откакто беше сигурен в любовта си, не му трябваша повече жени.

Как да си обясни тази внезапна промяна? Дали го мъчеше доброволното затворничество, което траеше вече месеци, или имаше и друго?

Може би Хаджи знаеше нещо, макар че Рахин се съмняваше в това. Джамил с никого не споделяше чувствата си. Единственият, на когото имаше доверие, беше великият везир, а Омар Хасан никога не би издал нещо без съгласието на господаря си. Рахин се боеше, че новата робиня ще промени отношението на Джамил към любимата му Шейла. Дано не стане така. Дали да не поговори първо с Шейла, преди да се срещне с новата?

Шантел едва преглъщаше яденето, което ѝ бяха донесли. Не беше докоснала вечерята, която я очакваше снощи, а още преди разсъмване таблата по тайнствен начин беше изчезнала. Нямахше как да се заключи, тъй като жилищата изобщо нямаха врати. Беше ужасена, че в стаята ѝ могат да влизат разни чужди личности, докато тя спи.

Хаким я беше предупредил, че в много хареми красивите жени са изложени на опасност. Ревността и фанатичната конкуренция често ставали причина за наранявания и дори за убийства. Освен това трябваше да има предвид, че жените на Джамил Решид го обичат. Нищо, че тя го мразеше. Наложниците бяха в постоянна борба помежду си и трябваше да се пази от тях, макар че нямаше никакво желание да се намесва.

Дали щяха да ѝ повярват, ако им каже, че не иска нищо от Джамил? По-вероятно беше дори тогава да продължат да гледат на нея като на опасна съперница. О, Господи, дано останеше пощадена поне от харемските разправи! През следващите седмици я очакваха достатъчно трудности и не биваше да си навлича още неприятности от страна на собствения си пол.

— Жахар! Как се осмелявате да не се преклоните в присъствието на лала Рахин?

Още при първата дума, при звука на омразното име, дадено ѝ от господаря, Шантел изправи глава. На входа на стаята ѝ бяха застанали две жени, едната сърдита другата невъзмутимо спокойна — нещо, което веднага напомни на Шантел за сина ѝ.

— Може би щях да го направя, ако бяхте предупредили за влизането си! — отговори натъртено тя, но не можа да се сдържи и прибави: — У вас не е ли прието да се чука?

По лицето на Сафия избиха червени петна. Управителката на харема кипеше от гняв, но Рахин я освободи, преди да си е възвърнала способността да говори, с което спести на Шантел цял поток от най-горчиви укори.

— Не е особено умно от ваша страна да дразните пазачката си.

Шантел се изправи, защото не искаше влязлата дама да я гледа от горе на долу. Но нямаше късмет — лала Рахин беше по-висока дори от африканската принцеса. Беше жена на средна възраст, изключително добре запазена. Шантел прецени, че трябва да е на около четиридесет и пет години, щом има син като Джамил, но на вид беше на не повече от тридесет. Невероятно! И тези пронизващи очи, същите като на сина й, с цвят на смарагди, обрамчени от гъсти мигли, но без изрисуваните с въглен кръгове, с каквито се украсяваха дори слугините.

Синът беше наследил от майка си високите скули и силната, решителна брадичка. Извитите му вежди също бяха от нея, но тези на Рахин бяха с цвета на старо злато. Да не би косите й да бяха руси? За съжаление Шантел не можеше да установи това, защото косата беше изцяло прибрана в блестящосин тюрбан, украсен със скъпоценни нанизы от брилянти. Тюрбанът я правеше още по-висока и величествена. Гъвкавото, стройно тяло беше същото като на сина й.

Рахин носеше дреха от скъп бродат, обточена с кожи. Под нея се подаваше свободна дълга рокля от светлосиня коприна. Вратът й беше украсен с три великолепни диамантени огърлици с различна дължина. На китките, по пръстите и на ушите й също святакаха брилянти. За миг Шантел се изкуши да погледне надолу, защото пръстите на краката й сигурно също бяха украсени.

Всеки би се уплашил при вида на подобна жена. Но не и Шантел. При това лала Рахин не се държеше надменно. Изразът на лицето й не издаваше нищо, тонът на гласа беше неутрален.

— Значи задачата й е да ме пази? — попита остро Шантел.

— В известно отношение — да.

— А вие?

— Аз съм майката на Джамил Решид.

— Не исках да кажа това — отвърна с нетърпелив жест Шантел.

— Ако желаете да узнаете имам ли достатъчно власт, скъпа моя, ще ви отговоря накратко — аз съм неограничена господарка на харема. Всички в него са подчинени на волята ми. Управлявам харема заедно с Хаджи Ага. Съпругите на сина ми, фаворитките, робините — всички ми се покоряват.

Още снощи Сафия я беше предупредила, че Рахин е всемогъща. Тя имаше последната дума по всички въпроси, отнасящи се до харема. Нищо чудно, че всички се стремяха да бъдат в добри отношения с нея.

Но Шантел просто не можеше да си представи, че лала Рахин би могла да бъде приятелка с някого. Тази жена излъчваше същата студенина, каквато разпространяваше около себе си и синът ѝ. И двамата бяха омесени от едно и също тесто, а щом той се прояви като жесток, безсърдечен тип, как би могла да бъде оценена майката, която го беше възпитала?

Докато Шантел разсъждаваше така, лала Рахин я разглеждаше не принудено от глава до пети и едва успяваше да скрие изумлението си от онова, което виждаше. Макар че не се мяркаше често пред очите на Джамил, тя беше осведомена по-добре от всеки друг какви жени обича синът ѝ, а това момиче не притежаваше нищо, с което би привлякло вниманието му. Младата особа беше само кожа и кости, бузите ѝ бяха хлътнали, коремът — също. Дано Аллах се смили над нея, нима беше болна! И на всичкото отгоре беше руса! Сред жените на Джамил нямаше нито една блондинка, и то не защото не му бяха предлагали. Той предпочиташе червенокосите, но не отказваше и други цветове, стига само да не бяха руси. Рахин на няколко пъти му беше купувала блондинки, но той веднага ги подаряваше на приятелите си. И тя много добре знаеше защо. Болеше я, но фактът си беше факт. Синът ѝ не обичаше блондинките, защото майка му беше с руси коси.

Смайването ѝ нарастваше с всяка минута. Шейла също не можа да ѝ каже нищо съществено. Джамил си оставаше все така нежен и ласкав, макар че от известно време не искаше да спи с нея поради измъчващата го раздразнителност. Защо беше избрал точно това момиче? А може би то съвсем не беше за него?

Ако беше сама, Рахин щеше да се плесне с длан през челото. Ама разбира се! Момичето сигурно е купено като подарък за някой приятел, може би дори като част от ежегодния данък за султана. Това обясняваше всичко.

Смущението ѝ изчезна и тя започна да открива някои привлекателни страни у младата жена. Не можеше да се отрече, че чертите на лицето ѝ бяха необикновено изискани. Тялото ѝ беше стройно, движенията — гъвкави, а гордо изправената глава само подсилваше впечатлението от красотата ѝ. Трябваше само да я хранят добре, за да понапълнее малко и да отговаря на вкуса на ориенталските мъже. Повечето от тях високо ценяха блондинките и лала Рахин щеше да се постарее да превърне тази красавица в подарък, достоен за самия султан.

— Вие сте англичанка, нали? — попита внезапно тя.

— Аз пък си мислех, че френският ми е отличен.

Усмивката на лала Рахин беше съвсем искрена.

— Приятно е, че имате чувство за хумор, но внимавайте към кого го прилагате. Много малко мюсюлмани ще оценят шеги като вашите, които са на границата на нахалството.

Ето че се започнаха поученията.

— Благодаря ви. Ще го запомня.

— Така трябва. Сафия ще ви назначи лична прислужница, а после ще ви пратят и учителка, която да ви разясни задълженията ви. Предлагам ви първо да се извините на управителката, иначе тя ще изпрати при вас най-досадната робиня на харема. Дайте ѝ това.

Рахин бръкна в джоба си и извади кесия с монети.

— Подаръкът веднага ще заличи яда ѝ. Запазете остатъка за други случаи.

— Искате да я подкупя значи.

— Подкупът е част от живота, дете, и светът не би могъл да съществува без него. Защо в харема трябва да е различно? Ние му казваме „задължителен подарък“. Всеки, който отива на гости, носи по нещо. Трябва да плащаме за изпълнението на желанията си.

— Какво трябва да направя, за да ми поставят солидна врата с ключалка вместо това проклето платнище?

Рахин се засмя с глас — твърде забележително събитие, но Шантел не можеше да знае това. Всемогъщата лала почти си пожела младата жена да остане тук. В харема имаше още една англичанка, но ѝ липсваше този жив дух, който будеше болезнени и сладки спомени за родината.

— За съжаление в този двор не са позволени врати. Има ги само в двора на фаворитките, които са заслужили привилегията да имат малко кътче за самите себе си.

А за тази привилегия се плащаше! Явно Шантел трябваше да се примири, че ще живее без врата. Защо да настройва тази жена срещу себе си? Не биваше да издаде, че се отвращава от това място — също и от сина ѝ Джамил, но не можеше да каже такова нещо в очите на една майка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Не мога да повярвам! — извика невъздържано Рахин. Тя скочи и се заразхожда напред-назад из приемната на чернокожия главен евнух, която беше само една от многото стаи в частните му покои. Но помещението беше твърде малко и непригодно за нервни разходки. Мраморният под беше гладко полиран, а ниският диван и кръглата маса заемаха почти цялата стая.

Когато глезенът ѝ закачи ниската маса и недокоснатото кафе заля таблата с бисквитите, та чак до наргилето на Хаджи, Рахин спря. Евнухът не направи никаква забележка, макар че подобно избухване съвсем не беше в нейния стил.

— Е? — заговори отново тя и се отпусна на дивана. — Кажете ми, че не съм разбрала добре.

Хаджи се усмихна. Май отново се беше събудил огънят на младата Рахин, която познаваше от тридесет години. А той си мислеше, че този огън е отдавна погребан под спокойното, непоклатимо самообладание на всесилната господарка на харема.

— Съмнявам се, че не сте ме разбрали, Рахин. Джамил желае обучението на новото момиче да бъде съкратено наполовина. Иска да я приготвим за него колкото се може по-бързо.

— Все още не го вярвам — отговори доста по-тихо тя.

— Мислехте, че не е за него, нали?

— Точно така — изкриви лице Рахин. — Помислих си го още щом я видях. Не предполагаете ли и вие същото?

Хаджи сви рамене и посегна към наргилето си.

— Може би. Но той ме повика рано-рано сутринта. Каза ми всичко лично, не се довери на куриерите си.

Рахин се облегна на възглавниците, общити със сребърни ресни.

— Нищо не разбирам, Хаджи. Русата коса ли ме заслепи, та пропуснах някои важни подробности?

— Тя е недохранена, но иначе е съвършена. Натопен в достатъчно сладък сироп хляб ще свърши добра работа.

— Симпатична ми е — промърмори замислено Рахин. — Притежава циничния хумор на английската аристокрация, който ми напомня толкова много неща... Но нали знаете кое ме учуди — добави тихо тя и го погледна в очите. — Тя е руса, мършава..

— И не го харесва.

— Какво?

— Вярно е — засмя се Хаджи. — В първия миг външността му й направи впечатление, но когато едно от момичетата беше достатъчно глупаво да го заплуе, всичко свърши. Стражите го набиха с камшик и Жахар искрено се отврати от Джамил. Каза му в лицето, че не иска да бъде негова собственост и го помоли да я прати обратно в дома на роботърговеца.

— Как реагира Джамил?

— Беше запленил от нея.

— Това било значи! Досега всички жени са се влюбвали от пръв поглед в него. Завладял го е чарът на предизвикателството.

— Не съм съвсем сигурен — проговори бавно Хаджи. — Не мога да разбера по каква причина прояви такова необичайно търпение. Позволи й да му противоречи. Разговаря дълго с нея, удовлетвори молбите й, но когато я гледаше, в очите му нямаше дори капчица топлина. Пожела третото момиче, но накрая избра русата.

— Защо тогава проявява нетърпение да я има?

— Не, Рахин, това не е нетърпение. Непременно щях да го усетя. Трябваше да му припомня, че ме е повикал. Отначало дори не се сети какво имаше да ми казва, после набързо ми заповяда да я приготвим и продължи да разговаря оживено с Омар.

— Много добре — въздъхна Рахин и се отказа да търси истината. — Явно е, че не можем да разберем какво намира у нея. Сигурно ще го забавлява няколко нощи и с това работата ще се свърши.

— Тя е различна от другите — отбеляза замислено Хаджи.

— Знам.

— Ще ни създаде трудности.

— И това знам — отвърна раздражено жената. — Как мислите, защо се развълнувах толкова? Ще си имаме куп грижи само защото Джамил е решил да задоволи един временен каприз.

— Може би най-после е проумял, че е смешно да ограничава броя на жените в харема си — промърмори Хаджи.

— Сериозно ли говорите? — погледна го с надежда Рахин, но веднага вдигна ръце. — Всъщност има ли разлика? Наш дълг е да му създаваме удоволствия. Каквото и да си пожелае, каквито и причини да има за това, ние трябва да задоволяваме капризите му.

Докато Рахин мърмореше, че ги очакват трудности, те вече бяха започнали. Сафия, която беше в чудесно настроение след щедрия подарък на Шантел, беше решила да отведе новата робиня в баните, преди да се напълнят с жени. Смяташе, че Шантел ще оцени жеста ѝ да я обучи в ритуала на къпането, без да я излага на любопитните погледи на десетки зрителки. Младата жена сърдечно ѝ благодари, като разбра, че това е изключение и че за в бъдеще ще ползва банята само следобед, в обществото на другите жени.

— Скоро ще преодолеете срама си и с удоволствие ще ходите да се къпете. Много от жените прекарват целия следобед в баните и дори вечерят там.

Шантел веднага разбра защо къпалнята е любимо място на жените от харема. Така нареченият хамам нямаше нищо общо с голямата стая, която се използваше за тази цел в къщата на роботърговеца. Тук беше спокойно, широко и удобно. Минаваше се от едно помещение в друго. Имаше стаи за парене, студени и горещи душеве, басейни с хладка вода и помещения за масаж.

Шантел остави дрехите си в преддверието и влезе в първата огромна зала. Пред очите ѝ се разкри такава красота, че тя почти забрави голотата си. Помещението беше осмоъгълно, с висок купол, през стотиците малки отвори на който проникваха блестящи слънчеви лъчи. Облицованите в зелено стени светеха и човек имаше чувството, че се намира под водата. Тук жените се събираха да си бърбят, докато робините им ги разкрасяваха. Дамите от харема седяха на дебели турски килими или върху хладните мраморни пейки, поставени край стените на залата. Понякога лежаха на огромната кръгла плоча в средата на помещението, която се отопляваше отдолу.

Ала не ѝ позволиха да остане там. Сафия повика четири помощнички, които я отведоха в малка странична стая. Като начало я измиха грижливо цялата с някакъв твърд сапун, който направо смъкваше кожата ѝ. Шантел изтърпя процедурата, без да гъкне, макар че я възприе като поредното унижение. Момичетата настояваха те да я мият, а после се заеха да отстранят нежните косъмчета по тялото ѝ с

някакъв лепкав клей. Обясниха ѝ, че така се постъпва с всички жени в харема и тя не може да прави изключение.

Естествено, че не. Тя трябваше да заприлича на останалите, да се изгуби сред тях и да положи всички усилия никога да не я забележат. Ако се беше свършило с това, всичко щеше да е добре, но момичетата не се задоволиха с къдравите косъмчета подмишниците, а посегнаха и към интимните ѝ части и Шантел изпищя с всичка сила.

Привлечена от виковете ѝ, в стаичката дотича Сафия и пред очите ѝ се разкри потресаваща картина. Шантел се притискаше до стената, хванала гърне разтопен восък в едната ръка, а в другата — горещия тиган, в който го загряваха.

— За какво сте грабнали тези неща? — попита сърдито тя. — Искате ли ей сега да повикам двама-трима евнуси да ви укротят?

— Тези момичета не ме оставят на мира — изсъска гневно Шантел и посочи уплашените прислужнички, които не бяха обърнали внимание на възраженията ѝ.

— Нима ще ги залеее с разтопен восък?

— Ако се наложи, решена съм да го сторя, мадам.

При този спокоен отговор Сафия започна да заеква от гняв.

— Луда жена! Наистина луда! Какво защитавате, глупачке? Ще махнат космите, не девствеността ви.

Шантел пламна от смущение, но не се предаде.

— Позволих им да отнемат всички други косми от тялото ми. Стига толкова!

— Не вие вземате решенията тук. Тялото ви вече не е ваша собственост, а космите по тези места са грешни. Затова...

— Кой е казал това? — попита остро Шантел. — Тялото ми е такова, каквото Бог го е създал. Защо да е грешно онова, което е порасло върху него?

— Много добър аргумент — обади се откъм вратата лала Рахин, която беше влязла незабелязано. — Когато усвоите нашите обичаи, ще разберете и гледището ни, Жахар. В този момент вълнението е излишно. — После смръщи чело и укорително прибави: — Изгорихте си ръцете, нали? — Щракна с пръсти и една робиня веднага хукна да донесе мехлем. — Елате, Жахар, останете тези неща и ни позволете да намажем изгарянията, преди да са се вдигнали мехури.

Шантел изобщо не беше усетила режещата болка в пръстите си.

— Нали няма пак да се заемат с космите ми? — попита заинатено тя.

— Не. Ще се окъпете и ще се върнете в стаята си. Време е да започне обучението ви.

— Но... — осмели се да възрази Сафия, ала веднага замлъкна, стресната от студения поглед на смарагдовозелените очи.

Едва сега, след края на схватката, Шантел осъзна, че стои пред лала Рахин чисто гола.

— Моля ви, дайте ми нещо да облека!

— Разбира се, мила. — Рахин вдигна ръка и втора робиня веднага изскочи навън. — Съветвам ви обаче сериозно да се постараете да се отървете колкото се може по-скоро от срама си, поне докато сте в хамама. Жените често лежат по цял ден тук. Вървете сега с прислужничките и ги оставете да изпълнят задълженията си.

Шантел побърза да се скрие в съседната стая и мекият тон на Рахин веднага се промени. Когато се обърна към Сафия, в гласа ѝ прозвуча леден гняв:

— Глупачка такава! Има достатъчно време. Ще свършим тази работа, преди да я повика синът ми. Трябва да ѝ дадем възможност да свикне с промененото си положение. Защо я настроихте срещу нас, защо ни превърнахте в нейни врагове? Ако видите, че е недоволна от нещо, първо елате при мен, разбрахте ли? — С тези думи тя излезе от стаята, без да остави на Сафия възможност да се оправдае.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Е, какво ще кажете? — попита Адама.

Шантел вдигна ръчното огледало и замислено се вгледа в лицето си. Не се учуди, че след толкова много мазила едва се познаваше. Особено черните кръгове около очите, които ѝ придаваха екзотичен вид, бяха нещо, с което едва ли щеше да свикне скоро.

— Изглеждам, като че някой ме е удрял с юмруци право по очите.

— Вярно е — ухили се Адама — Кожата ви е прекалено светла. Мисля, че е най-добре да сложим съвсем тънка линия, която да подчертае очите ви.

Шантел с удоволствие би минала без всички тези гримове.

— За какво ми е това?

— Нали искате да бъдете красива?

— Не. Не искам.

— Всяка жена иска да е красива.

— Аз не съм „всяка жена“, Адама — обясни търпеливо Шантел.

— Аха, разбирам. Искате да се отличавате от другите.

— Не! — извика сърдито Шантел. Това беше последното, което би желала — Продължавай да ме рисуваш и го прави колкото се може по-лошо.

Адама доволно се усмихна, вярвайки, че е успяла да защити становището си. Шантел я остави да мисли каквото си иска. Вече беше разбрала, че е почти невъзможно да се спори с Адама. Момичето беше толкова весело и безгрижно, че нищо не беше в състояние да помрачи доброто му настроение.

Адама беше причислена към нея тази сутрин, още преди скандала в банята. Чернокожото момиче беше талантива гримьорка или поне така твърдеше. Майка ѝ беше робиня от Нигерия, която работеше в кухнята. Баща ѝ беше някой от дворецовите стражи, но нито майката, нито момичето знаеха точно кой. Малката не беше особено разтревожена от този факт и това не беше за чудене в странния свят, в

който беше попаднала Шантел. Още една от многобройните разлики, с които трябваше да свикне.

Момичето беше красиво с екзотичната си тъмна кожа и фини черти на лицето. Макар че не познаваше баща си, той сигурно е бил доста светъл, защото черната кожа на дъщерята имаше златен оттенък, а големите ѝ очи бяха с цвят на кехлибар. Момичето беше добро, стараяше се да се хареса на господарката си и беше възхитено от новия си пост. Шантел веднага се привърза към новата си прислужница.

Преди това Адама беше работила като слугиня в баните. Тичаше по цял ден, носеше освежителни напитки от кухните, обслужваше харемските дами, които лежаха по-килимите. Може би затова на шестнадесет години тялото ѝ беше като на млада кобилка и тя изглеждаше малко тремавичка. Шантел нямаше да я праща тук и там, но Адама беше щастлива не само по тази причина. Момичетата, които не бяха избрани да споделят леглото на господаря, ценяха високо честта да бъдат назначени за лични прислужници на жените от харема.

Докато правеше грима на господарката си, Адама весело бърбеше и скоро Шантел се запозна с цялата ѝ простичка история. Какъв късмет, мислеше си тя, това момиче никога нямаше да споделя леглото на владетеля. Но не изрази гласно тези свои мисли. Никой нямаше да проумее, че би предпочела да бъде проста слугиня като Адама, вместо първа съпруга на владетеля, затова нямаше смисъл да се опитва да им разяснява становището си.

Адама тъкмо беше изтрила черните кръгова около очите на господарката си, когато в стаята безцеремонно влезе някакво младо момиче. Облеклото и накитите му издаваха по-високо положение. Въпреки това Шантел се ядоса, че непознатата беше влязла направо, без да помоли за разрешение.

— Дойдох да ви обясня секса.

— Май се шегувате — отбеляза сухо Шантел, защото момичето беше с няколко години по-младо от нея.

— Това е нормално, лала — обади се Адама. — Господарката ще ви разкаже всичко, което трябва да знаете за тези неща.

Шантел неодобрително изгледа малката си прислужница, която беше подвила крака на пода и жадно очакваше започването на уроците. Макар че тя, Шантел, беше принудена да изслуша някои неприлични неща, нямаше да позволи тона на едно шестнадесетгодишно девойче.

— Излез навън, Адама.

— Ама...

— Върви!

Шантел веднага съжали за тона си, когато прислужницата изхвърча толкова бързо от стаята, че господарката ѝ не успя да обясни какво е предизвикало неодобрението ѝ. По-късно щеше да поговори с нея. Адама не биваше да се страхува от госпожата си, както повечето робини в харема. Но този страх беше повече от разбираем, защото за неподчинение се налагаше смъртно наказание.

Шантел въздъхна и се обърна към младото момиче, разположило се удобно на възглавниците край ниската масичка. Гривните на ръката ѝ прозвъннаха, когато посегна към сладкишите, приготвени от Адама. По лицето ѝ бяха изписани надменност и пренебрежение, около пълните устни имаше меки бръчици. Въпреки младостта си беше с разкошни форми: закръглена фигура, която Шантел направо нарече дебела, тежки гърди, широки бедра и пълна талия. Май отговаряше точно на ислямския идеал за жена, установи развеселено Шантел. Сафия вече ѝ беше обяснила, че ако не напълнее, господарят никога няма да я повика.

И тя естествено не докосваше сладкишите, които Адама непрекъснато ѝ предлагаше. След пленяването си беше доста отслабнала и възнамеряваше да си върне предишното тегло, но нито грам повече. Най-добре беше всяка вечер да играе гимнастика, а пък останалите нека се чудят, че не напълнява при тази обилна храна. Трябваше само да запази упражненията си в тайна.

— Очаквахте ме, нали?

— Мисля, че да — отговори с въздишка Шантел. Колкото по-бързо мине този „урок“, толкова по-добре.

— Казвам се Вашти — съобщи момичето и високомерно добави: — Означава „красавица“.

Вашти наистина беше хубава, призна пред себе си Шантел, но я нервираше с държанието си.

— Колко мило.

Вашти сви рамене и прие казаното като комплимент, макар че нямаше ласкателство, което би могло да направи англичанката по-симпатична в очите ѝ. Вече я мразеше, защото Джамил лично беше купил тази отровна змия, докато Вашти беше купена от майка му и

през осеммесечното си пребиваване в харема само веднъж беше повикана от владетеля. Вашти ревнуваше жените, ревнуваше фаворитките, към които нямаше честта да принадлежи, а най-много ревнуваше новодошлата, която предизвика толкова вълнения и слухове.

Беше ѝ ужасно неприятно да обучава тази девствена чужденка как да се държи в леглото на владетеля, след като самата тя явно имаше нужда от уроци. Не беше успяла да задоволи достатъчно господаря и той никога вече не я беше повикал в спалнята си. Но Сафия не беше помислила за това. Тя просто беше заповядала на Вашти да иде при новата и да ѝ обясни кое как се прави. Чудесно, беше си помислила Вашти, ще го сторя, и то така, че тази нахакана блондинка да трепери от страх, когато я повикат. И тя самата умираше от страх, когато онази омразна Ясмин ѝ представи секса като нещо отвратително и болезнено.

При тази мисъл Вашти се ухили самодоволно. Не можеше да знае, че Сафия я е избрала точно поради липсата на опит. Управителката на харема кипеше от гняв срещу Жахар след случилото се в хамама и тежките укори на Рахин. Ако не беше ѝ дала вече Адама, щеше да назначи при нея най-мързеливата и негодна робиня в целия харем. Но Вашти беше много добро решение, защото ревността и злобата на момичето бяха известни навсякъде.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Щом влезе в новата си спалня, Дерек побърза да се освободи от тюрбана и обшития с бисери кафтан. Омар, който го следваше по петите, се засмя, развеселен от жеста, с който младият мъж захвърли непривичното за него облекло, неотменна част от ролята, която трябваше да изпълнява.

— Мисля, че маневрата за отклоняване на вниманието мина успешно, нали? — заговори везирът.

— Аха — изръмжа Дерек. — Звучи доста въодушевено за човек, който дълго и шумно се съпротивляваше на осъществяването ѝ.

Идеята беше на Дерек и беше възприета от Джамил, но не и от Омар. Но всичко мина както трябва. В ролята на Джамил Дерек се появи във външния двор, за да разгледа новите чистокръвни коне. Посвети на тази дейност няколко часа, за да разбере целият палат с какво се занимава. През това време, преоблечен в неговия бурнус, Джамил незабелязано се измъкна през главната порта.

Появата му веднага привлече вниманието на всички, защото от няколко месеца насам Джамил не излизаше във външния двор. А Дерек отиде още по-далеч: качи се на белия жребец и го язди в продължение на цял час за възхищение на смаяното множество. Така даде достатъчно време на брат си да стигне до пристанището и да се качи на кораба, който трябваше да го отведе в Истанбул. Естествено съществуваше риск да бъде намушкан с нож, ако някой фанатичен убиец се скриеше между стотиците зяпачи, но всичко мина без произшествия и Омар нямаше причини да го укорява.

Въпреки това старецът изглеждаше смутен, че мрачните му предвиждания не са се сбъднали, и се опита да се защити:

— Беше опасно, Касим, и аз все още продължавам да твърдя, че можехме да инсценираме нещо друго, без да замесваме и вас.

— Да, но така ударихме с един куршум два заека. Джамил се измъкна незабелязано, хората можах да се нагледат на безбрадия си владетел, а убийците са сигурни, че жертвата им все още е сред тези

четири стени. Освен това цялото внимание се съсредоточи върху мен и никой не помисли да преследва Джамил.

— Вярно е, всичко е вярно — въздъхна Омар.

— Има и още нещо, драги.

— И какво е то?

— Тази игра ми достави удоволствие.

Омар укорително изпръхтя.

— Да се надяваме, че следващите ви удоволствия ще бъдат малко по-безопасни.

— О, разбира се — ухили се Дерек. — Започваме веднага. Казахте, че днес вече няма нужда от мен, нали?

— Да. Вашето присъствие не е необходимо.

— Добре. Ще пратя за Хаджи Ага. Или е достатъчен някой пратеник? Искам да ми доведат Жахар.

— Сега? — Омар учудено вдигна вежди.

— Не е подходящо по това време на деня, така ли?

— Не, не е това, но... Момичето сигурно още не е готово за вас, Касим. При нас обучението трае дълго, не помните ли?

— Много важно — засмя се Дерек. — За разлика от Джамил аз съм свикнал с необучени жени.

— Но тя е тук само от четири дни.

— Купихте я за мен, нали, Омар? Или не беше така?

Омар се стресна, защото резкият тон на Дерек беше същият като на брат му.

— Много добре знаете, че е ваша.

— Защо тогава трябва да чакам, щом я желая още днес, още в тази минута?

Разбира се, Омар можеше да му изброи десетки причини, поради които беше по-разумно да изчакат, но знаеше, че Дерек нямаше да ги чуе. Старецът отдавна беше забравил кога за последен път е желал някоя жена толкова силно. Но помнеше младостта с нейните неочаквани желания, а и не биваше да забравя, че през последните нощи глупавият Касим беше отказал да сподели леглото си с робинята, която му изпращаха.

Все пак направи последен опит:

— Има още десетки жени в харема...

— Омар!

Старецът вдигна ръце.

— Добре де, повикайте Хаджи Ага. Ако някой друг отнесе тази нечувана заповед, жените няма да му повярват.

От двадесет години насам Хаджи Ага не беше тичал толкова бързо. Веднага, беше казал Джамил. Какво означаваше „веднага“? Имаха ли време поне да облекат момичето както трябва? Дай Боже, поне да са я окъпали. Беше късен следобед и банята би трябвало да е най-малката му грижа. Когато нахлу в покоите на Рахин, главният евнух беше останал без дъх и едва след няколко секунди успя да промълви:

— Искане я сега.

— Кого?

— Жахар.

— Какво?

— Няма време за чудене, Рахин. Каза „веднага“.

Рахин отвори уста да протестира, но при думата „веднага“ бързо я затвори. Джамил никога не я употребяваше, когато искаше да му пратят нова наложница.

Тя пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се обърна към жените, насъбрали се край нея.

— Чухте думите на Хаджи Ага. Нямаме време за губене. Халила, върви да избереш дрехи. Нещо в лавандуловосиньо, което да подхожда на очите й. Сарил, донеси ковчежето със скъпоценностите, най-добре онова с перлите. Ома, дай бързо благовонните ми масла. Тръгвайте, Хаджи!

Старецът се усмихна и изтича след нея.

— Отлично се справяте, Рахин.

Тя не обърна внимание на забележката му.

— Опитайте ли се поне да му обясните, че момичето не е готово?

— Разбира се.

И въпреки това Джамил я иска веднага, разсъждаваше Рахин.

— Защо бърза толкова? Жахар няма да има възможност да се подготви и това неминуемо ще се отрази на самочувствието й. Но пък, от друга страна, чест е да бъдеш избраната...

— Да не мислите, че тя смята така?

Рахин спря и кръвта се дръпна от лицето й.

— Аллах да се смили над нас! Какво ще правим, ако почне да се съпротивлява?

— Не бива да изключваме тази възможност.

— Трябваше веднага да поговоря с нея, да я предупредя какво ще стане, ако го отблъсне.

Хаджи отново тръгна напред.

— Вика я, преди да сме я подготвили, Рахин. Надявам се, че ще се съобрази с това и ще бъде търпелив.

Рахин изравни крачките си с неговите.

— Дали ще го направи? Толкова е раздразнителен напоследък...

— Точно така. Затова не губете време в празни размишления. Трябва да я облечем колкото се може по-хубаво.

Попитаха къде е Жахар и ги насочиха към хамама. Рахин ужасено си припомни, че Жахар все още е окосмена по интимните си части, но вече беше късно за това и тя реши да не го споменава пред Хаджи Ага. Никой не можеше да предвиди как ще реагира Джамил, но днес нямаше право да се сърди, защото не беше изчакал разумния срок на обучение.

Рахин въздъхна. Не можеше да се сърди на сина си, че нарушава традицията с безпримерното си нетърпение. Момчето беше в тежко положение, което траеше вече няколко месеца. Толкова се беше променил... Ако Жахар успееше да го отклони поне за няколко дни от проблемите му, майката щеше да ѝ бъде искрено благодарна. Само се боеше, че момичето щеше да усилва още повече раздразнението му, вместо да го разсее.

Намериха Жахар в главната зала на хамама, излегната върху една мраморна пейка, със скръстени под главата ръце. Личната ѝ прислужница беше коленичила край нея и внимателно разресваше с четка разкошните сребърноруси коси, разпрострени по гърба чак до бедрата ѝ. Ако Джамил можеше да я види така, нямаше да има в какво да ги укори, защото слабото тяло беше скрито под широк кафтан, който я увиваше изцяло. Младата жена представляваше изключително чувствена гледка със замечтаната си усмивка, отпусната на пейката в морна поза.

Лицето ѝ беше вече гримирано, съвсем леко, както веднага отбеляза Рахин, но гримът подхождаше на бледото лице, обградено от разкошните руси коси. Трябваше да награди прислужницата, която

беше съумяла да изтъкне предимствата на господарката си. Но това не улесняваше задачата ѝ. Предстоеше им борба, това беше повече от ясно.

Като чу изненаданите викове на жените и почтителните им поздрави към високите гости, Шантел отвори очи. После уплашено примига, защото двамата се насочиха право към нея. Какво ли е станало? — запита се учудено тя. Дали пък Вашти не се е оплакала от надменното ѝ държание? Но тя нямаше вина, че онази малка обесница придаваше толкова важност на непоносимо гадните си „уроци по любовно изкуство“.

Шантел се надигна и хвърли кратък поглед към Вашти, застанала в предизвикателна поза наблизко. Огромните ѝ гърди с оцветени в червено върхове лениво се поклащаха. Много жени оцветяваха с кйна не само връхчетата на гърдите си, но и краката и ръцете си. Една беше нарисувала яркочервен кръг дори върху обезкосмените си части и Шантел едва не избухна в смях.

Голотата не беше нещо необичайно в банята, но половината от жените бяха наметнали нещо. В голямата зала седяха двадесетина наложници. Днес никоя не досаждаше на Шантел и тя се чувстваше добре в женска компания. Макар че никога нямаше да се съгласи да лежи сред тях чисто гола.

— Лала Рахин, Хаджи Ага. — Шантел кимна едва забележимо, за да изрази уважението си. — Желаете ли нещо от мен?

— Какъв парфюм сте сложили? — попита направо Рахин.

— Розово масло.

— Бих предпочела нещо по-прелъстително, но и това не е лошо. — Рахин отпрати Ома, която носеше ковчежето с благовонните масла, и се обърна към Адама: — Изкъпахте ли я добре днес?

Адама беше загубила дар слово при появата на страшната лала Рахин и не съумя да каже нито дума. При тези неочаквани въпроси Шантел присви очи. Какво общо имаха чуждите хора с личната ѝ чистота? Защо непрекъснато си пъхаха носа, където не им беше работа?

В гърдите ѝ се надигна гняв и като си припомни отвратителните сексуални уроци на Вашти, тя привлечено отговори:

— Вижте какво, лала, толкова съм чиста, че спокойно можете да си хапнете от мен. Това ли искахте да узнаете?

Устните на Рахин потрепнаха, но тя потисна усмивката си.

— Съобщете това на Джамил, Хаджи. Нека се възползва от тази възможност.

— Това ще бъде неповторимо изживяване за него — ухили се широко главният евнух.

— Момент, моля — намеси се Шантел, но в този миг в хамама се втурна робинята на Рахин, преметнала през ръцете си най-прекрасната коприна, която някога беше попадала пред очите на младата англичанка — в замайващо лавандуловосиньо.

Жената внимателно разпростря одеждите на мраморната пейка и Шантел с почуда установи, че те са напълно готови за обличане. Копринените шалвари бяха обшити със сребърни конци, които просветваха при всяко движение. Тънкото елече се закопчаваше с обковани в сребро аметисти и от гърдите на младата жена се изтръгна тих вик на възхищение. Прозирните покривала в същия цвят бяха обхванати в диадема от сребро, перли и едри аметисти. Копринени чехли, украсени с пурпурночервени скъпоценни камъни, допълваха тоалета.

През краткия си живот в харема Шантел никога не беше виждала подобно великолепие. Тези одежди бяха достойни за царица или... или възбуждаха желанията на господаря! При тази страшна мисъл погледът ѝ потърси очите на лала Рахин, но майката на владетеля я гледаше невъзмутимо. Нали я уверяваха че владетелят няма да я повика преди завършване на сексуалното ѝ обучение? Та тя едва беше започнала да се учи. Освен това искаха да я охранят, а тя не беше наддала дори килограм и страните ѝ едва бяха започнали да порозовяват.

— За мен ли е този костюм? — попита тихо Шантел.

От внимателния поглед на Рахин не беше убягнала искрата на ужас, проблеснала във виолетово-сините очи.

Но майката на владетеля беше вътрешно подготвена за предстоящата битка и много добре знаеше, че момичето няма никакви изгледи да я спечели.

За миг ѝ мина през ума, че може би е по-добре да излъже Жахар. Това щеше да улесни задачата ѝ. Можеха да я облекат и набързо да я отведат в покоите на Джамил. Тогава момичето нямаше да я намрази.

Рахин с изненада установи, че не ѝ се иска да си навлича омразата на тази своенравна англичанка.

Но всевластната господарка на харема само въздъхна, защото знаеше, че не бива да се самозалъгва. В никакъв случай не можеше да допусне съпротива на прага на спалнята. Последствията щяха да засегнат целия палат и тя не трябваше да рискува, дори ако поемеше върху себе си гнева на Джамил, а и никак не ѝ се искаше да го стори. Освен това лъжата само щеше да засили омразата на Жахар.

На първо време трябваше да я облекат.

— Харесва ли ви? — попита с усмивка Рахин. — Веднага разбрах, че цветът ще ви отива. Реших, че заслужавате награда, задето бързо свиквате с нашия живот.

Шантел смаяно изгледа Хаджи, но когато и той кимна с глава, облекчено се усмихна.

— Много ви благодаря. Възхитителни са.

— Какво чакате тогава? Облечете се, искам да видя как ви стоят. Жените ми ще ви помогнат.

— Не — отговори учтиво, но твърдо Шантел. — Само Адама има право да ми помага.

Рахин хвърли поглед към момичето, коленичило край пейката.

— Добре, но побързай, Адама. Нямаме никакво време.

Шантел може би не разбра, но Адама веднага проумя какво очаква господарката ѝ. Ала се боеше до смърт от гнева на всемогъщата лала Рахин и не посмя да предупреди младата англичанка. Прислужницата много добре разбираше намеците на Шантел от последните дни и сега знаеше защо лала Рахин отлагаше истината до последния момент. Дори когато останаха сами в стаичката за преобличане, момичето не каза нищо, само се помоли безмълвно на Аллах за доброто на господарката си, която непременно щеше да протестира срещу оказаната ѝ чест.

Предупреждението на Рахин оказа своето въздействие и Шантел бе облечена за рекордно кратко време. Адама се изправи и смаяно се вгледа в господарката си, която изглеждаше по-красива от всякога, макар и с бледа, неземна красота.

— Не ме ли харесваш? — усмихна се Шантел.

— О, не, лала! — стресна се Адама — Владетелят ще каже, че сте по-нежна от песента на колибрите, по-красива от...

— Не говори глупости, момиче. Какво ме интересува мнението на Негово височество, щом той изобщо няма да ме види! Но сега искам да се погледна в огледалото. Как мислиш, колко пари да дам на Сафия, за да ме пусне в стаята си?

— Аз...

— О, няма нищо. Лала Рахин ще се погрижи.

Шантел безгрижно излезе навън, за да помоли за тази милост. Но веднага спря, защото всички наложници бяха напуснали голямата зала. Очакваха я само Рахин, Хаджи Ага и още двама евнуси, които бяха влезли само преди минута. Първият беше Кадар, но Шантел не го удостои дори с бегла усмивка. Погледът ѝ потърси смарагдовозелените очи на лала Рахин.

— Цветът ви отива извънредно много, Жахар.

Шантел бавно пристъпи напред.

— Благодаря, но бихте ли ми казали вие ли заповядахте на жените да излязат?

Рахин направи крачка към нея и я целуна по бузата.

— Съжалявам, дете, но Хаджи е натоварен да ви отведе при Джамил Решид.

— Но как може така? Нали трябваше да го видя едва след като...

— Тя млъкна и лицето ѝ побеля. — Не. — Последната дума прозвуча едва чуто.

Рахин спокойно продължи:

— Вие сте собственост на Джамил. Не можете да отречете този факт. Синът ми е решил да не чака, докато завърши обучението ви. Желаете да отидете при него още сега.

— Няма да ида — прошепна Шантел.

— Напротив — повиши глас Рахин. — Нямайте избор.

Последните думи бяха достатъчни, за да нарушат вцепенението на Шантел и да разбудят огнения ѝ темперамент.

— Вървете по дяволите! — изкрещя тя и се забрави дотам, че продължи на английски: — Никога няма да се доближа до онзи ужасен човек! Ще ме отведете при него и ще трябва да ме държите здраво, докато извърши мръсното си дело.

— Това не би ни създавало проблеми — отбеляза сухо Рахин.

— Няма да го направите — пошушна сломено Шантел.

— Напротив.

Младата жена смаяно я изгледа и обвинително изкрещя:

— Говорите английски!

— Аз съм англичанка.

— Значи и той е наполовина англичанин? Господи, става все по-лошо...

— Не разбирам защо...

— Вие нищо не разбирате! Отдавна сте тук и сте започнали да мислите като тях. Действате като мюсюлманка. У вас не е останало нищо английско, иначе нямаше да ме принуждавате да извърша подобно нещо.

— Не ви принуждавам аз, Жахар. Такава е била Божията воля. Тя ви доведе тук, направи ви робиня и ви отне възможността за избор. Затова се подчинете на господаря си, иначе ще си носите последствията.

— Рахин — прекъсна я малко нервно Хаджи. — Нямаме време за приказки.

— Знам — въздъхна тя и се извърна настрани. — А ако се възпротиви срещу Джамил и го ядоса... Жени са умирали и за много по-малко от това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Магически думи: „Направи го или умри.“ Още преди да разбере дали това е истина, Шантел трябваше да се подчини. Беше ужасена и кипеше от гняв, ала не беше загубила разума си. Би направила много, за да запази девствеността си — но нямаше да умре заради нея.

Почти не чуваше гласа на Хаджи Ага, докато вървяха бързо по безкрайните коридори към покоите на владетеля. Не възприе нищо от дадените ѝ в последната минута нареждания и напътствия. Много добре знаеше какво я очаква. Вашти подробно беше описала деянието и думите ѝ кънтяха в ушите на младата жена:

Ще мине бързо. Ще вкара онова нещо в теб и ще почувстваш ужасна болка, като разкъса химена ти. Ако е в добро настроение, ще изчака, докато болката утихне, но това е малко вероятно, защото той не се интересува от чувствата на жената. После ще се задвижи все по-бързо и по-бързо и накрая ще извика от удоволствие. След като си почине малко, ще се отдели от теб и това е всичко. Проста работа. Веднага щом стане, ще те прати обратно в харема. Наложниците рядко се задържат при него по цяла нощ, тази чест е предназначена само за жените му.

Това описание измъчваше непрекъснато Шантел и тя не разбира нищо от сложните начини за прелъстяване и възбуждане на мъжкото желание, които описваше учителката ѝ. Нямаше никаква представа как ще му достави удоволствие. Още повече че трябваше да задоволи точно него — мъжа, когото мразеше и от когото се отвърщаваше.

В цялата работа имаше обаче и нещо смешно, което ѝ помагаше да не полудее окончателно. Врѣх на глупостта беше, че цял куп хора са се втурнали да се косят за сексуалните удоволствия на един-единствен човек. Всяка жена, всеки евнух, всички робини мислеха само за едно: господарят да е доволен.

Шантел се опита да се усмихне, макар че много ѝ се искаше да заплаче. Във всеки случай положението ѝ беше ужасно. Унизително

беше да си представя, че е избрана да бъде главната съставна част на тазвечерното меню.

Ето че дойде и нейното време. Предстоеше ѝ да направи съдбоносната крачка... Но не, не може да бъде! Това е само лош сън...

— Ще се изправите едва когато ви заповяда.

— Да се изправя?

Шантел стоеше пред затворената врата. Обърна се бавно и очите ѝ срещнаха загрижения поглед на Хаджи Ага.

— Жахар, нима не чухте нищо от онова, което ви казах?

— Аз... Съжалявам, не чух. Повторете го, ако обичате.

— Късно е вече — отговори раздражено евнухът. — Запомнете, че трябва да паднете по лице пред него и да се надигнете чак когато ви нареди. Правете само онова, което поиска от вас, и всичко ще мине добре. Моля се на Аллаха да не е сърдит за забавянето.

— Какво забавяне?

— Нареди да ви доведем веднага.

— Защо?

— Аллах знае — въздъхна тежко Хаджи.

С рязък жест той издърпа покривалото, което закриваше долната част на лицето ѝ, отвори вратата и придружи Шантел до средата на просторното помещение. Тъй като нямаше доверие в младата жена, евнухът потегли ръката ѝ, докато тя се отпусна на колене. Доволно отбеляза, че е склонила глава към земята, и напусна стаята заднешком.

Но постъпката на Шантел не изразяваше страхопочитание. Веднага след влизането си тя сведе глава и скри очите си, решена да остане колкото се може по-дълго в това положение — по простата причина, че не желаше да вижда пашата. А в тази поза ѝ беше най-лесно да го стори.

Не знаеше къде е застанал той. Може би още не е пристигнал. Нито го чуваше, нито усещаше присъствието му. Или не? О, да, някой я наблюдаваше и това беше извънредно неприятно.

Дерек предпочете да мълчи, защото съвсем не беше сигурен в гласа си. Струваше му се, че е чакал цяла вечност. А бяха минали само четири дни. Мрачни, нерадостни, но изпълнени с надеждата, че един ден ще се смее на себе си и на проблемите, които създаваше въображението му. Моментът настъпи, но не му беше до смях.

Младата жена беше пред него: още по-възбуждаща, отколкото я помнеше, въздушна, гъвкава, негова.

Но девствена. Непременно трябваше да си го повтори, иначе щеше да скочи и да я отнесе в леглото.

— Станете и ме погледнете.

Не: „Дайте да ви видя“, защото вече я виждаше. Проклети да са очите му!

Шантел се скова при звука на гласа му, но не помръдна. Искаше ѝ се да се изправи, но я беше страх, че само след минута ще се озове в прегръдките му.

— Знаете, че трябва да ми се подчинявате във всичко, Жахар, а аз моля само за едно: да ме погледнете. Какво престъпно има в това?

Гласът беше спокоен, почти нежен, но беше същият, който Шантел помнеше: леко дрезгав, дълбок, готов да осъди всяко момиче на брутално изнасилване, после да отмени заповедта и безучастно да я попита не се ли е реабилитирал в очите ѝ. Каквото и да направеше, този мъж никога нямаше да възстанови честта си пред нея.

Седна на пети и видя не само Джамил, но и двамата му телохранители, които стояха до стената отляво и отдясно на широко легло, укрепено с четири колони. Джамил седеше на високото легло, праметнал крак върху крак и скръстил ръце пред гърдите си. Позата му беше толкова английска в своята непринудена отпуснатост, че Шантел не можа да скрие смайването си. Слава Богу, турското облекло намаляваше ефекта от позата и ѝ напомняше, че човекът насреща ѝ няма нищо европейско у себе си. Варварското възпитание, което беше получил, заличаваше зова на европейската кръв.

— Позволено ви е да говорите, нали знаете.

Шантел побърза да сведе поглед. Пръстите ѝ нервно опипваха перлената огърлица, окачена ѝ лично от лала Рахин.

— Нямам какво да кажа.

— Не се бойте, Жахар. Погледнете ме пак или най-добре пристъпете по-близо.

— Да вървя или да лазя?

— Не ставайте нахална. Ако исках да пълзите, щях да ви го кажа.

Бузите ѝ се обляха в ярка руменина. Сигурно щеше да го каже, този негодник! Но студеният тон я подсети, че е по-добре да запази мислите си за себе си.

Заплахата ускори пулса ѝ, но тя смело се надигна и направи няколко крачки към леглото. Ала не го поглеждаше в очите и не можеше да разбере дали поведението ѝ го ядосва.

Наблюдаваше под спуснатите си мигли как той стана от леглото, пристъпи към нея и застана с широко разтворени крака — най-арогантната поза, която беше виждала някога. Протегна ръце и след миг пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ.

Върховете на тези мъжки пръсти я опариха като огън. За свое учудване тя дори не трепна, а устреми поглед в дълбокия разрез на снежнобялата му туника, където просветваше медальон от тигрово око. Бронзовата кожа беше покрита с къдрави черни косъмчета. Значи неговото окосмяване не е грешно, помисли си с досада Шантел и внезапно се сети, че в противоречие с местните обичаи тя все още не беше обезкосмена докрай. Как ли щеше да реагира Джамил? Тази мисъл накара младата жена болезнено да осъзнае, че вече се е примирила със скорошната загуба на девствеността си.

— Ще вечеряте ли с мен?

Шантел смаяно вдигна очи при този въпрос, който временно отлагаше ужасяващото събитие.

— Вечеря?

— Ако желаете — промълви меко той, взрян в устата ѝ. Ръката му рисуваеше линиите на долната ѝ устна. Скоро очите му се потопиха в нейните. Смарагдовозелен огън — в този поглед нямаше и капка равнодушие.

— Хубаво е да вечеряме... Чудесно е... Наистина съм много гладна — промълви тя с надеждата, че думите ѝ ще прозвучат искрено.

Джамил се засмя и това я учуди. Смехът му беше дълбок и приятен и тя сякаш почувства ехото му в собствените си гърди.

— Лесно е да ви прозре човек, Жахар. Нима мислехте, че ще ви изнася веднага след влизането ви?

Точно това си мислеше, но не посмя да му го каже. Всъщност нямаше нужда да му отговаря. Този път червенината стигна до корените на косите ѝ и пролича ясно въпреки сведеното чело.

— Позволено ви е да се срамувате, но очите ви са прекрасни, малка луна. Искам да ги гледам.

— Ти явно получаваш всичко, което искаш, — помисли гневно тя, и забравила всяка предпазливост, произнесе думите на английски.

Очите му се свиха едва забележимо.

— Тук не одобряваме английския, Жахар. Френският ви е отличен, макар че не всички го разбират. Използвайте го, когато сте с мен, но иначе предпочитайте смесицата от турски и арабски, която е характерна за палата. Само този език е позволен.

Шантел не отговори. Какво можеше да му каже? Думите му бяха равни на заповед. Разбра и още нещо: майка му беше англичанка, но тя не го беше научила на своя език. Доказаха го следващите му думи:

— Какво казахте преди малко?

За миг Шантел поиска да го излъже, но ръката му улови брадичката ѝ, вдигна главата ѝ и я принуди да го погледне. Затова реши да каже истината, надявайки се да го ядоса достатъчно, за да я отпрати.

— Попитах дали получавате всичко, което искате.

Той не отдръпна ръката си, напротив, вдигна и другата и обхвана лицето ѝ. Не беше обиден, пък и този път инстинктът за самосъхранение помогна на Шантел да се откаже от подигравателния тон.

— Разбира се — отговори дрезгаво Дерек. — Всичко, Жахар. Защо да бъде другояче, щом всяка жена и всеки роб в този дворец — включително и вие — ми принадлежат?

Шантел се опита да се изтръгне от ръцете му, но той я задържа и се доближи още повече, докато бедрата му докоснаха нейните. Ноздрите ѝ се разшириха от замайващата миризма на мускус и сандалово дърво, която се излъчваше от него.

Господи, примигна Шантел, този човек умееше да хипнотизира — с близостта на тъмозелените си очи, с топлия си дъх до нейните устни. Тя простена и в този миг Джамил рязко се отдръпна от нея.

— Ще вечеряме — заяви той, сякаш никога не беше възнамерявал да я целуне, сякаш тя никога не беше желала целувката му.

Последва го и видя, че вечерята е приготвена в малката оградена градинка, която се намираще точно пред салона. Слънцето вече беше изчезнало зад високите стени, които заграждаха този малък рай, но последните му лъчи се отразяваха в покрива на палата, който се издигаше високо над тях.

В живописно разположени лехи растяха лалета, рози и карамфили. Едно-единствено дърво, под което имаше пейка, хвърляше

хладна сянка над градинката. В един ъгъл малък водопад струеше в езерце, облицовано с яркосини плочки, които бяха в приятен контраст с декоративните оранжеви рибки.

Около кованата месингова масичка бяха подредени големи четириъгълни възглавници. Мирно кътче, почти романтично, а далечната прилика с английски пикник действаше освежително и отпускате нервите.

Шантел остави Джамил да я отведе до възглавниците, но изчака да го види къде ще се настани, за да увеличи разстоянието между тях колкото се може повече. Но нямаше защо да се тревожи. Пашата заобиколи ниската масичка и се настани на отсрещната възглавница.

— За какво мислите? — попита той, когато слугите внесоха първите табли с ядене.

— Мисля, че на вас ви е все едно, искам ли да вечерям с вас или не. — *Не биваше да го казва. Защо да го ядосва?* Но той остана съвсем спокоен, махна на слугите да се приберат и лично напълни чинията ѝ.

— Права сте — промълви след минута той. — Въпросът беше зададен от чиста учтивост към вас.

— Ако бях отказала?

— Щях да настоя.

— Разбирам.

Той я погледна и се усмихна на скованата ѝ поза.

— Не ми се вярва, че разбирате. Аз съм владетелят. Мога да изисквам какво ли не от хората и никой не смее да се опълчи срещу мен. Но аз мога да поискам някои неща и като мъж, като Джамил, за да видя докъде стига изкуството ми да убеждавам.

Шантел скептично вдигна вежди.

— Да вярвам ли, че все пак ми оставяте някакъв избор? Казаха ми, че нямам такъв.

— Може би — в някои отношения.

Шантел не посмя да попита дали в тези неща влизаше и задължението ѝ да легне в леглото му. Много се съмняваше и не ѝ се искаше да засяга тема, която непременно щеше да ѝ развали апетита.

Вечерята мина спокойно. Всеки непредубеден наблюдател би забелязал, че Джамил е също така нервен като нея. Но младата жена се стараше да не го поглежда и се зае с яденето, поставено пред нея.

Менюто се състоеше от пържено пиле и пидели кебап — парче агнешко, овалено в меко тесто и опечено. Като че това не беше достатъчно, та им поднесоха и пуйка, пълнена с ориз, дробчета, фъстъци и стафиди. Гарнитурите също изглеждаха съблазнителни. Сладки чушки, пълни с късчета месо и богато подправен ориз, бял фасул, аспержи и два вида салати.

Напитките бяха разнообразни. Предложиха на Шантел каняк — нещо средно между бренди и вино, единственият позволен порок на мюсюлманите; бадемово мляко, подсладена вода и настойка от портокалови цветчета; после сладко кипарисово вино и натурален черешов сок. Младата жена забеляза, че господарят пиеше само бадемово мляко и за първи път ѝ мина през ума, че той строго се придържа към правилата на исляма и не се докосва до спиртни напитки. Самата тя избра каняка с надеждата, че той ще ѝ помогне да издържи докрай този страшен изпит. Щеше да изпие цялата бутилка, но Джамил ѝ разреши само две малки чашки.

Когато донесоха десертите, Джамил учтиво я обслужи и сложи в чинията ѝ от всички видове. Имаше сиропирани пасти, баклава, халва — гъста смес от масло, мед, сусам и орехи, освен това няколко вида желирани сладости, наречени рахат локум, което означаваше нещо като „отмора за слюнката“ и въздействието му беше точно такова. После им сервираха турско кафе, което свариха направо на масата — горещо, сладко, с дебел каймак. Шантел започваше да го харесва.

По време на вечерята младата жена изяде повече, отколкото през всичките седмици на пленничеството си, и беше готова да погълне още толкова, само и само да удължи още малко агонията пред края. Но все пак вечерята свърши и цяла тълпа слуги разчистиха масата.

Внесоха наргилето на Джамил, но той не го докосна. Подпъкна няколко възглавници зад гърба си, облегна се на лакът и се загледа в Шантел. Лекият бриз развяваше черната му коса и една немирна къдрица постоянно падаше на челото му. Шантел не вярваше, че косата му е толкова гъста и къдрава, след като постоянно носеше тюрбан. Искаше ѝ се тюрбанът и сега да е на главата му. Без него съвсем приличаше на англичанин.

Мислите на мъжа срещу нея явно кръжаха около същите въпроси, защото след малко се чу приглушеният му глас:

— Бих желал да разбера дали косата ви е толкова копринена, колкото изглежда. Елате по-близо, Жахар, и ме оставете да я помилвам.

Глупаво би било да каже не. Не можеше просто така да отклони една съвсем обикновена молба Заобиколи малката масичка и се сви на възглавницата до него.

Дясната му ръка веднага посегна към челото ѝ и издърпа обсипаната с бисери диадема, която крепеше воалите. Пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ, но само за миг. После вдигна ръка и остави русите коси бавно да се стичат между пръстите му.

Шантел обърна глава и видя как мъжът навива на ръката си един платиненорус кичур. За миг усети замайване. Толкова интимен беше жестът на тези тъмни ръце, които милваха косите ѝ с безкрайна нежност и чувствителност, сякаш искаха да проникнат до самата ѝ същност. Тя се изви към него, за да му е по-удобно, вярвайки наивно, че по всяко време може да се изплъзне.

— Сбъркал съм — промърмори той и смарагдовозелените очи се впиха в нейните. — По-мека е от коприна. И кожата ви ли е такава?

О, Господи, ей сега ще я докосне! Тя се опита да се дръпне, но хватката в косите ѝ стана по-здрава и не ѝ позволи да се отместе.

— Елате, Жахар, полегнете на моята възглавница — помоли меко мъжът. — Сложете глава на коляното ми. — Когато момичето не се помръдна, добави с леко повишен тон: — Трябва да свикнете да лежите до мен, но в момента ме интересува само кожата ви. Голяма част от нея е гола, така че не съм принуден да ви моля да свалите някоя дреха.

Това може би трябваше да я успокои, но не успя. Знаеше, че не бива да му отказва тези малки любезности, защото тялото ѝ му принадлежеше. Нямаше защо да я моли. Можеше просто да вземе онова, което искаше. Все още не знаеше дали щеше без съпротива да му позволи да проникне с „онова нещо“ в голото ѝ тяло, но нямаше защо отсега да изпада в паника. Преди това той трябваше да я отведе в леглото.

Макар че я беше повикал толкова скоро, този мъж не бързаше. Това я учуди и тя усети в сърцето си нарастваща благодарност. Успокояваше я и фактът, че днес Джамил е съвсем друг човек в сравнение с първата им среща.

— Жахар — произнесе тихо той, без нетърпение, но с тон, от който ставаше ясно, че колебанието няма да ѝ помогне. Мъжът просто седеше и чакаше.

Шантел се раздвижи и малко нервно се прехвърли на възглавницата му. Нямахше желание да положи глава на коляното му, както ѝ беше предложил. Много добре знаеше, че при тази поза изпъкват гърдите ѝ, но нямахше как да го избегне. Според мюсюлманските представи бюстът ѝ не беше голям, но тя съвсем не го смяташе за малък. Джамил беше свикнал със своите жени и сигурно изобщо нямахше да забележи мъничките ѝ гърди.

Владетелят наистина не обърна внимание на бюста ѝ. Беше втренчил поглед в голата ѝ талия. Как можа толкова глупаво да се надява, че ще се насочи към оголените ѝ ръце! Ръката му бавно се отпусна на корема ѝ. Шантел затаи дъх, защото тази ръка пареше. От устните ѝ се изтръгна тих стон.

— Какво има? — пошушна той. Очите му я привличаха като магнит.

— Нищо — едва успя да отговори тя, пламнала от смущение.

— Моята ръка няма да ти причини зло, Жахар — усмихна се мъжът, внезапно преминал на „ти“. — Отпусни се.

— Не... не мога.

— Защо не?

Той раздвижи дланта си и пръстите му покриха почти целия ѝ корем. После се завъртяха в бавен успокояващ ритъм. Но милувката не беше в състояние да успокои Шантел. Мускулите ѝ се стегнаха, сякаш искаха да отхвърлят допира на пръстите му. Цялото ѝ същество изпитваше желание да избяга.

— Защо не? — повтори настойчиво той. — Дал ли съм ти повод да се боиш от мен? — И сърдито прибави: — Днес?

Шантел го погледна и каза единственото, което беше възможно:

— Не.

— Защо тогава си нервна?

Защото не мога да те понасям, изкрещя мислено тя, но тихо проговори:

— Никой мъж не ме е докосвал така.

— Знам — отговори за нейна изненада Джамил. — Точно заради невинността ти сме тук, не там вътре. — И посочи с глава в посока към

спалнята.

Шантел веднага почувства нова надежда. А може би денят на нещастieto ѝ още не беше настъпил. Може би Джамил я беше поканил само за да свикне с него. Но той побърза да разруши тази крехка надежда.

— Не ме разбирай зле, Жахар. Ще влезем и вътре — щом си готова за мен.

Никога нямаше да бъде готова. Едва не му го каза, но предпочете да замълчи. И изобщо — какво означаваше „да си готова“? Никога нямаше да създаде подобно впечатление у него, каквото и да си представяше той.

Джамил въздъхна и изтегли ръката, която беше скрита зад гърба ѝ.

— Ще се отпуснеш по-добре, ако легнеш по гръб.

— Не искам...

— Легни, Жахар.

Заповедта беше недвусмислена и изключваше всяка съпротива. Шантел побърза да се подчини. Какво друго би могла да стори? Мъжът беше толкова близо и можеше да я принуди със сила. Но ако си мислеше, че по този начин ще я накара да се отпусне, жестоко се лъжеше.

Джамил положи главата ѝ върху коляното си, но разстоянието между двамата си остана почти същото. Шантел почувства горещото му бедро под тила си и внезапно си спомни нещо, описано със зловна радост от Вашти — как би могла да му достави удоволствие в тази поза. Страните ѝ пламнаха и тя побърза да затвори очи. Но господарят не промени положението си. Бедрата му оставаха неподвижни. Само горната част на тялото му беше обърната към нея.

— Искам да почувствам вкуса ти, Жахар.

При това тихо предупреждение Шантел се изправи като свещ и втренчи ужасени очи в него. Джамил побърза да я притисне на мястото ѝ. Ужасяващата мисъл, че зъбите му ей сега ще се впият в кожата ѝ, пробяга през съзнанието ѝ и тя се опита да си припомни виждала ли е следи от зъби по телата на другите жени. Но преди да довърши мисълта си, ръката му обгърна кръста ѝ и устните му се разтвориха над пъпа ѝ. Шантел потръпна и от гърлото ѝ се изтръгна болезнен

писък. Ала за своя изненада в следващия миг почувства върху кожата си езика, а не зъбите му.

Напрежението ѝ отслабна и това беше толкова очебийно, че Дерек тихо се изсмя.

— Да не мислеше, че ще си хапна парченце от теб, малка луна? Признавам, че много ми се иска да го сторя, и ти обещавам, че няма да те заболи. Някой друг път може би.

Устните му се върнаха на корема ѝ и Шантел усети отчаяно желание да стане и да избяга. Но не можеше да се помръдне, защото дясната му ръка притискаше гръдния ѝ кош. Опита се да затвори очи и да мисли за нещо друго. Но ѝ беше невъзможно, защото усещаше движенията на езика му все по-силно. Нещо се сви в стомаха ѝ, после се надигнаха топли вълни на възбуда и младата жена се разтрепери като лист.

Не разбираше, че мъжът над нея събужда желанието ѝ за любов. Понечи да отблъсне главата му, но всъщност го притисна с две ръце към себе си. Господи, разума ли си изгуби? Какво ставаше с нея?

Чу се въздишката му, дълбока и хладна над меката ѝ кожа, и тялото ѝ се разтърси от студени тръпки.

— Защо не се отпуснеш?

— Съжалявам, но не мога — проплака умолително тя. Страхуваше се от гнева му, боеше се да не го предизвика.

— Ако престана да те целувам тук... — езикът му отново се плъзна по корема ѝ — ...ще се съгласиш ли да преместя устните си на обичайното място?

— Да. — Щеше да направи всичко, за да го отдалечи от тази опасна зона.

Шантел твърде късно осъзна къде е това „обичайно място“, пък и не ѝ остана време да попита. Преди да успее да си поеме дъх, Дерек я притегли в скута си и запечата устните ѝ с изгаряща целувка, почти болезнена със своята сила. Младата жена не можеше да се изплъзне от натиска му, защото ръката на мъжа здраво обхващаше тила ѝ и държеше главата ѝ неподвижна.

После, сякаш някъде много отдалече, тя чу стон и се уплаши до смърт, че го е ядосала или наранила. Но това не сложи край на страстната целувка. Напротив — другата му ръка обхвана гърба ѝ и

притисна горната част на тялото ѝ до гърдите му така, че тя почти изгуби свят.

Внезапно мъжките ръце рязко я отблъснаха и тя политна да падне.

— Много съжалявам, Жахар, но ти не знаеш...

Дерек усети какво щеше да каже и веднага млъкна. Какво, по дяволите, ставаше с него? Джамил никога не би се извинил, дори причините да бяха наистина основателни, а той трябваше да се държи като него. Тя, разбира се, не можеше да знае, но той не играеше добре ролята си, откакто я беше повикал при себе си.

Джамил нямаше да чака, а направо щеше да я отнесе в леглото си. Щеше да удовлетвори веднага желанията си, а Дерек седеше тук и се измъчваше от копнеж по една жена дълго преди пристигането ѝ. Но трябваше да се овладее. Не искаше Шантел да се почувства изнасилена при първото си сексуално изживяване. Невинността ѝ изискваше повече внимание от негова страна. Но и не биваше да чака твърде дълго. Не беше в характера на Джамил да ухажва новите си робини дни наред — и той трябваше да се придържа към навиците му.

Опитваше се да се убеди, че прави всичко за нейно добро. Вярно е, че използваше положението ѝ, но това не го измъчваше, защото така беше по-добре и за нея. Още след първата си среща с Шантел Дерек дълго и съсредоточено беше размислял над създалата се ситуация и беше стигнал до извода, че ако той не я вземе, Джамил след него непременно ще го направи. И тогава тя ще стане една от многото, а това ще бъде болезнено и непоносимо състояние за гордата англичанка. Освен това сърцето на Джамил принадлежеше на друга. Дерек не можеше да си представи, че красавица като Шантел трябва да се задоволява с второстепенна роля в живота на който и да било мъж. Жена като нея заслужаваше да я обичат и гледат, затова трябваше да ѝ намерят истински добър съпруг. Дерек щеше да настоява този мъж да няма други жени. Това поне можеше да направи за нея.

Но това беше бъдеще. Сега малката англичанка беше уплашена до смърт и много му се щеше да ѝ обясни, че не е искал да ѝ причини болка, че просто е загубил контрол над себе си, макар и само за миг. Но Джамил никога не обясняваше действията си пред съветниците, та камо ли пред жените си. Дерек трябваше да се опита да поправи стореното по друг начин.

Той въздъхна и отново сведе глава към нея. Дишането ѝ се беше успокоило, но тялото в прегръдките му беше като вцепенено.

— Да опитаме ли пак?

Шантел веднага се опита да се изтръгне.

— Не, моля ви...

— Шшт, малка луна. Мога да бъда нежен и мил. Обвий с ръце врата ми и ще ти покажа.

— Не искам.

— Направи каквото ти казах, Жахар.

Дерек веднага съжали за тона си, но, ей Богу, за него също беше мъчение да се въздържа толкова дълго. Ако продължаваха така, скоро щеше да забрави всичките си добри намерения. Затова трябваше бързо да намери път към тази вледенена жена. Трябваше да я накара да го пожелае, и то сега, преди изпепеляващата страст да го е завладяла изцяло.

Устните му се склониха над нейните и Шантел се подготви за нова атака. Усети дъха му, сетне езика, който нежно се плъзна по горната ѝ устна, после по долната, сякаш за да заличи раните, нанесени от предишната целувка. Едната му ръка все още обхващаше тила ѝ, но другата нежно топлеше бузата ѝ.

Дерек се облегна назад и погледът на смарагдово-зелените очи я прониза цялата. Този път чувството беше съвсем друго, макар и не много по-различно от съкровения трепет, който предизвикаха устните му по корема ѝ.

Сега показалецът следваше пътя, по който преди малко беше минал езикът му.

— Отвори уста, Жахар. Искам да почувстваш как част от мен прониква в теб.

— Но...

Шантел отвори уста да протестира и пръстът му веднага се плъзна вътре. Устните ѝ реагираха незабавно, склочи се около показалеца, а езикът се опита да го отблъсне.

— Не мърдай. — Устните му докосваха нейните. Пръстът стигна до езика ѝ и тя усети соления му привкус.

— Опитай се да го засмучеш... Не, Жахар, не питай за причините. Забрави на какво са те обучавали ония глупачки в харема. Искам да свикнеш с езика ми в твоята уста, нищо повече. Трябва да

знаеш как да го посрещнеш и какво да правиш с него. — Шантел простена и той се усмихна. — Никой не се е потрудил да ти даде урок по целуване, нали? Доколкото разбирам, говорили са ти все за едно и също. Но първо идва целувката, Жахар. Нима предпочиташ веднага да приложим на практика онова, на което са те научили?

Шантел веднага засмука пръста му. Чу дълбокия му смях, но ѝ беше все едно. Само след секунди устните му покриха нейните и тя вече смучеше езика му.

— Нежно — промълви след малко той. — Хайде, опитай се да го хванеш. — И започна да движи езика си напред, назад и встрани, така че Шантел не можеше да го достигне. — А сега ми дай твоя.

Само Дерек чуваше надигащите се дълбоко в гърлото ѝ звуци. Шантел се подчиняваше безмълвно, запленена от нещо, за което нямаше думи. Не знаеше колко време е минало, но нежният натиск на мъжката ръка рязко я върна към действителността. Тази ръка се движеше там, където съвсем не ѝ беше мястото.

— Как успя да запазиш тези нежни къдрици, малка луна?

Младата жена изплака от смущение и се опита да скрие зачервеното си лице в широкото мъжко рамо. С цялото си същество усещаше силните пръсти, които бавно напредваха и накрая съвсем леко докоснаха най-интимната част на тялото ѝ. Това беше вече много. Почувства вледеняващ студ и пред очите ѝ се изправи измъченото негърско момиче, бичувано по заповед на човека, който така нежно я милваше. Как го допусна толкова близо до себе си? Трябваше да му се противопостави още в самото начало, без да я е грижа за последствията.

— Не! — изплака тя и отблъсна ръката му.

Дерек я пусна, но не ѝ позволи да стане от скута му.

— Какво има, Жахар?

— Не мога да го направя! — извика отчаяно тя, опитвайки се да се изтръгне от прегръдката му. — Надявах се, че ще стане, но просто не мога, не и с вас. Моля ви, пуснете ме да си отида!

Ако не беше казала „не и с вас“, Дерек сигурно щеше да се опита да я успокои. Но той помисли за същото, за което и тя — за неприятната сцена с бичуването на негърката. Трябваше да положи още много усилия, докато накара Шантел да забрави първото грозно

впечатление. Днес щеше да я пусне да си отиде, въпреки че я желаше диво, болезнено и разумът всеки момент можеше да му изневери.

Беше разбираемо, че гласът му прозвуча доста рязко, когато почти грубо я отблъсна от себе си.

— Върви! Върви бързо, преди да съм решил друго!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Седнал по турски в коридора, един евнух очакваше излизането на Шантел. Когато младата жена профуча през вратата, той скочи и хвана ръката ѝ. Беше Кадар.

— Ще ви отведе при господаря си — проговори меко той, без да прави забележки за възбудения ѝ вид.

Тя кимна. Не би могла да понесе, ако я беше попитал за случилото се. Хаджи сигурно щеше да я изстиска докрай и, уплашена от тази перспектива, Шантел се постара да забави крачките си.

Кадар я отведе в стаята на Сафия, където Хаджи слушаше с любопитство новите клюки на палата. Никой не очакваше Шантел да се върне толкова скоро.

— Май свършихте набързо, а?

Шантел остана на вратата и цялата се сви, като чу злюбения смях на Сафия. После посегна към перлената огърлица на врата си и тя ѝ послужи да избегне прекия отговор.

— Бихте ли я върнали на лала Рахин заедно с благодарностите ми?

Хаджи пое перлите и замислено се вгледа в лицето ѝ.

— Добре ли мина, Жахар?

Тя сведе глава, за да избегне изпитателния му поглед.

— Предпочитам да не говоря за това сега.

Малката е разстроена от загубата на девствеността си, помисли евнухът и кимна.

— Няма нищо. Върнете се в стаята и си починете. По-късно ще поговорим пак.

С удоволствие би му изкрещяла, че няма за какво да говорят, но побърза да се отдалечи, за да не започне да я разпитва още сега. Прибра се в стаята си цялата разтреперана. Отпрати с остри думи Адама и се сви на кълбо на тесния си нар. Тръпките не преставаха. О, Господи, какво беше сторила? Ей сега на прага ѝ щеше да застане палачът с брадва в ръка! Рискува живота си, за да запази някаква си

глупава девственост! Защо постъпи така? Нали вече беше разбрала, че няма да умре от тази загуба? Още на борда на кораба повярва, че са я изнасилили, почувства се омърсена и жалка, но светът не се срути над нея.

Сега обаче този край съвсем реално заплашваше да настъпи. Как можа да го нарани така! „Ако разсърди Джамил със съпротивата си... Жени са умирали и за по-малко от това“ — кънтяха в ушите ѝ думите на Рахин. Дали е наказвал със смърт и други свои жени или майка му говореше изобщо? Сега вече нямаше значение. Тя беше направила точно това, от което настойчиво искаха да я предпазят: беше отказала на господаря да се възползва от тялото ѝ.

Глупачка, жалка глупачка! Само да можеше да се върне и да го остави да доведе нещата докрай. Вярно е, отвращаваше се от него. Смяташе го за безсърдечен, жесток варварин. Но какво значение имаше това в сравнение със собствения ѝ живот! Ала вече нямаше връщане назад. Можеше да излезе от харема само ако той пожелаеше да я види. А това надали щеше да стане някога. Какво щеше да прави Джамил с жена, която го мразеше, след като всички останали го обожаваха?

В този момент в леглото му сигурно лежеше друга жена. Шантел отлично разбра какво означава онова твърдо място, на което беше полегнала. Джамил трябваше да повика друга, за да облекчи желанията, които напиреха в тялото му. Само дивата му страст го беше накарала да се разгневи толкова, когато тя отказа да му се отдаде.

Даже ако не заповяда да я убият, а само да я накажат, той никога вече нямаше да я повика при себе си, след като толкова ясно му показа отвращението си.

Щеше да я остави да умре в това ужасно място, загубена завинаги за света, забравена и нещастна.

Половин час по-късно, когато в стаята ѝ нахлу Рахин, сълзите на самосъжаление бяха пресъхнали. Шантел беше заспала дълбоко посред плача си и едва отвори очи, когато майката на владетеля я разтърси и гневно извика:

— Такова глупаво същество не бях виждала през целия си живот! Нима изцяло сте лишена от инстинкт за самосъхранение? — Шантел побеля като платно и Рахин сухо продължи: — Не, още няма да умрете, макар че това би било най-доброто за всички ни. Можехме да

кажем на Джамил, че сте се разболели и той нямаше да ви запомни с лошо. Той има толкова много свои неприятности, защо сега и вие го ядосахте!

— Аз... не можах — отговори смутено Шантел.

— Не говорете глупости! Вие ако сте глупачка, аз не съм. Предупредих ви, а вие въпреки това отказахте на сина ми нещо, което е негово по закон. Така се е ядосал, че без да слуша съветниците си, е излязъл от палата и е препуснал като бесен към пустинята. На кон, сам! Излага живота си на опасност! И за какво? Защото вие си мислите, че сте прекалено благородна за владетеля на Барка!

— Не е тази причината — отговори сърдито Шантел.

— Не е ли? Да не си въобразявате, че сте по-добра от жените му? Всички са дошли тук девствени. Да не би вашата девственост да е по-ценна от тяхната?

— Не, разбира се, че не.

— Е, и за какво се пазите? — извика Рахин с нарастващ гняв, примесен със страх за безопасността на Джамил. — Толкова бързо ли забравихте, че ще прекарате целия си живот тук? Единственият, който би могъл да ви отнеме девствеността, е синът ми, но жестоко се лъжете, ако смятате, че все още иска да го направи. Не и след днешния ден.

— Зная — прошепна Шантел.

— Така ли? Тогава ще се съгласите с мен, че вече не е нужно да украсявате с присъствието си този двор, да не говорим пък за двора на фаворитките. Да видим дали кухнята не ви подхожда повече.

— Това ли е наказанието ми?

— До живот, ако Джамил прояви достатъчно мъдрост и ви забрави. Разбира се, първо трябва да се върне жив и здрав в палата. Ако се случи нещо с него, свършено е с вас, защото вие сте причината за лекомислената му постъпка.

Дерек препускаше като безумен по самотната равнина. Дърпаше юздите на чистокръвния си жребец и той се носеше като вихър. Младият мъж дори не се беше преоблякъл за езда, само беше нахлузил собствените си високи ботуши. Искаше единствено да избяга по-далеч от палата — все едно накъде. Беше забравил, че вече не е Дерек, а Джамил. Не владетелят, а близнакът му търсеше сега простора, вятъра

в косите, усещането за вярното животно под себе си, разстоянието, което му гарантираше, че няма да направи нещо, за което по-късно ще съжалява. За малко не беше, изпратил да доведат обратно Жахар, за да я подчини изцяло на волята си.

От време на време проклинаше силния английски дух, който ѝ помогна да устои на магическата чувственост, която беше успял да събуди в тялото ѝ. После започваше да проклина Джамил, който я отврати от себе си още с първата си проява. Целувките на Дерек бяха успели да я изтръгнат от вцепенението ѝ, тя се беше разтопила в обятията му, беше отдала всичко от себе си и прояви готовност да приеме даваното от него. Мъжът не се излъга. Веднага проумя смисъла на нейната реакция, която разкриваше дълбоко страстна натура. Беше убеден в това и трябваше сега на спокойствие да помисли как да я накара да преодолее отвращението и недоверието си.

Колко рязко се отдръпна от него, като си припомни решението си да остане твърда докрай! Доброволно се отказа от удоволствието, което беше започнала да изпитва. Ето го отново проклетия английски инат в цялото му великолепие! Ако беше от друга националност, Шантел надали би спазвала така упорито веднъж взетото решение. Не, със сигурност не! Само англичаните се вкопчваха като удавници в съвсем безсмислени възгледи.

Дерек дръпна юздите и конят спря. Пред очите му се разкри величествената панорама на пустинята, но ездачът дори не забеляза безкрайната шир, потопена в сиво-синкавата светлина на луната. Дълго стоя така, а мислите само усилваха раздражението му, вместо да го смекчат.

Ако искаше да бъде честен пред себе си, трябваше да признае, че не се сърди на Шантел, а повече на себе си. Чудовищното нетърпение да притежава една жена беше нещо ново, което никак не му харесваше. Нямахше защо да обвинява Жахар за реакцията ѝ, нито за колебанието ѝ да пожертва за него своята девственост. Ако само можеше да ѝ каже, че е в неин собствен интерес да му се отдаде веднага, както и че това щеше да ѝ осигури по-добро бъдеще, тя сигурно с благодарност би се подчинила.

Но това беше невъзможно. Само че като си помислеше колко време ще мине, докато преодолее съпротивата ѝ, направо му идеше да заплаче. Ако можеше да ѝ каже истината, тя щеше да отвори сърцето

си за него. Но как да ѝ разкрие най-строго пазената тайна в Барка? Господи, дай му сили да издържи! Естествено можеше да вика и други жени в леглото си, но жадуваше за Жахар и никоя от наложниците на брат му не беше в състояние да задоволи тази изгаряща жажда. Или поне не напълно. По дяволите половинчатостите! Ще чака и толкова.

Междувременно ще продължи да играе ролята на Джамил. Ще повика трите си снахи, ще се запознае с племенниците си. Ще даде на Жахар малко време да размисли над недостойното си държание. Ако страхът я направи по-податлива на страстта, той няма да предприеме нищо срещу този страх. Няма и да го увеличава. После ще ѝ докаже, че не е имала причини да се бои от него.

Оформил в главата си този план, Дерек обърна коня и пое обратно към града. Мина само няколко метра, когато забеляза неясните очертания на двама стражи. Засмя се и настроението му веднага се подобри. Тези пустинни коне не можеха да се мерят с чистокръвния английски жребец, обучен от най-добрия дресьор на страната. Неговият кон беше по-бърз от всички останали и скоро щеше да ги накара да гълтат праха от копитата му.

Дерек би трябвало да се засрами от паниката, която сигурно беше предизвикал в палата, но това ни най-малко не го вълнуваше. Трябваше му известно време да размисли, да остане сам в компанията на звездите, на вятъра и безкрайната пустиня. Не се тревожеше, че излага живота си на опасност. Евентуален нападател би бил дори добре дошъл, защото беше в подходящо настроение да нарани някого или дори да убие. Ала след като натискът в слабините намаля, хладният разум се възвърна и той осъзна, че е бил доста време под властта на своя нагон, а този нов опит съвсем не беше приятен.

Когато ездачите наближиха, Дерек дръпна юздите и спря. Смаяно установи, че мъжете не бяха облечени в обичайните униформи на стражата, а носеха широки сиви одеяния. Смръщи чело, схващайки, че все пак ще се срещне лице в лице с някои от враговете на Джамил. Това не го плашеше. Но се укори, че изскочи като бесен от палата и дори не помисли да вземе някакво оръжие. Хукна към конюшните, тласкан от напора на чувствата си, и явно си загуби ума някъде по пътя. Доста глупава постъпка за човек, работил години наред в британските разузнавателни служби. Как ли ще се учуди добрият стар Марш, ако можеше да го види!

Ездачите също забавиха ход и Дерек се убеди, че му предстои битка. Най-разумно беше да препусне към палата. Никой нямаше да настигне кон като неговия. Но Дерек не избяга.

Взе решение само за частица от секундата, а в следващия миг крив турски ятаган разсече въздуха край главата му. Младият мъж се сви на седлото и с крайчеца на окото си установи, че нападателите не бяха достатъчно хитри да се нахвърлят върху него от две страни. Когато след безуспешния си удар първият мъж профуча покрай него, вторият последва другаря си от същата страна и се опита да скочи върху Дерек и да го смъкне от коня. Кракът на владетеля го улучи право в гърдите и човекът тежко се стовари върху седлото. Опита се да запази равновесие, но оръжието падна от ръката му.

Дерек светкавично се обърна към първия нападател, който се готвеше да се нахвърли върху него. Успя да изправи жребеца си на задните крака и тежките копита се стовариха с все сила върху противника му. Силен вик издаде, че целта беше улучена. Конят на противника също беше ранен, защото предните му крака се подкосиха и мъжът полетя през главата на животното към земята. Строполи се върху каменистата почва, притисна с ръка дясното си рамо и изрева от болка.

Дерек се извърна към другия негодник и ухилено установи, че страхливецът е побързал да офейка. Очертанията му едва личаха на бледата лунна светлина Дерек слезе от коня и вдигна падналия ятаган, преди да се наведе над ранения. Човекът веднага почна да моли за милост, макар че Дерек въобще нямаше намерение да го убива. Смяташе да го вземе със себе си и да го отведе при Омар. Имаше някакъв шанс да узнаят нещо за подбудителите на покушенията, ако човекът знаеше поне малко повече от останалите убийци, които бяха заловили.

Дерек вдигна ятагана и стовари дръжката му върху главата на мъжа. Веднага настъпи тишина. После набързо прегледа коня, който се беше изправил и послушно стоеше близо до тях. Животното беше ранено, но все пак беше в състояние да отнесе в града отпуснатото тяло. Иначе Дерек възнамеряваше да го влачи след себе си, вързан за коня. В сърцето му нямаше и капчица съчувствие към човека, който току-що се беше опитал да го убие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Робите просто не знаеха какво да мислят за присъствието на Шантел в кухнята. Някои се хилеха злобно, други я гледаха съчувствено, трети дори не се осмеляваха да я заговорят. Никога преди това наложница от харема не беше пращана на работа в кухнята. По смаяните забележки на прислугата младата жена разбра, че съпротивата ѝ срещу владетеля е единственият случай досега. След като всички жени правеха какво ли не, за да му угодят, наистина не беше за чудене, че никога не беше ставало нужда да се прилагат строги наказания.

Гледаха на Шантел като на някакъв изрод, а деянието ѝ беше най-позорното в очите им. Господи, какъв абсурд! Младата жена не виждаше нищо осъдително в постъпката си. Естествено, когато преди два дни я свалиха в кухненските помещения и казаха на готвачката да ѝ намери работа, тя беше изплашена до смърт. Грамадната, тежка жена презрително я изгледа и заяви, че такъв блед и мършав призрак надали ще ѝ бъде от полза.

След прощалните думи на Рахин страхът на Шантел доби съвсем реални очертания. Девойката не беше разбрала защо съществува опасност за живота на владетеля, когато напуска палата, но мисълта, че би могла да стане причина за смъртта му, я ужасяваше. Само тя беше виновна за необмисленото му излизане от двореца и беше твърдо убедена, че ако го убият, с нея е свършено. Първата нощ не можа да заспи, защото никой не сметна за нужно да я уведоми, че Джамил се е върнал жив и здрав. Узна го едва когато слугинята на Нура — втората съпруга на владетеля се появи в кухнята и важно-важно съобщи, че господарят е повикал втората си съпруга да му прави компания през нощта. Шантел се учуди, когато при тази вест усети болезнено пробуждане в сърцето. Каза си, че само безсънната нощ е виновна за това. Нека Джамил си устройва колкото си ще разюздани оргии, само да не я закача. И без това не можеше да се надява, че ще види отново лицето му. Нали той я изпрати в кухнята и безгрижно продължи да се

забавлява с покорните си жени. Рахин сигурно беше права — тя беше заточена завинаги сред тези мрачни, неприветливи сводове.

Добре тогава. Нали още от началото се надяваше точно на това да бъде всичко друго, но не и жена от харема. Ала щеше да се чувства по-добре, ако беше дошла направо в кухнята, без да мине през него. Така нямаше да си навлече омразата на нещастните робини, които виждаха в нейно лице някаква високопоставена личност. Е, не всички. Вчера се запозна с майката на Адама и веднага се убеди, че тя е мила и любезна също като дъщеря си.

Файоло беше красива нигерийка, твърде млада на вид, за да има дъщеря на възрастта на Адама. Без излишен срам тя беше разказала на Шантел, че стражите в палата я заглеждали още когато била на тринадесет години. Така Шантел узна, че кухненските робини имат достъп до всички части на палата, но тази крехка надежда бързо угасна, когато главната готвачка ѝ изфуча, че това не се отнасяло до нея — така била заповядала Рахин. Това още повече усили гнева, който бушуваше в сърцето на Шантел.

Голяма стая зад кухнята със сплъстен сламеник на студения под ѝ служеше за спалня и затвор.

Нямаше съмнение, че беше изпратена тук по заповед на Джамил. Сигурно е наредил на стражите да я свалят в кухнята, преди да излезе на езда. Ако беше предоставил на Рахин да я накаже, вероятно щяха да я бичуват до смърт. Всемогъщата лала беше побесняла от гняв. Не, това непременно беше работа на Джамил. Той я беше напъхал в тази дупка, за да я унижи, да я накара да копнее по удобствата на харема и да се срамува, че се е отнесла зле с великодушния владетел. Глупак! Беше направил точно това, което тя сама не може да постигне: да се отърве от близостта му. Трябваше да мине само малко време и щеше да я забрави. Пък и защо да се тормози с нея, след като останалите жени горещо се молеха да ги забележи?

Шантел се опита да прецени доколко е спечелила с преместването си в кухнята. Макар че работата беше доста неприятна, тя беше свикнала с нея, докато живееше при леля Елън, където сами си готвеха. Свадливата готвачка, която непрекъснато ругаеше и раздаваше плесници, беше доста неприятна господарка, но с течение на времето все щяха да свикнат една с друга. Главното беше, че в кухнята не я заплашваше опасността да бъде повикана в леглото на господаря.

Какво значение имаше тогава, че ще я ругаят, ще ѝ се подиграват или ще получава по някой шамар, като сбърка някъде? Освен това щеше да ѝ бъде много по-лесно да избяга от кухнята, отколкото от харема, където всяка врата се охраняваше. Но това щеше да стане най-рано след няколко месеца, когато всички свикнеха с нея и престане да я наблюдават.

Днес Нура беше решила да организира празнична вечеря за господаря с участието на всички съпруги и фаворитки. Събудиха Шантел още на зазоряване и я накараха да помага на Файоло при приготвянето на агнето. Шантел едва не повърна закуската си, докато наблюдаваше как нигерийката заби ножа във вената на животното и кръвта се разплиска на всички страни. Прилоша ѝ и когато започнаха да дерат кожата. Другите жени се смяха до сълзи на чувствителността ѝ.

Докато агнето се печеше, ѝ намираха каква ли не работа. Главната готвачка внимаваше Файоло да не върши нищо вместо нея. Отначало Шантел помисли, че тази ужасна жена пак се е озлобила срещу нея, но скоро чу от другите, че Нура лично е заповядала новата робиня да участва в приготвянето на храната.

За миг ѝ се дощя да има на разположение отрова и да я сипе в приготвеното ядене. Но когато празникът започна, беше толкова изтощена, че мръсният сламеник беше по-мечтан и от най-великолепното легло. Косите и дрехите ѝ лепнеха от пот и тя с усилие държеше очите си отворени. Ала кухненските робини не можеха да почиват, докато и последната наложница не получи храната си.

Накрая дори главната готвачка се смили над нея и я изпрати да си легне, вместо да продължи да помага в приготвянето на десертите. Очевидно беше, че англичанката е на края на силите си. Шантел се строполи на сламеника си и в същия миг заспа. Последната ѝ мисъл беше за втората жена на Джамил, Нура, която трябваше да бъде опечена вместо бедното агънце. И дано всички се задавят с крехкото му месо, особено той!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Не знам дали трябва да ви поканя с тази омърлушена физиономия, Хаджи — усмихна се Рахин, когато главният евнух се появи на вратата. — Джамил не се ли зарадва на изненадата, приготвена от Нура?

— Изглеждаше трогнат.

— Но празникът не успя да го разведри, така ли?

— Напротив, показва се доволен — отвърна Хаджи и се разположи удобно на възглавниците.

Рахин сърдито изпухтя, защото приятелят ѝ, изглежда, нямаше намерение да говори.

— Хайде, отворете си устата най-после! Какво се обърка пак?

— Джамил се учуди, че Жахар не присъства на вечерята заедно с другите фаворитки. Беше му неприятно, че не сме я поканили.

— Какво? — стресна се Рахин. — Да не се е пошегувал? Наложницата става фаворитка едва когато е угодила на господаря си в леглото.

— Той много добре го знае, Рахин. Но признайте, че положението е единствено по рода си. Никога досега не е викал при себе си робиня и не я е отпращал девствена. Така че в очите му Жахар е променила положението си, независимо как е протекла вечерта.

— Значи пак ще има отклонения от традициите?

— Така изглежда.

— Защо не иска да види какво смущение и гняв са завладели другите жени? Не му ли намекнахте поне?

— Разбира се.

— И какво?

— Каза, че тази нощ ще доведе нещата докрай.

— О, не! — изохка Рахин. — Трябва ли да ме обижда така? Много добре знаеше, че аз ще предприема нещо, за да накажа оная глупачка, която го разсърди и го доведе дотам да рискува живота си. Само по милостта на Аллаха и благодарение на собствената си смелост

се върна у дома здрав и читав. Да не мисли, че ще оставя Жахар да си живее безгрижно, докато благоволи да а повика отново? Би трябвало да ме познава по-добре!

— Може би след всички преживени неприятности просто не му е дошло на ум, че ще накажете момичето — отбеляза Хаджи.

— Как така? — изсъска Рахин. — Тя си заслужаваше наказанието. Чудя се защо самият той не се погрижи да си го получи.

— Може би точно поради това и ние трябваше да се въздържим — въздъхна Хаджи. — По-рано реагираше с раздражение на всяка дреболия, а сега като че ли изобщо не се засегна. Трябваше добре да размислим, преди да...

— Вие одобрихте решението ми! — прекъсна го остро Рахин.

— Знам, знам. Вече не можем да поправим стореното. Момичето прекара само два дни в кухнята. Не вярвам да му се е случило нещо лошо за толкова кратко време.

— Но Джамил не знае, нали? Или събрахте смелост да му кажете къде съм я пратила?

Хаджи поклати глава.

— Дано момичето не каже нищо — прошепна с надежда той.

— Не си правете такива сметки, Хаджи. Аз сама ще му го кажа.

— Не ставайте глупава, Рахин. Ако Жахар се оплаче, имаме достатъчно време да се подготвим за гнева му. Пък и вие действяхте в негов собствен интерес. Може би момичето е променило отношението си през тези дни и няма да се сърди, а ще бъде благодарно.

— Дано — въздъхна Рахин. — Аллах е милостив, но не мога да разбера защо, откакто срещна тази англичанка, Джамил изцяло се промени. Въобще не мисли за последиците от действията си.

— Но това не е толкова лошо в положение като сегашното — отбеляза замислено Хаджи. — Щом ние не можем да предвидим какво ще направи, враговете му пък съвсем няма да могат. Сигурно ги е изненадал много с внезапното си излизане на езда.

— Омар не е успял да изкопчи нищо от негодника, когато Джамил доведе със себе си. Тръпки ме побиват, като си помисля, че е бил на крачка от смъртта. И без никакво оръжие, Хаджи! Кога преди Джамил е напускал палата без оръжие?

— Кое то отново доказва каква власт има над него тази руса жена и колко силно го вълнува. Мисля, че за в бъдеще трябва да се отнасяме

с по-голямо внимание към нея.

— Ще се погрижа да се изпълняват всичките ѝ желаня, но тя трябва да си го заслужи — отзова се мрачно Рахин. — Няма да променям отношението си към жените му само защото на него му е хрумнало нещо.

Хаджи поклати глава пред тази несъкрушима упоритост, но иначе Рахин не би била Рахин.

— Ще се постараете ли поне да запазите известното на цял свят самообладание в отношенията си с Жахар? Тя май успя да разклати несъкрусимостта ви — и вашата, и на сина ви.

Рахин издаде някакъв не много приличен звук под носа си и евнухът се ухили. После промърмори:

— Предполагам, че сте изпратили човек да я отведе обратно в харема?

— Естествено. Празникът няма да трае дълго. Вече трябва да е в хамама.

— От нас отново се очакват чудеса Но от мен да мине. Какви цветове да изберем този път?

— Синьо — за да успокои нервите ѝ, пък и неговия горещ темперамент, ако пак му хрумне да избяга Аллах да ни пази!

Устните на Рахин леко потръпнаха.

— Много подходящо! Човек винаги може да разчита на вас, Хаджи. Вие мислите за всичко. Ще приготвя сапфирите си и тоалетът ще бъде пълен. Дано следващия път, когато я повикат, Жахар да има вече свои собствени скъпоценности.

— Отношението ви към това момиче се подобрява с всяка изминала минута, Рахин.

— Ти се моли и нейното да се е подобрило...

Но Аллах не чу молитвите им. Още на половината път към хамама ги пресрещна една от прислужничките. Останала без дъх, женицата уплашено изхриптя:

— Побързайте, лала! Кадар едва удържа англичанката и много го е страх да не ѝ стори зло.

— Какво означава това?

— Тя се бори с него, лала.

Рахин заплашително сви вежди.

— Нима вие, глупачки такива, сте й казали, че владетелят я вика при себе си?

Разширените от ужас очи на жената бяха достатъчен отговор.

— Не се сърдете на слугите, Рахин — отбеляза вразумително Хаджи, макар че и той се намръщи. — Всеки смята за чест...

— Целият харем знае защо затворихме Жахар в кухнята!

— Тук никой не умее да пази тайна! — Внезапно Рахин се укроти. — Ох, няма значение. По-лошото е, че пропаднаха надеждите ни. Тази млада жена никога няма да се примири. — И тя решително продължи: — Хаджи, веднага донесете успокоително! Нямаме време да разиграваме театър, трябва да свършим много работа. Чакам ви в хамама.

Рахин измина тичешком останалия път до банята, която по това време беше празна. Гледката, която се разкри пред очите й, приличаше на любовна прегръдка, защото робът Кадар беше обгърнал с две ръце Шантел и беше свел глава към ухото й. Но илюзията веднага се разрушаваше от кървавите ивици по бузите на младежа, от издрасканите му рамене, от здравите ръце, които притискаха свитите юмруци на младата жена до гърдите й. Лицето на Жахар пламтеше в огън от дивата, макар и безполезна борба да се освободи от желязната хватка. Девойката изобщо не чуваше успокоителните и умолителни слова, които евнухът шепнеше в ухото й.

— Значи стигнахме и до насилие, така ли?

Шантел изгледа неодобрителната физиономия на Рахин и изсъска:

— Вървете по дяволите, мадам!

Рахин удържа напирещите остри думи.

— Надявам се, че няма да почнем отново да предъвкваме добре познатите ви аргументи. Последствията от съпротивата ви срещу господаря си остават същите, момиче.

— Моят така наречен господар не е тук, а дори и да беше, щях да му кажа да върви по...

Шантел не можа да се доизкаже, защото Кадар притисна колкото се може по-силно гърдите й, за да спре неприличните думи.

Рахин пристъпи напред и я хвана под брадичката Присвитите виолетово-сини очи пламтяха от гняв. Младата жена положително би я убила с поглед, стига да можеше.

— Вие явно не сте се поучили от грешките си. Дори не се зарадвахте, че ви върнаха сред по-приемливи условия.

— Как ли пък не! — изсъска Шантел и обвинително прибави: — Нали казахте, че ще ме забрави.

— За съжаление това си остана само мое желание — отговори сухо Рахин.

— Какво ще стане, ако и този път откажа да вляза в леглото му?

— Честно казано, не знам, мила. Достатъчно си поиграхте с търпението му. Той не е свикнал да чака, когато е пожелал нещо.

— Ау, колко страшно! — произнесе подигравателно Шантел. Но когато Рахин се засмя, гневът ѝ избухна с нова сила. — Този път отказвам да отида при него. Кажете му, че съм паднала в бъчва с вода и съм се удавила.

— Не ставайте смешна, дете. Много добре знаете, че нямате...

— Нямам избор, знам! — изфуча Шантел. — Но този път ще ме отвлечете за косите. Кълна ви се, че ще насиня и неговото око, ако се осмели да ме докосне!

— Защо „и неговото“? — попита объркано Рахин и хвърли поглед към евнуха, който направи опит да се усмихне. — Ах, Кадар, окото ви май е подуто?

Момъкът не отговори, макар че дясното му око наистина беше подпухнало. Рахин смаяно заклати глава.

— От вас явно може да се очаква всичко, Жахар. Но това не бива да продължава вечно.

— Точно така — потвърди зад гърба ѝ Хаджи. Беше чул достатъчно, за да разбере, че Рахин беше права, като поиска да упоят упоритата англичанка. Тя не одобряваше употребата на наркотици, пък и откакто Джамил пое властта, вече нямаше нужда от прилагането им. Затова и този път Хаджи се опита първо да сплаши момичето с надеждата, че накрая все пак ще се усмири.

— Щом и без това ще я влачим, нека първо я накажем с бастонадата.

Но евнухът не постигна желанния ефект, защото Шантел му хвърли унищожителен поглед и изкрещя:

— Хайде, започвайте! Все ми е едно какво ще ме правите. Няма да е по-лошо, отколкото да ме хвърлите в леглото на онова чудовище,

по което се прехласвате. На онзи двуличен сладострастник, но онзи проклет от Бога тира...

Тя не успя да довърши, защото Хаджи ловко използва удобния случай и пъкна в отворената уста тънък гумен маркуч, от който наркотикът пръсна в гърлото ѝ. Шантел изписка и диво зарита с крака. Ритникът ѝ улучи глезена на Хаджи и евнухът отскочи назад. Младата жена веднага изплю маркуча.

— Негодник! — Очите ѝ бавно се затваряха, но тя не се предаваше. — Проклет... — Този път не можа да довърши и главата ѝ клюмна на рамото на Кадар.

Като видя бързото действие на наркотика, Рахин стреснато посегна към ръката на Хаджи.

— Колко ѝ дадохте, човече? Кълна се в брадата на Пророка, та тя веднага заспа!

Хаджи също се изплаши.

— Не повече от обичайното.

— Защо не взехте предвид колко е слаба?

— Слаба! — изсъска евнухът и потърка глезена си. — Права сте, но аз много бързах и дори не помислих, че е мършава като...

— Простете, че ви прекъсвам, господарю — обади се Кадар. Шантел мирно спеше в обятията му. — Една от слугините ми каза, че англичанката е работила цял ден без почивка. Когато отидох в стаята ѝ, тя спеше дълбоко на сламеника си и едва успях да я събудя.

— Аллах да ни е на помощ! А се бореше като дявол — промълви с уважение Хаджи. — Откъде толкова издръжливост?

— Тя е англичанка — отговори Рахин, сякаш това беше достатъчно обяснение.

Хаджи гневно изръмжа при тази проява на национална гордост.

— Англичанка или не, не ми се вярва да остане дълго в безсъзнание, колкото и да е изтощена. Волята на тази млада особа е толкова силна, че тя няма да се поддаде на физическата слабост дори когато е подпомогната от успокоително. Нека използваме мирния ѝ сън, за да я изкъпем и облечем както подобава. — Той кимна на Кадар да отнесе Шантел в близкия басейн и повика жените, както и ужасената Адама, която притискаше към гърдите си табличката с гримове.

— Ние лесно ще се справим с нея — промълви Рахин. — Но Джамил ужасно ще се разгневи, като я види в това състояние.

— Ще я наливаме с кафе, докато дойде на себе си — предложи Хаджи Ага.

— Дали ще ѝ помогне?

— Кой знае? — промърмори скептично евнухът. Рахин пое дълбоко въздух.

— Поне ще махнем всички останали по тялото ѝ косми. Слава на Аллаха, че Джамил още не е открил този грях...

— Открил го е, Рахин — прекъсна я меко евнухът. — И ме попита как е успяла да запази русите кичурчета между краката си.

— Казахте ли му?

Той кимна и лицето му изрази смущение.

— Джамил избухна в смях.

Рахин вдигна вежди.

— Искате да кажете, че историята го е развеселила?

— Точно така. И заповяда сребърните кичурчета да останат по местата си.

— Забранено е! — извика възмутено Рахин.

— За владетеля забрани няма — изрече сериозно Хаджи.

— Нали жените ще я видят, като се къпе!

— Да. И ще поискат и техните косми да израснат, за да заприличат на новата фаворитка.

— Ох! — въздъхна Рахин. — Наистина ли вярвате, че Жахар ще стигне до положението на първа икбал?

Хаджи изкриви устни и тихо отговори:

— Ако не я убие в пристъп на ярост, преди да направи своя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Двамата мъже поведоха Шантел по дългия коридор, придържайки я за лактите. Краката ѝ се движеха от само себе си, но тя не забелязваше нищо наоколо и сякаш не разбираше къде я водят. Пък и не я интересуваха. В съзнанието ѝ се мяркаха неясни образи, после отново потъваше в черната пропаст и заспиваше, както вървеше.

Бяха излели в устата ѝ цял литър кафе и тя се рееше някъде из облаците на розовите сънища. Дори когато Хаджи я разтърси и ѝ съобщи, че се намират пред вратата на Джамил, тя го изгледа равнодушно, без да прояви и най-малък страх. Кой Джамил? — мярна се в ума ѝ, преда да я накарат да коленичи. Главата ѝ клюмна напред и тя веднага заспа.

След като Хаджи и Кадар се отдалечиха с ниски поклони, Дерек зачака Жахар да се помръдне. Но когато минаха няколко минути и неподвижната фигурка дори не трепна, той тежко въздъхна. Значи трябваше да започне всичко отначало, да изтръгва една по една всяка най-малка проява на внимание. Как можа да повярва, че ще започнат оттам, където бяха спрели миналия път? Тялото му поне се беше надявало.

— Позволявам ти да се изправиш, Жахар. И изобщо не искам да коленичиш пред мен. Ще кажа на Хаджи.

Но ако си мислеше, че ще я зарадва — това беше привилегия, от която се ползваше само Шейла, — той се лъжеше, фигурката дори не помръдна.

— Жахар? — повтори Дерек, а след секунди извика с все сила: — Жахар!

— Какво? — промърмори в просъница тя и се опита да се изправи, но политна напред. Дерек я изгледа с ужас, когато унесено му се усмихна. — О, какво става с мен?

Без да отговори, Дерек изтича и ѝ подаде ръка да стане.

— Сърдечни благодарности, сър.

— Моля — отговори смаяно той и я погледна в лицето. — Всичко в ред ли е?

— Чувствам се отлично — отговори тя и му подари сияеща усмивка.

Пръстите на мъжа веднага посегнаха към меката линия на устните, но младата жена сърдито се отдръпна.

— Какви са тия работи? — промълви надменно тя и бутна ръката, която я придържаше. После отстъпи крачка назад и се залюля като тръстика на вятъра. Когато най-после възвърна равновесието си, гневът ѝ беше изчезнал и тя отново захихика: — Бях ужасно несръчна, нали? Май е по-добре да седна. — После хвърли поглед наоколо си и отново се олюля. Дерек побърза да я подкрепи, но спря напред път, когато тя прелъстително му се усмихна и зашепна със съзаклятнически тон: — Твърде неприятно ми е да говоря за това, сър, но настойчиво ви моля да си наемете добър декоратор. В двореца ви няма нито един стол! Как може човек да се настани удобно, питам аз?

Дерек вдигна вежди.

— Опитай на леглото.

— И дума да не става! — гласеше възмутеният отговор. — Какво ще каже леля Елън?

Този път чашата преля. Дерек сграбчи ухилената жена за ръката, замъкна я до леглото и я принуди да седне. Застана пред нея и със смесица от гняв и изненада видя как Шантел с доволна въздишка се сгуши в меките възглавници и очите ѝ се затвориха.

— Не заспивай! — изкрещя той, наведе се и разтърси раменете ѝ. — Погледни ме! — заповяда рязко и когато тя с мъка отвори очи, попита: — Знаеш ли кой съм аз?

Почти минута Шантел оглеждаше внимателно и съсредоточено всяка частичка от лицето му. Най-после промълви:

— Да?

Но това не беше достатъчно.

— Кой съм, кажи!

— Вие сте онзи проклет и безсърдечен тип, който осъжда нещастните жени на съдба, по-лоша дори от...

Шантел говореше равнодушно, без злоба, но Дерек побърза да затисне устата ѝ с ръка. Господи, Джамил щеше да я пребие до смърт

за тия думи и това нямаше да му коства особени усилия при сегашното ѝ състояние. Очите ѝ постоянно се затваряха.

Той я пусна, изруга тихо, после отново я сграбчи и я разтърси с все сила.

— Какво взе, та се държиш така глупашки? Какво си погълнала, по дяволите?

— Погълнала? — примигна развеселено тя.

— Не си играй с мен, момиче! Искам да ми кажеш какво изпи и кой ти го даде.

— Нима ме обвинявате, че съм пияна, сър? — отговори тя с частица от предишното величествено възмущение. — Знайте тогава, че аз...

— Млъкни! — изръмжа вбесено той и се отдръпна от леглото. В сляпата си ярост забрави дори езика на знаците, който беше изучавал като момче, и едва след няколко минути беше в състояние да прати личния си телохранител да доведе главния евнух. Докато чакаше Хаджи, владетелят се разхождаше нагоре-надолу из стаята и от гърдите му се изтръгваха какви ли не ругатни и заплахи. От време на време гневно поглеждаше сгушената в леглото му фигурка която спеше дълбоко и се усмихваше в съня си.

Ах, колко му се искаше да ѝ извие врата! Как посмя да му се изплъзне по този долен начин! Джамил щеше да я пребие за нахалството ѝ и помощника ѝ също, защото сама не би могла да си набави наркотик. Дерек отлично знаеше как щеше да постъпи брат му и това го вбесяваше още повече. Това момиче беше наистина полудяло!

Останал без дъх, Хаджи се втурна в стаята, хвърли поглед към заспалата Шантел, после към разярения владетел и падна на колене.

— Трябваше да го сторя, господарю, кълна ви се! Тя беше побесняла и ужасно се боях, че ще посегне на себе си. Дадох ѝ малка доза, за да я успокоя. Не знаех, че е работила цял ден...

— Значи не е взела наркотика доброволно, така ли?

— Не, господарю, не! Аз поемам цялата отговорност!

— Защо се е разбесняла?

Хаджи пое дълбоко въздух. Господарят вече не изглеждаше толкова ядосан.

— Причината няма да ви е приятна — промълви предпазливо той.

— И аз така мисля, но държа да чуя цялата истина. Или не. По-добре недейте. — Той хвърли зъл поглед към момичето и повика един слуга, който за щастие беше наблизил. — Донесете ми каняк, цяла бутилка — Обърна се към смаяния Хаджи и тихо проговори: — Имам нужда от него.

Ето какво се получи от глупавите му надежди, че страхът ще направи Жахар малко по-покорна! А може би тя вече изобщо не се боеше от него? Защо не я наказва веднага, вместо да я прати обратно в харема, където сигурно е стигнала до извода, че може да го отблъсне без каквито и да било последствия за самата нея? Но, по дяволите, сърце не му даваше да я наказва! Не се сърдеше на отвращението ѝ към мъжа, когото тя смяташе за Джамил. Реакцията ѝ беше съвсем естествена след всичко, което се случи.

— Този кучи син!

— Моля? Какво казахте, господарю?

— О, я станете, Хаджи! — изфуча Дерек. — Твърде стар сте, за да стоите на колене.

Главният евнух колебливо се надигна. Вече не разбираше промените в настроението на господаря си. Джамил не докосваше спиртни напитки — никога! Брат му Махмуд пиеше и под влиянието на алкохола нареждаше дори да убиват невинни хора. Мустафа също попейваше, но в по-късните си години, и то умерено. Ала Джамил? Решението му да успокои нервите си с поръчания каняк беше тревожно не само поради необичайността си, а преди всичко поради непредвидимите последствия и опасността от избухване. Как можеше да вярва, че алкохолът му е необходим...

— Нека да повикам Шейла, господарю. Тя е толкова мила и кротка..

— Престанете! — прекъсна го горчиво Дерек. — Желая единствено тази тук. — Посочи с глава към Жахар и при гледката на отпуснатото ѝ тяло горчивината в гласа му още повече се засили. — Значи този път дори не пожела да дойде тук и да се пребори с мен? Знаехте ли, че англичанките са страхотно упорити, Хаджи? Разбира се, че знаехте — изсмя се дрезгаво той. — Толкова години живеете близо до най-своенравната от своенравните. Така ли е?

Хаджи беше достатъчно мъдър да не защитава Рахин пред сина ѝ. Не и сега.

— Присъствието на Жахар е непоносимо за вас, господарю. Позволете да я изпратя обратно в харема.

— Ще остане тук!

Хаджи не се осмели да се противопостави на този категоричен тон.

— Както желаете, господарю.

— А вие ще си отидете едва когато ми обясните какво е сторила моята малка икбал, та е трябвало да ѝ дадете опиум.

Хаджи не повярва на ушите си. Дори след всичко случило се Джамил не преставаше да нарича Жахар своя фаворитка. Пък и въпросът съвсем не му харесваше. Имаше време да размисли, защото в този момент влезе слугата, който носеше на табла шишета каняк и една единствена чаша. Хаджи изумено се вгледа в Джамил, който обърна наведнъж чашата и отново я напълни.

— Е?

Евнухът смутено се покашля. Трябваше да говори, нямаше как.

— Като чу, че сте я повикали, започна да се бори.

— С кого?

— С роба ми Кадар. Целият е изподран от ноктите ѝ. Но, кълна ви се, господарю, той беше много внимателен, макар че едва успяваше да я удържи. Тя беше полудяла.

— Защо не ми съобщихте, вместо веднага да я упоите? Щом ще се бори с някого, предпочитам да бъде с мен.

— Но, господарю! — простена ужасено Хаджи. — Нали щяхме да бъдем принудени да я накажем след това!

— По дяволите с вашите наказания! — изрева Дерек, но после дълбоко въздъхна и се опита да се овладее. — Няма нищо, Хаджи. Вие вървете. А Кадар заслужава награда за старанието си.

— Нищо няма да приеме — възрази Хаджи и извинително прибави: — Той харесва момичето.

Дерек трябваше да си повтори няколко пъти, че неговата Жахар е обичана от евнух, не от истински мъж, но това не му помогна кой знае колко.

— Така ли? — изръмжа само той. След малко нареди: — Изпратете ми момъка, Хаджи.

— Сега ли, господарю? — уплаши се евнухът. Не му се искаше гневът на Джамил да се излее върху нещастния роб, който беше

искрено загрижен за английското момиче.

— Да, веднага.

— Както желаете.

Дерек изпи още една чаша от силното питие и зачака.

Младият евнух скоро почука на вратата. Владетелят му заповяда да влезе с мрачно лице, но черният великан, макар че беше свел глава, не проявяваше признаци на страх. Поклони се пред господаря си с почтително достойнство и зачака да му заговорят. Дерек с възхищение разглеждаше подутото му око и издрасканите ръце.

— В името на Аллаха, та тя била същинска дива котка! — провикна се развеселено владетелят и младият негър смаяно вдигна очи.

— Малката англичанка ли, господарю?

— Да, точно тя — отговори през смях Дерек, клатейки слисано глава. — Тя ли ви подреди така?

— Не го направи нарочно — побърза да я защити Кадар.

— Сигурен съм, че сте прав. Нито ви е посинила окото, нито ви е издраскала бузата...

— Наистина, господарю...

— Не се извинявайте вместо нея, Кадар — прекъсна го рязко Дерек. — Не и пред мен. Въпреки това се радвам, че я браните. Защото смятам да ви назнача за неин постоянен защитник.

— Не ви разбирам, господарю.

— Ще накарам Хаджи да ви изпрати при Жахар. Това би ли ви зарадвало?

— Да служа на малката англичанка? — засия Кадар. — С най-голямо удоволствие, господарю. Много ви благодаря.

— На ваше място не бих благодарил. Няма да ви е лесно да служите на това опърничаво женско същество. Пък и не съм искал от вас да ѝ прислужвате. Вашата задача е да бдите над нея, да я пазите. Не искам да ѝ се случи нищо, когато не е при мен.

„А когато е с вас?“ — искаше да попита Кадар, но не посмя.

— Ще я защитя с живота си — обеща просто той.

— Не мога да искам повече от това. Но я пазете и от самата нея.

— Господарю?

— Тази вечер е излязла извън себе си. Не искам това да се повтори. Колкото по-бързо свикне с мен, толкова по-скоро ще одобри

новия си живот и ще се почувства поне малко щастлива. Разбрахме ли се?

Кадар леко кимна в отговор, макар че нямаше понятие как би могъл да убеди малката англичанка да отвори сърцето си за господаря, след като никой досега не е успял да го стори, нито дори самият Джамил Решид.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Дерек с мъка се изтръгна от обятията на съня. Нещо го гъделичкаше по лицето, а върху рамото му се притискаше странна тежест. Не си спомняше нищо, докато не вдигна глава и не забележа платинено русите къдрици, разпилени по гърдите му. Отпусна се успокоено на възглавницата и морно задоволство се разля по цялото му тяло.

Поне в съня си Жахар не го отблъскваше. Не се гушеше в него, но гърдите му ѝ служеха за възглавница, а свитите ѝ колене бяха опрени в хълбоците му. Едната му ръка почти докосваше гърдите ѝ, но Дерек не посмя да се помръдне, защото се боеше, че ще я събуди и тя веднага ще го отблъсне.

Не беше имал намерение да я оставя да спи в леглото му. По някое време я беше завил и беше свалил огърлицата от врата ѝ. Не посмя да я разсъблече. Тя обаче не се събуди и мъжът седя дълго на края на леглото, загледан в спящото ѝ лице. После изведнъж се сети, че двамата не бяха сами.

Личните му телохранители стояха в обичайните си пози от двете страни на леглото. Бяха неподвижни като статуи и Дерек не забелязваше присъствието им. Макар да бяха глухонеме и не можеха да чуват какво се говори, те имаха очи да виждат и глави да разсъждават. С езика на знаците можеха да се разберат с всеки, който беше израсъл в двореца и на когото искаха да съобщят нещо. Дерек беше решил да задържи Жахар при себе си и по тази причина. Иначе трябваше да я прати обратно в харема, защото владетелят винаги спеше в собственото си легло, независимо дали беше споделено от жена или не. Щеше да му бъде ужасно неприятно да гледа как я отнасят, макар че присъствието ѝ в леглото му също щеше да го подложи на изпитание.

Мина доста дълго време, преди да се овладее дотам, че да легне до нея. Изпи цяла бутилка каняк, но остана трезвен и се отказа да пие още. Слава Богу, на сутринта поне не беше махмурлия, но и не се

чувстваше особено добре след тази тежка нощ. Едва след много усилия беше успял да заспи и да успокои зажаднялото си тяло, пламтящо при докосването до меката женска плът.

Но с утрото възбудата му се върна, по-силна откогато и да било, и Дерек болезнено простена. Не забелязваше, че е притиснал с все сила ръката на Шантел и я е събудил.

Младата жена беше ужасена от допира на гола плът до бузата ѝ и още преди да се събуди, разбра чия е ръката, която я притискаше. Въобще не помнеше как е попаднала в това легло.

— Събуди ли се вече?

Помръдна ли? Струваше ѝ се, че всичките ѝ мускули са вкочанени. Или се беше издала, като затаи дъх? Ръката му се плъзна в къдриците ѝ.

— Зная, че си будна, Жахар. Безсмислено е да се преструваш.

Тя вдигна глава едва-едва и се опита да прочете нещо по лицето му.

— Аз... Вие направихте ли ми...

— Когато го направя, вече няма да задаваш глупави въпроси — прекъсна я рязко Дерек.

— Не ви вярвам — опълчи се дръзко тя. Беше ужасно разтревожена, че не помни нищо.

— Погледни се и ще видиш, че всяка дреха е на мястото си. Да не мислиш, че щях да си правя труда да те обличам отново след любовния акт? Уверявам те, че нямаше да го направя.

Шантел сведе очи. Всички копчета на късото синьо елече бяха закопчани, шалварите ѝ също бяха здраво завързани. Тя смутено погледна към Дерек. Но скоро в очите ѝ засвяткаха искри.

— Тогава какво правя тук?

— В спалнята или в леглото ми? — усмихна се Дерек.

— О, Господи!

Той се изсмя и брадичката ѝ се удари в гърдите му. Шантел веднага се надигна и обвиняващо го посочи с пръст.

— Не виждам защо...

В следващата секунда тя вече лежеше по гръб, а Дерек беше надвесен над нея, но не твърде близо, за да не я уплаши — още не.

— Ти не помниш нищо, нали, Жахар? Какво, по дяволите, си правила цял ден, та беше изтощена до смърт?

Защо се правеше, че не знае? Не, не, трябваше да бъде честна. Макар да я беше пратил в кухнята, Нура беше тази, която заповяда да я изтормозят докрай. Първия ден си почиваше по-често, но вчера... А може би Нура знаеше, че Джамил ще я повика през нощта, и затова беше постъпила така подло? Нура си беше злобна и от нея всичко можеше да се очаква. Ала в сравнение със случилото се в банята всичко останало ѝ изглеждаше дреболия.

Споменът бавно се възвръщаше, а с него я завладяваше и страхът. Ако не беше преуморена, Шантел нямаше да избухне така, но това не беше извинение. Беше се противила с всички сили, само и само да не я отведат при Джамил. А те не я набиха, нито я изпратиха обратно в кухнята. Защо забрави разумния извод, до който стигна преди два дни — че заради девствеността не си струва да загуби живота си?

Как ли е реагирал той? Сигурно е бил бесен. Сигурно е питал защо са я отнели при него в такова състояние. Защо тогава не я привързаха към някой стълб, за да я би чуват? Защо се събуди отпочинала и доволна в леглото на Джамил, след като гърдите му ѝ бяха послужили за възглавница?

Тя го гледаше с огромните си очи и се опитваше да прочете мислите му. Но в тези тъмнозелени дълбини не просветваше нито една искра. Можеше само да се потопи в тях и да се забрави. Погледът му ѝ напомняше, че този мъж е способен да извърши странни неща, когато е в лошо настроение. Но сега се усмихваше, дори се смееше. Следователно настроението му не беше опасно, въпреки че последният въпрос беше прозвучал доста рязко. Шантел не възнамеряваше да отговори. Може би той наистина не знаеше, че предния ден са я измъчили до смърт в кухнята, но все пак му беше известно, че тя е наказана да работи там. Защо тогава питаше дали се е уморила? Но не смееше да засегне въпроса за първото наказание, докато не се разбере ще има ли второ.

— Разсърдихте ли се?

Дерек сякаш беше очаквал само да чуе гласа ѝ, защото лицето му веднага се отпусна, очите станаха топли и ласкави.

— Страшно.

— Нямам усещането, че са ме били.

Дерек тихо се засмя.

— Може би защото наистина не са.

— Още не?

— Никога, малка луна — Мъжът се усмихваше. Гласът чу беше дълбок и успокояващ. — Би било престъпление да нараним такава нежна кожа.

Докато казваше това, ръката му нежно се плъзгаше по рамото ѝ. Когато стигна китката, той я обхвана с два пръста и поднесе ръката ѝ към устните си. Целуна малкото пръстче и нежно захапа безименния. Кожата на Шантел настръхна и по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Помниш ли как те учих да се целуваш? Сложи пръст в устата ми, Жахар.

Без да я изчака, той хвана пръста ѝ с устни и го придърпа в устата си. Шантел усети отново онази странна възбуда от първия път и побърза да издърпа ръката си.

— Съгласен съм с теб — промърмори той и се наведе над нея. — Много по-добре е с език.

Тя вдигна отбранително ръце и се опита да отблъсне надвесените над нея рамене, но нищо не помогна. Езикът му се устреми към здраво стиснатите устни, които отказаха да се разтворят. Дерек се отдръпна и я загледа полузагрижено, полуразвеселено.

— Виждам, че си забравила — промълви добродушно той, вместо да я укори за опърничавостта ѝ. — Но помни къде се намиращ, скъпа. Ей сега мога да удовлетвори желанието си по друг начин.

Ръката ѝ веднага се плъзна към тила му, за да привлече жадната му уста към вече разтворените ѝ устни. Дерек се разтреसे от смях. Не беше очаквал чак толкова бърза реакция.

— Аз... възхитен съм, че прояви такава страст, но...

Но не можа да довърши, защото другата ѝ ръка уж неволно докосна бузата му. Дерек простена и устните му се впиха в нейните, завладяха ги изцяло и нежният дуел на езиците им възпламени страстта му до краен предел. Невинността на Шантел вече нямаше значение. Твърде дълго беше страдал по нея и самообладанието му беше на свършване. Трябваше да има тази жена още сега, иначе слабните му щяха да се пръснат.

Шантел се разтопи в прегръдката му, под нежния натиск на тези опитни устни. Крайниците ѝ омекнаха, ала целувката запали в тялото ѝ огън, който я уплаши, въпреки че нямаше желание да спре разгарянето

му. Не можеше да угаси нещо, което беше толкова сладостно, толкова замайващо, което ѝ даваше чувството, че е жива. Сега не искаше нищо друго, освен то да трае вечно.

Тя беше унесена в тази неизпитвана досега сладост и не усети ръката, която се плъзна под елечето и нежно обхвана гърдата ѝ. Тази ръка беше топла, както беше топло и тялото, притиснато в нейното, както кракът върху нейния, както устата, която я омайваше. Но след малко тази уста напусна нейната и се премести върху гърдите ѝ, които реагираха с неочаквана сила. Това беше вече много, новото усещане беше твърде остро за нея и я разтърси до дън душа. Устните, които обхващаха зърното на гърдата, езикът, който нежно го побутваше — това страшно по своята сила усещане стресна горката Шантел и тя конвулсивно отблъсна с две ръце наведената над тялото ѝ мъжка глава.

— Не!

Глухото ръмжене, което се изтръгна от гърлото на мъжа, я накара да млъкне, но цялото ѝ тяло се скова. Очарованието на мига изчезна и тя още по-силно го отблъсна, когато устните му отново се насочиха към гърдите ѝ.

Дерек спря. Веднага усети, че огънят, който беше запалил в тялото ѝ, е изгаснал. Май беше отишъл твърде далече. Две силни усещания наведнъж бяха прекалено много за едно невинно момиче.

Естествено той разбираше положението, но това не намаляваше мъчението му. Отпусна глава на гърдите ѝ и отчаяно се опита да се пребори с желанието си да отиде докрай още сега, веднага. Вече не можеше да издържа. Все някога трябваше да го направи. Защо, по дяволите, да чака и да страда?

Защото не искаше тя да го намрази още повече. Защото желаше да я види мека и покорна, изпълнена със страст в обятията му. Ако се задоволи с по-малко, щеше да се почувства ограбен. Ала колкото и да си повтаряше това, желанието в тялото му не искаше да угасне.

Дерек почувства как ръцете на младата жена меко, настойчиво се впиват в раменете му. Докато той се стремеше крачка по крачка да се приближи до нея, тя желаше да запази разстоянието помежду им. А мъжът, чиято роля играеше в момента, не зачиташе нищо друго, освен собствените си желания. Дерек обаче не биваше да се вживява докрай в ролята му, ако не искаше окончателно да отблъсне Шантел от себе си. Слава Богу, че тя не познаваше истинския Джамил и с нея нямаше

нужда да се преструва. Можеше да бъде самият той, различен от близнака си, повече европеец. Е, все пак не биваше да бъде твърде различен. Жените бяха ужасни клюкарки и с удоволствие споделяха интимните си преживявания. А всички в харема знаеха как се държи Джамил в леглото. В никакъв случай не биваше да допуска Жахар да спомене пред останалите за особеното отношение към нея.

— Опитвам се да пренебрегна факта, че си точно там, където трябва да бъдеш, Жахар. Но от теб се очаква да проявиш малко търпение и да ми помогнеш да се справя със страстта, която заплашва да ме завладее отново. Тогава ще дам воля на чувствата си и не знам какво ще стане...

Ръцете ѝ се отпуснаха и за миг Дерек усети яд при тази бърза реакция на послушание. Очевидно беше готова на всичко само и само да не се стига до края, а това се отразяваше болезнено върху самочувствието му. *Докога ли щеше да отлага неизбежното?* — замисли се мъжът. Той самият не би могъл да устоява на изкушението още дълго.

Облегна се назад и я загледа изпитателно.

— Ще приема, че отказваш да те любя на светло, а не, че се отвращаваш от прегръдката ми. Прав ли съм?

Гласът му трепереше от трудно сдържана ярост и Шантел не се осмели да му откаже исканото извинение, камо ли пък да замени с истината. Вярно, тя не се отвращаваше от милувките му, но те разтърсиха цялото ѝ същество и това я уплаши. Младата жена не проумяваше какво става с нея, когато Дерек я докосваше, не разбираше защо се чувства толкова добре, когато устните му я целуваха, защо кожата ѝ става чувствителна и пламти, защо попада все повече под властта на този опасен човек.

— Защо не отговаряш?

Шантел вътрешно изстена, защото не понасяше новия начин, по който Дерек я нападаше — с невъзмутимо спокойствие и фалшива загриженост.

— Мога ли вече да си вървя?

— Не. Сега ние с теб ще разговаряме за неща, които ме интересуват. Искам да узная защо в един момент си толкова топла и чувствителна, а в следващия — студена и твърда като камък.

— Не съм била... Не искам...

— Да, да, точно така беше, Жахар. Искам да ми разкриеш тайната си. Може би тя ще ми помогне да овладее страстите си. Когато си до мен, все по-трудно запазвам спокойствие. Затова ми обясни как го правиш. Много искам да зная.

По начина, по който го каза, Шантел разбра, че няма да се задоволи с нищо друго, освен с истината. Сега не беше време за лъжи. Господарят искаше да узнае защо го е отблъснала по такъв начин.

— Страх ме беше.

— От какво? — Тонът му се смекчи. — Все още ли не проумяваш, че няма да ти сторя нищо лошо?

— Заболя ме.

— От какво?

— От горещината.

Дерек любопитно се взря в деколтето ѝ.

— Толкова ли е чувствителна кожата ти, Жахар? Значи докосванията ми те изгарят.

Шантел пое дълбоко въздух и се опита да се отдръпне. Ръката му обхвана гърдата ѝ. Как не беше забелязала, че през цялото време е била разголена пред него?

— Моля ви.

— Усещаш ли да гори? — попита тихо той, после я пусна и придърпа синия плат над гърдите ѝ.

— Не — призна тя и затвори очи, защото се чувстваше ужасно неловко. — То беше... когато устата ви...

Дерек се усмихна, но тя не можа да го види.

— Устата е една от най-топлиите части на тялото, малка луна. Боиш се от топлината ѝ, защото не си свикнала. Уверявам те обаче, че кожата ти няма да изгори и че това, което си почувствала, е съвсем естествено, макар и малко по-силно от обичайното. Следващия път вече няма да се стряскаш.

— Следващия път? — повтори Шантел с разширени от ужас очи.

Дерек се опита да се усмихне на уплахата ѝ.

— Много си сладка, знаеш ли? Нима мислиш, че след като съм вкусил този сладък нектар, вече ще се лиша от него?

— Аз...

— Шшт! Каж ми какво усещаше, преди да те стресна. Беше ти приятно да те целувам, нали?

Шантел понечи да поклати глава, но Дерек я изпревари:

— Не ме лъжи, Жахар.

Беше ѝ ужасно неприятно, защото той явно знаеше отговора.

— Тогава не ме питайте какво съм усетила.

Дерек се изненада от буйността ѝ, но всъщност не биваше да се чуди. Много трудно щеше да изтръгне от устните ѝ признание, че милувките му ѝ доставят удоволствие. Особено докато така упорито се бореше срещу него.

— Тогава ще говоря аз — заяви меко той и положи ръка върху корема ѝ. — Почувства се топла и слаба, тялото ти се разтрепери. Пулсът се ускори, кръвта лудо се блъскаше в слепоочията ти, в сърцето ти лумна пламък.

— Откъде знаете... — Шантел стреснато прехапа устни, защото разбра, че се е издала.

— Защото и аз почувствах същото — отговори тихо той. Ръката му продължаваше да я милва. — Това се нарича желание, жажда за любов и човек не може да избяга от странната му сила. Усещаш ли я пак?

Шантел сведе очи към ръката му и се разтрепери, защото по тялото ѝ отново пълзеше топлина.

— Не! — проплака тя и посегна да го отблъсне, но пръстите им се сплетоха. Напразно разтърсваше ръката му и скоро се озова притисната на леглото. Опита се да се изплъзне от прегръдките му, но чу дълбокия му смях и разбра, че няма да постигне нищо.

— Хайде, опитай се да се нахвърлиш върху мен, както вчера върху Кадар. Но те предупреждавам. Той разполагаше с много малко средства, за да те укроти. Аз обаче не съм ограничен в действията си. — По лицето ѝ се изписа страх и Дерек гневно смръщи вежди. — Не ме гледай така, момиче. Сторих ли ти нещо лошо досега? Наказах ли те, че ме отблъсна? Не, нали? Нито първия път, нито сега. От какво се страхуваш тогава?

Шантел почувства, че дъхът ѝ секна. Какво говореше той? Нима нямаше нищо общо с изпращането ѝ в кухнята? Сигурно майка му го беше направила, без да го уведоми. Ами ако узнае? Тази история положително нямаше да му хареса. Искаше да ѝ направи впечатление с великодушието си, а дребнавата отмъстителност не се вписваше в този нов образ. Но нищо чудно някой друг да му разкаже как са я мъчили в

кухнята. Не искаше гневът му да се излива върху никого, най-малко пък върху нея, и то в тази неудобна и подчинена поза в собственото му легло.

— Защо си учудена, Жахар? — промълви замислено Дерек. — Не ми ли вярваш?

Да му вярва? Какво беше казал — че не ѝ е сторил нищо лошо? Вярно беше — засега. Но този човек имаше много лица и тя вече беше видяла едно от тях, което я изпълни с ужас.

— Не, не съм учудена, само... само съм объркана... да, точно така. Непрекъснато ми повтарят, че вие можете да се ползвате от тялото ми... че не бива да ви отказвам. Сега пък вие твърдите, че няма нищо лошо, като съм ви отблъснала. На кого да вярвам?

— На мен естествено. — Усмивката му беше омайваща и Шантел не усети, че очите ѝ останаха дълго приковани в устата му. Когато най-после вдигна очи, откри, че неговите я гледат усмихнато. — Ах, ти, сладко момиченце, кажи ми какво да те правя! Естествено, че не ти е позволено да се противиш, когато те желая толкова силно. Целият харем ще се разбунни, като узнаят. Затова ти казвам, че не е редно да го правиш, макар че няма да те накажа.

— Тогава...

— Остави ме да се доизкажа. Скоро съпротивата ти ще отслабне. Когато настъпи моментът, ще станеш моя по свое собствено желание. — Дерек бързо сложи ръка на бузата ѝ, за да ѝ попречи да поклати глава. — Ще ме желаяш силно, Жахар, обещавам ти го. Тази сутрин се разтопи в ръцете ми. Преди малко също усети топлина. Чувствата ти са по-силни от теб и няма дълго да им се противиш. — Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ и напипаха пулса. — Ето, докосването ми те вълнува и сега.

— Това е страх — прошепна задъхано Шантел.

Дерек тихо се засмя.

— Ти си една малка лъжкиня, Жахар. Естествено лесно е да объркаш едно чувство с друго, защото проявленията им си приличат. Но ми се струва, че дори ти вече се разбрала разликата. Не се самозалъгвай още дълго, мила. Съгласи се и нашето общо изживяване ще бъде прекрасно.

Дори упоритото сърце на Шантел се смекчи при това безкрайно търпение. Май трябваше да му благодари за проявената доброта.

Никога не беше очаквала такова нещо. Дори не предполагаше, че всемогъщият владетел на Барка ще се съобрази с чувствата на една робиня. Но как да реагира на тази мекота, когато беше видяла и другото му лице?

Шантел не знаеше какво да каже и мълчаливо сведе очи. Но той очакваше отговор и тя бързо трябваше да измисли нещо. Защо да не го принуди поне за малко да премине в отбрана?

— Не е ли странно, че ме задържахте толкова дълго при себе си? Казаха ми, че само съпругите остават тук цяла нощ.

Дерек се отдръпна от нея и седна на ръба на леглото. Шантел с облекчение забеляза, че през нощта не беше свалил дори панталона си. Сигурно и това беше направил заради нея.

Почти съжали, че го е подразнила с въпроса си. А той наистина изглеждаше разгневен. Мускулите по голия му гръб потрепваха, ръцете му стискаха рамката на леглото. Защо ли този невинен въпрос толкова го ядоса?

— Никой не критикува постъпките ми, Жахар. — Дерек не я поглеждаше. — Никой не се осмелява да ми задава въпроси. Ти също нямаш това право.

Очите ѝ проблеснаха и горещият темперамент отново изби на повърхността.

— С други думи, вие можете да питате каквото си искате, да ми задавате какви ли не неприлични въпроси, но аз нямам никакви права.

— Точно така.

Тя изпъна рамене.

— Мога ли да си вървя, ваше благородие?

Не можеше да го нарече „господарю“, защото никога нямаше да признае подчинението си. Освен това знаеше, че към него се обръщат с най-различни титли, и можеше да употреби която и да е от тях.

Видя, че раменете му уморено се сведоха, но гласът му прозвуча твърдо:

— Върви!

Слава Богу, поне беше облечена. Ужасно уничително щеше да бъде, ако трябваше да се облича пред него. Ала още по-унижена щеше да се почувства, ако на сутринта се беше събудила гола в леглото му. А това можеше да се очаква, след като беше заспала като мъртва.

Мисълта, че той можеше да направи с тялото ѝ каквото си ще, я укроти малко. Но когато стана и за първи път забеляза застаналите отстрани нубийски телохранители, загуби ума и дума.

Божичко, те през цялото време са били в спалнята, дори когато тя и Джамил...

Бузите ѝ се обляха в червенина. Как така въобще не беше усетила присъствието на двамата мъже? Но откакто се събуди, цялото ѝ същество беше обсебено от Джамил и тя не можеше да мисли за нищо друго. Телохранителите не ѝ обръщаха внимание. Те бяха вперили очи право пред себе си и сигурно не бяха гледали дори когато двамата се целуваха.

Младата жена скочи като опарена и побърза да оправи дрехите си. За да стигне до вратата, трябваше да заобиколи леглото и да мине покрай Джамил.

— Жахар!

Тя замръзна на мястото си и сърцето ѝ се сви, защото се беше надявала, че владетелят я е прогонил от мислите си.

— Забрави нещо.

Гласът му не звучеше вече толкова рязко, но въпреки това Шантел се поколеба, преди да се обърне към него. Вдигна плахо очи и се озова лице в лице с един великолепен полугол мъж, седнал на края на леглото. Предпазливостта отстъпи място на възхищението. За първи път виждаше голите му гърди. Гладките мускули играеха под загорялата от слънцето кожа, покрита с къдрави черни косъмчета. Макар че седеше доста неудобно, стегнатият корем не беше образувал гънки. Ръцете бяха подпрени на леглото и в тази поза раменете му изглеждаха още по-могъщи. Този едър, мускулест мъж будеше страх с голотата си, прикривана досега под разкошни туники. Шантел винаги беше мислила за властта и авторитета на Джамил само във връзка с ранга му на владетел, не и с физическите му качества. Още първия път ѝ се стори грамаден, но беше толкова строен и с такива гъвкави движения, че неопитното ѝ око не можа да усети под повърхността изключителната физическа сила.

Сега го гледаше като мъж, не като господар, и това, което видя, ѝ направи дълбоко впечатление. Отново я завладя очарованието на първата им среща.

Но веднага се ядоса, че е проявила такова явно възхищение от тялото му, и сърдито отмести очи. С пламнали страни и трепереща долна устна, прехапан между зъбите ѝ, тя даде на Дерек да почувства за миг раздвоеността ѝ и гордо попита:

— Какво съм забравила, ваша светлост?

Лицето му отново се помрачи. Шантел нарочно се държеше толкова официално. Отново издигаше стена между двамата.

— Ела тук — нареди кратко той.

— Трябва ли?

— Ела тук — повтори Дерек, без да повишава глас. Това, че не забеляза кокетството ѝ, беше единствената причина да се подчини. Бавно отиде до леглото и застана на метър разстояние от него.

— Там — каза сухо Дерек.

Ръката му сочеше ниското столче, върху което беше поставена сапфирена огърлица Шантел не си спомняше да е виждала тази скъпоценност и реши, че това е възнаграждение за нощта, прекарана в леглото му, макар и без любовни удоволствия.

Тялото ѝ се скова от възмущение. Очите ѝ гневно проблеснаха.

— Не я искам.

Дерек вдигна едната си вежда.

— Интересно — промълви той и след дълга пауза прибави: — Но няма значение. — Приведе се и вдигна сапфирите. Когато ги преметна през пръстите си, Шантел видя, че става въпрос за прекрасна огърлица, съставена от три реда различни по големина и шлифовка камъни, обковани в сребро. Подобно украшение сигурно струваше цяло състояние.

Бузите ѝ пламнаха при мисълта, че този човек иска да купи благоволенieto ѝ, и тя сковано повтори:

— Не искам.

За нейно голямо учудване Дерек се изсмя, сякаш възмущението ѝ го забавляваше. Последвалото обяснение обаче разкри заблудата ѝ.

— Такова нещо се подарява при раждане на син, но не и при това, за което си мислиш. Беше на врата ти, когато вчера те доведоха при мен, затова си го окачи пак и го върни на законния собственик.

— Огърлицата е на майка ви — прошепна Шантел и се изчерви още повече. — Тя ми зае перлите, а вчера ми е дала и сапфирите. По-

добре е вие да ѝ ги върнете — заключи тя, защото не смееше да поеме накита от ръцете му.

Но Дерек искаше точно това. Той посегна към ръката ѝ, дръпна я към себе си и я намести между коленете си. Шантел се опита да избяга, но не можа да се изтръгне от желязната му хватка.

— Толкова ли те е страх от мен?

В гласа му се усещаше едва сдържан гняв, но тя не искаше и да знае. Гордостта ѝ отново взе връх.

— Не! — изсъска ядно тя, макар че истината беше съвсем друга.

— Тогава се дръж прилично — усмихна се той. — Аз свалих огърлицата и пак аз ще ти я сложа. Ще си отидеш отгук такава каквато дойде, Жахар.

Дерек я пусна, за да види дали ще избяга, но Шантел не се помръдна. Пред очите ѝ изпъкна живо представата за нощната сцена: мъжът сваляше огърлицата от врата ѝ и нежно докосваше кожата ѝ, а тя най-безгрижно си спеше. По тялото ѝ се разля топлина и съзнанието ѝ реагира уплашено: как е възможно да се вълнува толкова от една обикновена игра на въображението си?

— Чакам.

Шантел в миг разбра какво се очаква от нея и едва не подскочи. Той не искаше да стане и явно очакваше тя да коленичи пред него. Как смееше да я унижава така!

— Не е нужно да нося украшението на врата си. Ще го върна и така — И тя протегна ръка.

— Настоявам.

— Не можете...

Не успя да довърши, защото краката му притиснаха отзад коленните ямки и тя политна напред. Ръцете му веднага я подкрепиха и я притиснаха да остане коленичила. Когато Шантел вдигна очи, в тях ясно се четеше желание за убийство.

— Доволен ли сте сега? — процеди през зъби тя.

— Ще бъда доволен, когато престанеш да се биеш с мен — отвърна той и нежно добави: — Не исках да те унижа, малка луна. Просто не можех да изпусна случая да те обгърна с ръце, да те почувствам до себе си...

— Нали ме освободихте! — избухна отчаяно тя.

— Така е. Сега ще ти окача огърлицата и готово. Вдигни косата си и всичко ще свърши.

Шантел се почувства объркана. Да я прегърне... О, Господи, как омаломощаваше подобна представа!

Желаейки да се освободи от слабостта си, тя бързо повдигна косата си. Дерек вдигна накита от леглото, впи очи в нейните и бавно, много бавно го сложи на врата ѝ.

Побиха я тръпки, не толкова от студените камъни, колкото от ръката на мъжа, която се плъзгаше по шията ѝ. Той се приведе да я закопчее и Шантел се почувства замаяна от близостта на тялото му, от ръцете, гърдите и коленете, които се притискаха в нейните.

Внезапната смяна на студ с горещина, топлият допир на бузата ѝ до гърдите му — всичко това я накара да забрави яда си. Сякаш я бяха увидели в топъл, сигурен копринен пашкул. Сигурен? Да, в този миг тя се чувстваше точно така. Беше ѝ казал, че може да си иде, следователно нямаше защо да се бои от прегръдката му — освен от собствената си реакция. Колко хубаво щеше да бъде, ако останеше завинаги в обятията му.

Почувства истинско съжаление, когато ръцете му се отпуснаха. Изгледа го смутено и Дерек се усмихна.

— Толкова лошо ли беше?

Гордостта я подтикна да мълчи и да стъпче нахлулите в сърцето и чувства.

— Мога ли да си вървя?

— Да. — Но ръката му притисна рамото ѝ. — Първо ми дай дума, че когато тази вечер те повикам, ще дойдеш без съпротива.

— Но...

— Дай ми думата си, Жахар, иначе няма да те пусна да си отидеш.

— Нищо не се е променило — обясни просто тя.

— Не съм го и помислил, но все пак ще те повикам и ти ще дойдеш. Обещавах ли?

Шантел нерешително прехапа устни, после намръщено кимна.

Дерек нежно я погали по бузата.

— Спести си енергията за мен, малка луна. Ако още не си го забелязала — аз приех предизвикателството.

Шантел побърза да излезе от спалнята, усещайки някаква заплаха, но много повече нещо друго, макар че съвсем не беше готова да го нарече с истинското му име: радостно очакване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Новата „затворническа килия“ не я заинтересува особено. Дадох ѝ две стаи, три пъти по-големи от предишната. Помещенията бяха много приятни, с кахлени плочки по стените и мраморен под в предната стая. Около ниска масичка бяха подредени пъстри възглавници, а в средата на стаята имаше дори малък водоскок. Снабдените с решетки прозорци гледаха към голям двор, покрит с розови мраморни плочи.

В спалнята имаше розово легло с балдахин и голяма ракла, пълна с дузини от онези тънки и прозирни одеяния, които ѝ приличаха на долно бельо. Зад лакиран параван имаше полици с кремове, благовонни масла и парфюми. Прекрасен турски килим в яркочервено и златно покриваше почти целия под. Втората стая имаше прозорец с изглед към обградената със стени градина на фаворитките. Виждаха се големият фонтан, красивите лехи с карамфили, лалета и тъмночервени рози. Точно пред прозореца растеше жасминов храст. Нежните му клонки се поклащаха от полъха на лекия бриз и сладкият им аромат изпълваше стаята.

Доведоха я тук направо от покоите на Джамил. В преддверието я очакваше Кадар и Шантел не посмя да вдигне очи към издрасканото му лице, за което беше виновна тя. Не забелязваше къде я води, докато не застана на входа на новото си жилище. Адама я посрещна, грейнала от радост. Хаджи Ага също беше там и отначало Шантел не намери нищо особено в това, че я бяха довели в друга част на харема. Кадар поясни:

— Това е ваше, лала, аз също.

Шантел се обърна и смаяно се взря в широко ухиленото му лице. Измъчваха я противоречиви чувства: срам, че беше издраскала този добър момък, гняв, че робът толкова лесно сменяше господаря си, яд, че я бяха довели тук, и най-последно радост, понеже усмивката му беше така заразяваща. Ала доброто ѝ настроение веднага се изпари.

Гневът ѝ се изля върху главата на Хаджи Ага.

— Вярно ли е? Кадар сега е мой?

Главният евнух кимна колебливо, смутен от резкия ѝ тон. Отраснал в общество, в което преди всяка сериозна дискусия, се разменяха куп излишни учтивости, той не можеше да свикне с нейната прямота. Освен това никоя наложница не се осмеляваше да му говори с нелюбезен тон, особено когато ѝ съобщаваше, че е повишена в степен.

— Значи не се радвате? — установи делово той.

Шантел невъздържано махна с ръка.

— Какво значение има това сега? Тук изобщо не се интересувате от чувствата на жената. Искам да разбера защо ми давате Кадар.

— По желание на Джамил — отговори кратко Хаджи.

— По негово желание? О, разбира се! — Шантел го изглежда подигравателно. — Каква глупачка бях да забравя, че великият владетел може да разполага с всичко, дори със собствените си роби.

— Получих богато обезщетение.

— Сигурно сте доволен — отбеляза хапливо тя.

Хаджи успя само да поклати глава.

— Ако не искате Кадар...

Шантел рязко го прекъсна:

— Все още не сте ми казали защо ми го давате.

— Всяка фаворитка има свой собствен евнух. Би трябвало да го знаете. — Гласът на Хаджи прозвуча учудено.

Но Шантел го учуди още повече.

— Не съм никаква фаворитка, Хаджи. — Беше толкова раздражена, та забрави, че му дължи уважение. — Знам как стават нещата при вас и знам, че наложницата не може да се нарече фаворитка, ако не е... — Гласът ѝ пресекна от смущение. — Достатъчно е да ви кажа, че все още не отговарям на условията.

— Значи не сте...

— Не. Не съм.

— Днес сутринта, разбира се, си помислих... — Той замлъкна, когато Шантел енергично заклати глава — Изненадвате ме — прибави невярващо.

— Не би трябвало — изсъска тя. — Бяхте твърде дързък в предположенията си.

— Съвсем не, Жахар.

Не ѝ хареса, че така спокойно ѝ противоречат.

— Щом ви казвам...

— Не е важно какво казвате. Тук сте, защото Джамил заповяда да ви настаня в този двор. Сега сте първа икбал, все едно дали сте споделили леглото му или не. Това е необичайно, наистина, но ние не поставяме под въпрос желанията на господаря.

— Ами ако не искам да живея тук! Не, забравете какво казах. Вече ми дойде до гуша да ми повтарят, че нямам избор. — Внезапно ѝ хрумна чудесна идея. — Щом Кадар е мой, мога ли да го освободя?

Двамата мъже в един глас изкрещяха „Не!“ и младата жена се стресна.

— О, по дяволите, стига толкова! Как ми хрумна тази смешна мисъл, че бих могла да извърша нещо, което аз искам.

— Лала, ако не ме харесвате, Хаджи Ага ще ви намери друг.

Тя се обърна към младия негър и се засрами, че го е наранила с обидното си държание.

— Не, Кадар. Щом трябва да имам собствен евнух, най-добре е да бъдете вие, макар че не разбирам защо ви харесва да ми служите.

А Кадар наистина се радваше. Доказваше го широко усмихнатото му лице. Хаджи също се успокои и се отдалечи с разведрена физиономия. Вярваше, че е преживял, без особени сътресения поредната буря.

Шантел се опита да скрие раздражението си, когато Адама настоя да ѝ покаже новото жилище и я разведе навсякъде, пърхайки от радост. Младата жена не искаше да вижда нищо. Кипеше от гняв срещу онзи самодоволен нахалник, който беше побързал да я премести в розовия двор и явно смяташе отдаването ѝ само въпрос на време. Нали ѝ каза, че е приел предизвикателството? Но този път прекали. Накара целия харем да повярва, че е спал с нея, защото кой би си помислил, че ще я преместят в двора на фаворитките, без да го е заслужила...

— Единственото, което имат в повече съпругите, са още една или две стаи и частна градина — обясняваше весело Адама. — Този е най-добрият апартамент в розовия двор. Преди вас в него живееше Мара.

— И какво стана с нея?

— Отведоха я обратно в двора на гозде. Такъв шум се вдигна! — Адама развеселено се изсмя. — Но в този двор има място само за шест фаворитки.

— Значи Мара е била най-незначителната фаворитка, а е заемала най-доброто жилище — промърмори скептично Шантел.

— Мара стигна дотук едва наскоро, но тя служеше само за определена цел и получаваше всичко, което поиска.

— Каква цел? Какви ги говориш?

Нигерийското момиче се опита да отклони тази неприятна тема, но господарката настояваше.

— Може би трябва да попитам майката на Джамил?

— Не, недейте. Лала Рахин не обича Мара.

— Хайде, говори.

Адама сведе глава.

— Мара... на нея ѝ викат... Позорния стълб.

Малката смяташе, че това обяснява всичко. И Шантел разбра.

— Искаш да кажеш, че Джамил я бие?

— Не, той никога — побърза да отговори Адама — Немите нубийци.

— Защо, за Бога? — извика възмутено Шантел. — Трудности ли създава?

— Не, никакви — опита се да обясни Адама — Тя си е такава. Изпитва удоволствие от секса само ако преди това я пребият до смърт.

— Но това е абсурдно!

— Това е истината, лала. Тя отива и се връща усмихната. Раните не я тревожат. Мама казва, че първият ѝ мъж бил ужасен насилник и от него станала такава.

— Джамил ли е бил този мъж?

— Не, лала, не. Изнасилил я търговецът на роби, който я докарал в Барка.

— Казаха ми, че всички жени на Джамил са дошли тук девствени.

— И Мара беше девствена — отговори Адама. — Изнасилили са я по друг начин.

Шантел се опита да си го представи и цялото ѝ тяло изстина.

— Защо тогава Джамил кара да я бият, преди... преди...

Адама кимна и ѝ спести мъчението да довърши изречението си.

— Иначе не може да изпита нищо. Господарят я вика само когато настроението му е мрачно. Тя е щастлива, а той има върху кого да излее гнева си. Разбирате ли за каква цел служи тази жена? Мара

получава своето удоволствие, а владетелят не причинява мъка на другите си жени.

— Това е отвратително — проговори спокойно Шантел.

— Но кой страда от него, лала?

Явно никой, помисли си отвратено Шантел, но ужасът не искаше да я напусне. Всъщност какво имаше да се чуди? Беше видяла със собствените си очи как Джамил остана съвършено невъзмутим при бичуването на едно невинно момиче.

Почувства в сърцето си благодарност, че тези хора ѝ напомниха отново за неговата жестокост. Беше забравила истинското му лице и сутринта едва не се разтопи в горещите му обятия. Но сега край!

— Лала!

— Какво има?

— Изберете си още трима роби. Предлагам ви...

— Момент — прекъсна я учудено Шантел. — Кой казва, че ми трябват още слуги?

— Такъв е обичаят.

Шантел се намръщи.

— Нали чу какво обясних на Хаджи Ага: моето присъствие тук не е в съответствие с обичаите. Не съм заслужила никакви привилегии и нямам намерение да го сторя.

— Не говорете така, лала. Ако господарят не ви повика повече, ще ни върнат при онези ужасни наложници.

Изразът на лицето ѝ подсказваше, че тази страшна перспектива трябва да бъде предотвратена на всяка цена. Шантел разбираше желанието на момичето да си остане на новото място, не само наложницата, но и личните ѝ слуги преминаваха едно стъпало по-високо. Само че прислужниците нямаше да се измъчват с променящите се настроения на владетеля. Много ѝ се искаше Адама да разбере стремежа ѝ да се измъкне оттук.

— Лала Жахар!

Нямаше ли най-после да я оставят на спокойствие? Шантел се обърна и се взря в новодошлия, застанал в рамката на вратата. Не го познаваше, но без съмнение беше евнух, защото нормалните мъже не бяха допускани до харема дори и като слуги. А този човек беше с много светла кожа и изглеждаше доста солиден в разкошната роба, обточена с кожи, и високия тюрбан.

През прозореца можеха да се видят жените, които се бяха събрали в двора и наблюдаваха мъжа, без да скриват любопитството си. Адама също го зяпаше с широко отворени очи. Кадар се появи отнякъде и застана точно зад гърба на непознатия, но по лицето му не се четеше любопитство, а спокойна бдителност, която, кой знае защо, подразни Шантел.

— Какво има?

Мъжът церемониално се поклони.

— Идвам от Джамил Решид. — Простря ръце към нея с ковчеже от розово дърво, украсено със седеф. — Подарък от владетеля, лала.

Шантел мрачно пое сандъчето и когато го отвори, лицето ѝ още повече потъмня. Върху бяло кадифе лежеше двуредна аметистова огърлица. В средата искреше бисер, голям колкото жълъд. Колието беше също толкова ценно, колкото и сапфирите, които още носеше на врата си.

Какво беше казал Джамил? Такъв подарък се поднася само при раждане на син. Защо сега ѝ изпращаше тази скъпоценност? Май предположенията ѝ се оказваха верни: този господин просто искаше да купи благосклонността ѝ.

Понечи да върне ковчежето, когато пратеникът отново заговори:

— Има още едно послание, ако позволите. Владетелят поръча да ви кажа, че сигурно няма скоро да се откажете от собствените си бисери, но че се надява... — Мъжът смръщи чело, затвори очи и прехапа устни. Явно не си спомняше края на посланието. Но скоро се сепна и закима с глава — О, да! Надява се, че все пак ще ги забравите.

Защо при тези думи лицето ѝ се обля в червенина? Единствено тя разбираше смисъла им и се боеше, че го е разбрала прекалено добре. По този начин Джамил ѝ даваше да разбере, че е усетил съгласието ѝ при последната нежна прегръдка. Как беше възможно такова нещо?

Когато все пак реши да върне накита, Шантел с досада установи, че пратеникът отдавна си е отишъл.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Не мина много време и целият харем узна, че Шантел е избрана за нощта. Никой не се изненада, защото според обичая новата фаворитка споделяше леглото на владетеля няколко дни поред, а понякога и по-дълго. Носеха се разни слухове само за причината, поради която Шантел не е била издигната в ранг на фаворитка още след първото си посещение. Много малко хора знаеха, че не е загубила невинността си, а те се пазеха да споменават, че новата е все още девствена.

Шантел смяташе, че този следобед няма да вдигат шум около нея, но се излъга. Отведоха я тържествено в хамама, надзиравана сега от лала Савети, сръбкиня на средна възраст, която беше управителка на розовия двор. В банята ги очакваха Хаджи Ага и няколко от неговите евнуси. Кадар вървеше непосредствено след Шантел и младата жена се питаше на коя ли страна щеше да застане, ако тя отново изпаднеше в паника. Този път обаче щеше да остане спокойна, поне външно. Нали беше обещала на Джамил. Трябваше да изтърпи всичките им проклети приготовления.

За нещастие баните не бяха празни. В главната зала беше събран половината харем. Лала Савети, която изобщо не приличаше на сърдитата Сафия, реши, че е редно да представи Шантел на другите фаворитки, както и на трите съпруги.

Тази среща завари младата жена напълно неподготвена. Беше виждала някои от фаворитките в баните, но днес, когато всички се събраха около нея, се почувства ужасно неловко. Тези жени представляваха елита на харема и бяха истински красавици. Една имаше черна, друга тъмнокестенява коса, но останалите бяха червенокоси с най-различни оттенъци. Очевидно Джамил предпочиташе именно този цвят, защото повече от половината харемски дами бяха червенокоси.

Осемте фаворитки бяха необикновено красиви и в сравнение с тях Шантел се стори сама на себе си второкласна, безлична и направо

болезнено слаба. Тялото ѝ беше ужасяващо мършаво в сравнение с тези красиво закръглени форми. Никоя от жените не показваше признаци на затлъстяване, но пропорциите им бяха съвършени. Всяка от дамите беше обсипана със скъпоценности — дори тук, в хамама.

Слава Богу, че нямаше време за разговор, защото Шантел не можеше да си отвори устата. При това жените не я посрещнаха враждебно, нито дори ревниво, както беше очаквала. Всички бяха любезни и мили, дори Нура чернокосата с темпераментните тъмни очи, които подхождаха на буйната ѝ грива. Е, лицето на Нура може би изразяваше известно неодобрение, но пък другите включиха без възражения Шантел в малката си група. Младата жена не знаеше какво да мисли. Тези жени обичаха Джамил и въпреки това с удоволствие го деляха с другите. Как да се отнася с тях? Никоя не би могла да разбере истинските ѝ чувства.

Забележката на Хаджи, че вече е късно, я изтръгна от размишленията ѝ и тя побърза да се отдалечи. Не знаеше дали и миналата вечер е мината през всички тези процедури, но днес с почуда наблюдаваше как я къпят, бръснат, масажират с благовонни масла и парфюмират. После полираха зъбите ѝ, разтъркаха венците, оцветиха ноктите и пръснаха ароматна вода в устата ѝ. Когато посегнаха към косата и лицето ѝ, тя им заповяда да спрат и нареди да доведат Адама.

Хаджи не възрази срещу това желание, защото се радваше, че днес Шантел е тиха и покорна. Разбира се, беше очаквал неприятности и беше взел съответните мерки. Не можеше да знае, че е дала думата си на господаря. Но Шантел нямаше намерение да му съобщи това и да го освободи от грижите му.

Когато се върна в жилището си, там я очакваше гардеробиерката с ново одеяние от розова коприна, обточена със сребро. Този път Шантел се възпротиви, защото беше избрала от раклата си не толкова предизвикателно облекло. Но жената високомерно ѝ обясни, че не може да се яви при владетеля с такива обикновени дрехи, които се носят само в харема. Не си струваше да влиза в спор, защото, макар и с колебание, ѝ разрешиха да наметне върху костюма си кафтан. Ала когато ѝ го донесоха, Шантел можа само да въздъхне — толкова прозрачен и лек се оказа.

Адама веднага подчерта, че цветът на дрехите подхожда отлично на колието от аметисти и Шантел разбра, че междувременно всички са

узнали за тазсутрешния подарък. Беше решила да не носи скъпоценната огърлица и много ѝ се искаше крадецът, за който се твърдеше, че в последно време върлува из харема, да е влязъл и да я е откраднал. Но накитът беше непокътнат, а тя беше обещала да не прави сцени, затова мрачно позволи на Адама да ѝ го сложи.

Беше почти готова, когато се появи Рахин. Шантел се учуди, че майката на владетеля смее да се яви пред очите ѝ, след като въпреки желанието на сина си я беше наказала с работа в кухнята.

— Вие не се радвате на нищо, Жахар, но се надявам, че сте щастлива поне от наличието на тази солидна врата, която можете да заключите.

— Напълно сте права, мадам — отговори Шантел. — Вратата е единственото, което ми харесва. — Тя отпрати Адама, макар че момичето все още довършваше прическата ѝ, и попита Рахин: — Знаехте ли, че Джамил не е имал намерение да ме накаже?

Порцелановото лице на Рахин си оставаше неподвижно.

— Тогава не го знаех. Научих едва по-късно. Защо не му казахте?

Шантел вдигна огледалото, за да избегне втренчения поглед на смарагдовозелените очи.

— Защо мислите, че не съм му казала? — попита провлечено тя.

— Защото по някакъв начин щяхме да почувстваме гнева му. Всъщност бях сигурна, че няма да ме издадете.

Последните ѝ думи прозвучаха доверително и Шантел реши да бъде честна.

— Не съм му казала.

— Защо не го направихте?

— Щом толкова искате да знаете, ще ви кажа, че спокойно можех да си остана в кухнята. Там не беше толкова лошо.

— Бихте предпочели да останете в кухнята? До такава степен ли го мразите?

Явното недоверие в гласа ѝ раздразни Шантел.

— Не мога да бъда поредната курва.

— Мила моя, това не е истина — обясни меко Рахин. — Как можете да наричате курви жените, които познават един-единствен мъж? Освен това трябва да разберете, че Джамил ви цени извънредно много. Наруши всичките ни правила само заради вас. Явно сте го омагьосали. Нима не изпитвате и капчица нежност?

— Защо се напрягате толкова заради него?

— Защото живея само за неговото щастие. Какво друго би оправдало съществуването ми?

О, Господи, колко трогателно! След като чу това, Шантел не можеше вече да се сърди на тази жена.

— Защо не се върнахте у дома, в Англия? Не е било необходимо да се заключвате в харема, нали? Вие сте му майка и той не може да ви затвори тук, ако пожелаете да си отидете.

— Така е, но къде бих могла да отида? Моят дом е тук, Жахар. Джамил, децата му, жените му — това е моето семейство. Моят живот е тук. Никъде другаде няма да намеря онова, заради което си струва да се живее.

— Но вие не сте стара. Можете да си намерите съпруг.

— Можех да го намеря и тук, ако исках — усмихна се Рахин.

Шантел се предаде.

— Е, добре, щом така ви харесва. Ала бъдете любезна и разберете, че на мен не ми е приятно да живея тук и чувствата ми никога няма да се променят.

— Питам се дали и след седмица ще мислите така...

Без да чака отговор, Рахин излезе от стаята. Шантел замислено се загледа във вратата. Какво означаваше тази забележка? Нима можеше човек да се промени изцяло само за една седмица? Или Рахин смяташе, че търпението на Джамил ще трае най-много седем дни? Може би беше права. Някъде дълбоко в себе си Шантел знаеше, че всичко ще стане по волята му. Знаеше, че дните ѝ бяха преброени. Въпреки това щеше да отлага горчивия край и чувствата ѝ нямаше да се променят дори когато той настъпеше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Ако не знаеше каква е истината, Шантел можеше да се закълне, че през последните дни е обект на ухажване. Джамил всяка вечер я викаше при себе си и разиграваше все един и същ сценарий. Беше очарователен и много се шегуваше. Разказваше случки от детството си в харема, които разсмиваха Шантел. Двамата се разхождаха в градината, разговаряха и четяха.

Тъй като Джамил се държеше неизменно почтително, младата жена започна да се отпуска. Но в края на вечерта владетелят винаги се домогваше до близостта ѝ и тя неизбежно го отблъскваше, макар да признаваше пред себе си, че от ден на ден това ѝ се удава все по-трудно. Джамил ставаше нежен и настоятелен и съвсем открито ѝ говореше какво ще направи с нея. Трябваше да се отбранява не само срещу ръцете, но и срещу словата му — по-точно срещу въздействието им върху нея. Засега успяваше да излезе победителка въпреки предателските реакции на тялото си.

Чудно ѝ беше само, че когато го отблъскваше, Джамил вече не се сърдеше. А много ѝ се искаше да бъде другояче, защото образът на жестокия тиранин постепенно избледняваше, особено когато през деня пристигаха малки подаръци или мили думи, които ѝ напомняха, че той мисли за нея.

Последната вечер мина като предишните, с изключение на това, че когато влезе при него, Джамил пиеше. Шантел нервно потръпна, макар че мъжът срещу нея не беше пиян, а просто по-различен от друг път, по-отпуснат и повече от обикновено приличаше на англичанин. Начинът на ухажване този път беше чисто английски и Шантел почти забрави къде се намира. Припомни си го с горчивина едва когато я отведеха обратно в харема, пълен с жени, които му принадлежаха.

Как можа да ги забрави! Вярно, Джамил беше по цяла вечер с нея, но откъде да знае тя на кого посвещаваше нощите си. Не викаше при себе си други наложници, иначе клюкарките непременно щяха да ѝ го съобщят. Но се знаеше, че обикновено той отива при съпругите си,

вместо да ги вика в спалнята си. Имаше специални коридори до жилищата им, така че никой не можеше да го види. Как да разбере какво прави, след като я отпрати?

Беше ѝ много неприятно, че тези мисли непрекъснато се въртяха в ума ѝ. Защо не беше равнодушна към връзките му с другите жени, щом тя оставаше незасегната? Но тъй като искаше да бъде честна пред себе си, признаваше колко е горчиво предположението, че Джамил е търпелив с нея само защото после си прави удоволствието с друга.

Разбираемо беше, че младата жена не прояви особена симпатия към съпругите, когато я удостоиха с посещението си. Още първия път не хареса Нура, а при втората им среща чернокосата разкри истинското си лице. Надменността ѝ беше нищо в сравнение със суетността и властолюбието ѝ. Може би имаше сериозни основания да се държи така, защото Адама твърдеше, че единствено Нура не била робиня, а дошла в харема след договор за женитба като дъщеря на някакъв пустинен шейх. Но дори това не беше извинение за толкова арогантност и пренебрежителни забележки. Никой в харема не оставаше пощаден от злобата ѝ.

Другите две съпруги бяха съвършено различни. Човек не можеше да не обикне жена като Шейла. Първата кадъна подари на Шантел колибри и веднага доказа любезността и великодушието си. Шантел не откри дори една-единствена причина, поради която би могла да намрази тази жена — може би само това, че Джамил я обичаше. Но този аргумент беше ужасно нелогичен, пък и не ѝ се искаше да навлиза по-дълбоко в тази тема.

Днес от сутринта я мъчеше някакво особено предчувствие, което се засили още повече при подготовката за шестото поред отвеждане при Джамил. Шантел приписваше натегнатата атмосфера на нервите си, защото много добре знаеше, че времето ѝ изтича. Дори не посмя да помисли, че може би се радва на предстоящата вечер.

Облякоха я в нежнорозови одежди от муселин, които приглушаваха цвета на очите и подхождаха чудесно на платиненорусите коси. Адама ги беше разпуснала по раменете и беше привързала само предните кичури. Шантел вече имаше свои обици, две гривни, игли за коса, както и разкошен пръстен с аметист, който допълваше колието. Джамил продължаваше да ѝ изпраща подаръци, въпреки че не беше ги заслужила.

— Тази вечер ще му секне дъхът, като ви види, лала. — увери я щастливо Адама.

— Вярваш ли, че ще се задуши? — попита с надежда Шантел.

Адама весело се ухили. Вече не обръщаше внимание на презрителните забележки на господарката си, защото виждаше, че тя ги произнася повече по навик, отколкото от сърце. Само преди седмица Шантел би възприела смъртта на Джамил като избавление и не би тъгувала нито секунда. Днес все още се молеше да намери някакъв изход, но не можеше да си представи, че би се радвала на смъртта му.

Кадар всяка вечер я отвеждаше при владетеля и я чакаше да излезе. Младият негър се беше превърнал в нейна сянка, придружаваше я на всяка крачка, охраняваше вратата на жилището, а нощем спеше до Адама в съседната стая. Кадар ѝ беше предан до смърт, но Шантел не смееше да го постави на изпитание. Ако измисли начин да избяга, ще ѝ трябва помощ и тогава единствената ѝ надежда ще бъде Кадар. Ала все още беше твърде рано да му се довери напълно.

Тази вечер Джамил я очакваше пред вратата на градината. Обикновено я посрещаше в спалнята с плашещото очите ѝ легло. Но в помещението бяха разпръснати и многобройни възглавници, които образуваха удобни кътчета край залените от лунната светлина прозорци. Обикновено светеха безброй свещи, но в течение на вечерта светлината отслабваше, сякаш невидими слуги изгасваха свещ след свещ. Ала Шантел не забелязваше нищо. Вниманието ѝ беше приковано в Джамил и дори покрай тях да преминеше в боен ред цяла армия, тя нямаше да я чуе.

Днес Джамил беше облечен в туника с цвят на старо злато от тежък венециански брокат, която прилепваше плътно по раменете и гърдите му. Типичните широки шалвари бяха изработени от бяла персийска коприна и бяха напъхани във високи ботуши с напълно европейски вид. Широк златен пояс пристягаше кръста му. В него беше затъкната кама, която изглеждаше заплашителна с блестящата си простота Единствените скъпоценности, които носеше, бяха пръстените му — един голям кехлибар и смарагда, който беше винаги на пръста му. Както обикновено беше свалил тюрбана си. След първата им среща Шантел никога не го беше виждала с тюрбан. А ѝ се искаше да го носи, защото с гладко избръснатото си лице и с гъстата черна коса,

разделена на път по средата и падаща меко по раменете му, той съвсем не приличаше на ориенталец. Наблюдавайки го, тя винаги мислеше колко добре би изглеждал и в най-изискания английски салон.

Представяше си го в добре ушито сако, тесни бричове до коленете и сребърна вратовръзка и пулсът ѝ се ускоряваше при представата за съвършената му елегантност. Но, по дяволите — дори и в тази носия мъжът изглеждаше чудесно!

Тя беше отстъпила пред настояванията му и вече не коленичеше на пода, когато влизаше. Но никога не пристъпваше сама вътре, а оставаше край вратата, докато той я повика. Тази вечер беше необичайно мълчалив. Само я гледаше с омайващите смарагдовозелени очи, изчаквайки четецът в ъгъла да завърши сурата от Корана.

Внезапно младият момък извиси глас и Шантел изненадано се вслуша.

*Онези, от които се боите, може да са лоши,
може да ви укоряват; заточете ги в постелята им
и ги бийте. Щом тогава ви послушат,
не опитвайте да се обръщате срещу тях. Аллах е
всемогъщ, всевелик.
Вашите жени са нивата за вас;
затова отивайте на нивата,
Аллах е всемогъщ, всемъдър.*

Шантел затаи дъх и погледна към Джамил, който продължаваше да я наблюдава. Без да сваля очи от лицето ѝ, владетелят освободи младия четец с кратък заповеднически жест.

Шантел изчака момчето да се отдалечи след многобройни поклони и сърдито вдигна вежди.

— Това за мен ли беше?

— Но, разбира се, малка луна.

Усмивката му беше толкова момчешка, че Шантел неволно се засмя.

— Забравяте, че имате насреща си християнка-неверница, която не следва повелите на пророка.

— Нито за секунда не забравям онова, което си, Жахар. — Той пристъпи напред и сложи пръст на устните ѝ, после прошепна: — Онова, което си, принадлежи на мен.

Разумът ѝ се стресна от близостта му, но не и тялото ѝ. То веднага реагира на докосването и на собственическия тон. Още преди да успее да отговори, Джамил я отведе до възглавниците, седна и я придърпа до себе си.

Никога не бяха седели толкова близо още в началото на вечерта. Възглавниците оформяха широко и удобно легло. Джамил се облегна на лакът и притисна Шантел с едното си коляно. Тя моментално политна назад и се подпря на ръцете си. Досега мъжът винаги се приближаваше до нея постепенно, на етапи, за да я подготви. Но днес не спазваше безмълвно установените между двамата правила и тя се разтревожи.

Младата жена бавно се плъзна назад, докато гърбът ѝ се опря на възглавницата, облегната на стената. Така поне бедрата им не се докосваха и тя щеше да се наслади на предимството да го погледне отвисоко. Нервите ѝ се успокоиха дотолкова, че можа дори да му се усмихне.

Джамил сякаш не забелязваше безпокойството ѝ.

— Какво ще правим тази вечер? — попита той.

— Да се поразходим в градината — предложи веднага Шантел и се надигна, но той сложи ръка на бедрото ѝ и я спря.

— Какво ще правим тук? — поясни Джамил и за нейно облекчение свали ръката си.

— Не... не зная. Какво желаете вие... — Той вдигна глава и се ухили толкова безсрамно, че дъхът ѝ секна. — С изключение на това — прибави остро тя.

Дерек едва забележимо сви рамене. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и спря в скута ѝ.

— Научи ли се вече да танцуваш?

Шантел се изчерви. Беше наблюдавала една от фаворитките, която се упражняваше в двора, и още потреперваше при спомена за чувствените ѝ движения. Никога не беше виждала танц, който да служи единствено за разпалване на мъжката страст. Тези змийски извивания на корема и бедрата бяха не просто прелъстителни. Шантел ги намираще направо вулгарни.

— Вашите ориенталски танци са твърде... чужди за моя вкус.

— Но аз бих искал да те видя да танцуваш, Жахар — прошепна той и плъзна пръст по бедрото ѝ. — Ще се научиш ли заради мен?

И я погледна право в очите. Огънят в смарагдовозелените очи стегна гърлото ѝ. По тялото ѝ пробягнаха тръпки.

— Аз... не бих могла.

— Разбира се, че можеш — продължи да шепне той и пръстите му отново погалиха бедрото ѝ. — Но не искаш. Аз няма да те принуждавам. Сама ще усетиш желание да разпалиш страстта ми...

— Джамил!

Шантел сграбчи пръста му, преди да се е пъхнал между бедрата ѝ, но мъжът рязко издърпа ръката си и се надигна. По лицето му пролича, че е недоволен, и Шантел се изплаши. Но причината беше друга.

— Наричай ме както щещ, но не Джамил!

— Моля?

— Наричай ме Дерек.

— Какво? — смая се тя.

— Означава „любими“.

Шантел слисано примигна. Какво ставаше с този човек?

— На какъв език? — попита скептично тя.

— Езикът не е важен. — Гласът му потръпваше от възбуда — Ще ме наричаш ли Дерек?

Това беше вече много. Шантел не можа да се удържи и избухна в смях. Наведе се напред и хвана с две ръце бузите си, защото цялото ѝ тяло се тресеше. Когато най-после се успокои, видя, че той я наблюдава с присвити очи.

— О, Господи! — изпъшка тя и изтри сълзите от очите си.

— Трябваше веднага да кажете, че не позволявате да ви наричам Джамил. Всъщност защо не Дерек! Името е английско, каквато съм и аз.

— Каквато е и майка ми, Жахар — прибави сухо той. — Може би тя ми е дала това име.

— Наистина ли?

— Не — отговори честно той. Дядо му го беше нарекъл така. Облегна се назад във възглавниците, смутен от избухването си. Какво толкова, едно име? Само дете принадлежеше на брат му...

Вдигна очи към Шантел и внезапно забеляза, че веселието е прогонило цялата ѝ бдителност. Но това сигурно щеше да се промени, ако беше настоял на правото си да не отговаря. Затова небрежно вдигна рамене.

— Това беше само израз на обхваналото ме раздразнение. Изненада и двама ни.

Шантел повярва и предпочете да не се докосва отново до тази ужасяваща тема.

— Аз...

— Къде е смелостта ти, англичанко? — засмя се тихо Дерек. — Не проявяваш ли любопитство да разбереш откъде идва ожесточението ми?

— Не.

— Не е това, което си мислиш.

— Така ли?

— Вярно е, че те искам в леглото си, но искам и други неща.

Още преди Шантел да разбере какво има предвид, той дръпна копирените ѝ шалвари и тя се плъзна по меката възглавница, докато се озова легнала по гръб редом с него. Веднага вдигна отбранително ръце, но Джамил не се наведе над нея, както беше очаквала.

— Така е по-добре — засмя се той. — Изкриви ми се вратът да гледам все нагоре.

Може би искаше с тази забележка да успокои Шантел, но не успя.

— Не вярвам, че...

— Шшт! Нима не искаш да разбереш какво ще направя сега с теб? — Тя сърдито заклати глава и Джамил повтори нейните думи: — С изключение на това.

— Все едно — изсъска тя. — Няма какво да говорим.

— Откъде знаеш? Откъде знаеш, че онова, което ще направя с теб, няма да ти хареса?

Шантел простена и затвори очи, но бързо ги отвори, защото го почувства опасно близо. Лицето му беше надвесено над нейното, а ръката му нежно милваше корема ѝ. Но дори докосването не беше толкова горещо, колкото пламтящата жарава на погледа му.

— Искам да пъхна пръстите си в теб, Жахар.

— О, Боже! — изплака тя, преди устните му да покрият нейните и да засилят още повече вихрушката на бушуващите в тялото ѝ чувства.

Въпреки това посегна към ръката му и здраво го стисна за китката. Но не се учуди, че пръстите ѝ са безсилни.

— Ако не ми дадеш нещо от себе си, ще ме подлудиш, момиче — процеди през зъби мъжът.

Целувката му стана гореща и настойчива и той сякаш я погълна. Съпротивата ѝ отслабна и ръката ѝ се отпусна. Пръстите му веднага се плъзнаха в шалварите ѝ, прекосиха нежните кичурчета и направиха онова, което беше обещал.

Шантел реагира моментално. Тялото ѝ се надигна срещу неговото и пръстите му се плъзнаха още по-дълбоко. Тя се вкопчи в него и се заизвива в щастлива възбуда, която изключваше всяка проява на разум.

— О, любима, толкова си гореща, толкова влажна...

Забравила всичко около себе си, Шантел го обгърна с ръце и стремително отговори на целувките му. Дори не забеляза, че мъжът над нея е проговорил на английски. Магическите движения на пръстите му продължаваха и в тялото ѝ се разгаряше огън.

Внезапно Дерек се озова между краката ѝ и вече никакво облекло не ги смуцаваше. Шантел изобщо не разбра как го е направил — и по-късно не можа да си спомни нищо.

Усети единствено горещото му тяло, което се притисна в нейното и го завладя изцяло. А и позицията ѝ беше уязвима: трябваше само да разтвори крака, за да се нагоди към него. Горещите целувки престанаха, макар и само за миг, и тя можа да си поеме дъх.

Джамил не ѝ даде време да почувства страх. Той изчака тя да осъзнае положението си и отново впи устни в нейните. В същия миг тя усети отново сладостните движения на пръстите му в себе си... Но този път не бяха пръстите му. Това беше самият той, онази част от него, от която толкова се боеше и която сега приемаше без възражения.

Бавно, много бавно той проникна в нея — но с лекота, защото утробата ѝ беше стоплена от очакване, влажна от възбуда. Този път усещането беше пълно, много по-силно от милувката на пръстите му, а твърдостта му я караше да потръпва сладостно. След секунди нещо сякаш се разкъса в тялото ѝ и макар че почти не почувства болка,

младата жена се уплаши. Скоро обаче присъствието му в нея я изпълни цялата.

Стоновете му се смесиха с нейните, целувките продължиха, по-страстни отпреди и все по-нежни. По едно време проникването престана, но Шантел не изрази недоволство, защото инстинктивно усещаше, че сега започва нещо още по-хубаво. Така и стана. Бавно и меко отначало, бедрата му започнаха да се движат срещу нейните, сърцето ѝ ускори ритъма си заедно с неговото, все по-бързо и побуйно, докато я прониза светкавицата на върховното чувствено удоволствие, тя извика и обви с ръце врата му, а той я притисна пламенно до себе си и пулсиращият му оргазъм се сля с нейния.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Шантел се почувства пренесена някъде далеч в отвъдното, където нямаше място за хладен разум, а само за изблици на чувства, непознати досега, но прекрасни. Приятно беше да усеща чуждата кожа върху своята, тежестта на мъжа върху тялото си, горещината на мъжките гърди, които притискаха нейните, учестеното биене на сърцето му до нейното — никога не беше преживявала подобно нещо. Можеше да лежи вечно така, но Джамил скоро започна да я дразни. Езикът му описваше кръгове около зърната на гърдите ѝ, духаше студен въздух върху тях, докато се втвърдиха и щръкнаха.

Тези усещания ѝ доставяха удоволствие, но не ѝ позволяваха да си почине. Затова Шантел протегна ръце, притегли главата на мъжа върху гърдите си и унесено се усмихна, когато устните му нежно засмукаха зърното.

— Значи най-после се събуди?

— Но аз изобщо не съм спала. — Пръстите ѝ се заровиха в косата му и тя се учуди, като усети мекотата ѝ. Дерек лежеше върху нея и притискаше тялото си върху слабините ѝ. Когато почувства това, Шантел цялата потръпна от сладко вълнение.

Внезапно ръцете му обхванаха гърдите ѝ и брадичката му се мушна между тях.

— Сърдиш ли ми се, малка луна?

Да се сърди? Какво говореше той? Тя вдигна глава, за да го погледне в лицето.

— Приличам ли на сърдита?

— Но аз те превзех с устрем.

— Сериозно? — изкриви устни тя.

— Ти вярваше, че това ще се случи само в леглото ми.

— А ние не сме ли там?

— Нали виждаш в какво положение съм — ухили се той.

— Много добре. Значи ме измами.

— Хареса ли ти?

— Какво ще направиш, ако не ти отговоря както трябва? Ще ме разпънеш на кръст може би? — Джамил отново стисна гърдите ѝ в двете си ръце и тя извика от болка. — Да, надменни човече, да, хареса ми! Това ли искаше да чуеш?

Усмивката му разтопи нахлулия в сърцето ѝ гняв.

— Знаеш ли колко щастлив ме прави мисълта, че си само моя?

— Бих могла да си го представя, ако и ти беше изцяло мой. — Бузите ѝ пламнаха О, Господи, как можа да го каже! — Искях само...

— Не, не позволявам да вземаш думите си назад — прекъсна я с тих смях той. — Ето че отново излязох прав. Вие, англичаните, не можете да делите.

Дали можеше да го дели или не — във всеки случай не споделяше хумора му.

— Ако искаш да кажеш, че у нас един мъж може да има само една жена, това е вярно — отвърна хапливо тя. — Но това е неразбираемо за мъж, собственик на близо петдесет жени.

— Ревнуваш ли, малка луна?

— Разбира се, че не.

— Защо тогава се тревожиш, че притежавам много жени?

— Не е прилично.

— Според вас. А според нашите традиции броят им е доста ограничен.

Шантел нямаше какво да възрази, защото ислямът разрешаваше многоженството. Той не можеше да проумее възгледите ѝ, пък и не им обръщаше внимание. Защо само да хаби думите си? Но мисълта, че мъжката невярност е нещо обичайно в тази страна, я караше да кипи от гняв. Защото много добре знаеше как щеше да реагира той, ако някой друг мъж само погледне жените му.

— Смятам, че е време да се върна в харема — произнесе със сковано високомерие тя.

— Ето че пак се сърдиш.

— Съвсем не — възрази тя, макар че стиснатите ѝ устни доказваха обратното. — Предугадох желанието ти, тъй като ми казаха, че щом свършиш с една жена, веднага я отпращаш.

Шантел не знаеше откъде събра смелост да изрече това, след като досега всичко, казано от Вашти, се беше оказало погрешно.

Джамил явно не хареса чутото. Ръцете му здраво се заключиха около нея, той отметна глава и мрачно я изгледа.

— Кой ти е наговорил тези глупости?

Гневът на Шантел веднага се изпари. Макар че Вашти ѝ беше несимпатична и явно я беше излъгала, тя не можеше да позволи да ѝ се случи нещо лошо.

— Не е ли все едно?

— Кой?

— Не си спомням.

При тази нова проява на упоритост очите му се присвиха още повече.

— Какво друго ти казаха?

— Нищо — отговори Шантел и решително прибави: — Наистина.

Би могла да си спести уверенията, защото Дерек както винаги отгатна точно.

— Разни страшни работи за мен, за да те стреснат, нали? На кого трябва да благодаря за това дълго въздържание? Коя избрах да те инструктира?

Шантел знаеше, че няма как да скрие името на учителката си, защото той можеше да го узнае от когото си иска. Не, по-добре беше да привлече гнева му върху себе си. В крайна сметка не само лъжите на Вашти бяха отговорни за страховете ѝ.

— Лъжете се, ваше височество. — Интимността беше забравена и Шантел автоматично премина към учтивата форма — Нищо, казано ми от други хора, не беше в състояние да ме уплаши повече от вашите собствени действия.

— Все още ли мислиш, че мога да ти причиня болка? — попита той, по-скоро учуден, отколкото ядосан.

— Дори сега ми причинявате болка — отговори спокойно тя.

Едва в този миг Дерек забеляза, че във възбудата си е притиснал гърдите ѝ, и я пусна със скърцащи зъби. Но тя дори не му даде възможност да се извини.

— Не тази беше причината — продължи все така спокойно Шантел, — поради която се колебаех да споделя леглото ви. Възпитана съм според принципа, че почтената жена няма право да се отдаде на друг мъж, освен на този, за когото са я венчали пред олтара. Ако се

отклони от този принцип, това означава позор и разруха — душевна и физическа.

— Аз съм твой законен господар.

— Това не е валидно.

— Аз съм единственият мъж, когото можеш да имаш, Жахар. То е същото, като да имаш съпруг.

— Не е вярно. Вие ме купихте. Не сте се оженили за мен.

— Искаш ли да те взема за жена?

— Да бъда четвърта съпруга? Никога! — Дори мисълта за това я ужасяваше.

Ужасът още повече се усили, когато проумя, че току-що го обиди. Слава Богу, владетелят не избухна, а се задоволи да я попита:

— Каква друга причина имаше да се колебаеш?

Тя погледна настрана и тихо отговори:

— Така робството ми щеше да стане... окончателно.

Гласът му издаваше разбиране.

— То стана неизбежно в деня на залавянето ти, Жахар. Би трябвало да си го разбрала.

— Все пак, докато това се случи, имаше някаква надежда. Вие имате голям харем, пълен с красиви жени. Рядко ходите там и можехте да ме забравите.

Дерек се усмихна и сложи ръка на бузата ѝ.

— Никой не би могъл да забрави жена като теб, малка луна. Всеки мъж, който те е зърнал дори за миг, ще те помни цял живот. Нима не знаеш това?

Тя поклати глава.

— Според вашите представи тялото ми е твърде слабо, за да е красиво.

Очите му шеговито светнаха.

— Може би ти липсва някоя и друга възглавничка, но аз не желая нищо повече от това, което си сега.

— Значи не искате да напълнея?

— Искам да останеш такава, каквато си.

— Ако надебелея, вече няма да ме искате, така ли?

Той се засмя и продължи мисълта ѝ:

— А аз бях готов да се закълна, че онова, което правихме двамата, ти хареса. Не го ли чух със собствените си уши? Или вече

забрави, че сега няма нужда да пазиш девствеността си?

Тя се изчерви, защото наистина беше забравила, че големият прелом вече е настъпил, а с него и промяната в положението ѝ. Все още не беше сигурна как трябваше да го приеме. Смущаваше я само едно: не беше очаквала че любовният акт ще ѝ достави такава наслада. Не биваше да признава това, особено пред него. И без това мъжът винаги беше в по-благоприятно положение, не беше нужно да му предлага още едно удоволствие.

Смущаваше я и фактът, че настроението ѝ се люшкеше от морно доволство към гняв, после от потиснатост към смущение. Сега не желаше нищо друго, освен да се прибере в стаята си и спокойно да размисли до какви последствия ще доведе загубата на девствеността ѝ.

Разбира се, не беше възможно да разсъждава разумно, докато Джамил все още си почиваше удобно между краката ѝ. Защо не я отпращаше? Фактът, че прекарваше по цяла нощ само със съпругите си, не беше още една от многото лъжи на Вашти, а нещо, което се знаеше в харема. Но на него май не му се спеше.

— За какво се замисли така дълбоко, малка луна? — Гласът му я върна към действителността. Смарагдово-зелените очи я пронизваха със спокойна сила. — Няма да ти позволя да съжалиш, че ми се отдаде.

Нахалството му я развесели.

— Може би притежавате тялото ми, ваше височество, но не сте господар на чувствата ми.

— Сериозно? А как стои въпросът със сетивата ти? И на тях ли си господарка?

Той сведе глава и стремително засмука зърното на гърдата ѝ в топлите дълбини на устата си. Шантел затвори очи и остави сладостните тръпки да се разпространят от гърдите към корема и оттам в хълбоците ѝ. После устните му нежно се заеха и с другата ѝ гърда, докато накрая пръстите ѝ се заровиха в косите му и с това отговориха на въпроса му по-ясно от всяка дума.

Внезапно Дерек се надигна, грабна я в обятията си и я отнесе в леглото. Шантел се събуди от опиянението си и смутено се огледа. Как можа да забрави двамата великани? Страните ѝ пламнаха и тя затърси с очи, но стаята беше празна.

— Къде са телохранителите ви? — пошепна тя, но замлъкна, когато видя как погледът му се плъзга по голото ѝ тяло.

— Взех предвид твоята срамежливост и ги заточих в градината.

Но самият той явно не се съобразяваше с нищо, защото продължаваше неприкрито да я оглежда. Приличието ѝ забраняваше да му отвърне със същото. Макар че и той беше гол, Шантел не смееше да отмести очи по-надолу от брадичката му.

— Да разбирам ли, че още не сте приключили с мен?

Дори този нахален въпрос не го накара да свали очи от тялото ѝ.

— Разбира се, че не, малка луна — отговори натъртено владетелят. — Как можа да си го помислиш? Въздържание като моето не може да се излекува само с една любовна прегръдка.

— Доста невероятно ми изглежда твърдението ви, че страдате от въздържание, след като имате петдесет жени на разположение.

Сухият тон най-после привлече вниманието му. Джамил се усмихна и полегна до нея, така че топлината на тялото му се преливаше в нейното. Ръката му се плъзна по бузата ѝ и я притегли към устните му. Шантел посрещна обезпокояващо нежна, мека и дълга целувка.

— Нима смяташ, че друга би могла да угаси огъня, който ти запали в мен? — Устните му описаха дъга от врата към ухото ѝ и неописуемо удоволствие прониза цялото ѝ тяло. — Мисля за теб още откакто те видях за първи път. Как да поканя друга в леглото си, щом искам само теб?

Шантел повярва, защото думите му я вълнуваха също като езикът, който милваше ухото ѝ. И тя още веднъж престана да мисли и се отдаде изцяло на удоволствието от прегръдката му.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Имате ли нещо против, ако поседна при вас?

Шантел сви рамене, без да вдига глава от топлия мрамор.

— Да, разбира се. — Но после трепна изненадано, защото думите, които бе чула, бяха произнесени на английски. — И вие ли сте англичанка?

Беше Джамила, една от петте икбали. Младата жена непринудено разтвори робата си и се излегна до Шантел върху нагретия мраморен под в общото помещение. Беше съвсем гола отдолу и когато се облегна на лакти, пълните млади гърди изпъкнаха с цялата си прелест. Шантел също беше гола под дългото си одеяние и точно поради тази причина не беше заела същата поза.

— Мислех си, че вече знаете за мен — усмихна се Джамила — Семейството ми произхожда от Глочестър, но съм възпитана в Лондон.

— Не, никой не ми е споменавал!. Смятах, че Рахин е единствената англичанка тук. Защо не казахте нищо, когато ми бяхте на гости с госпожа Шейла?

— Шейла ме учи да говоря турски, но аз схващам много бавно и затова в нейно присъствие не бива да говоря друг език. Тя е много търпелива учителка, но аз нямам дарба за езици. Учителят ми по френски направо се отчайваше от грешките ми.

— Много се радвам да чуя отново майчиния си език. Чудесно е, че... — Шантел замлъкна за миг. — Но не мога да се радвам на робството си. Не бих го пожелала никому.

— Разбирам ви. По същата причина и аз се натъжих много, когато дойдохте.

— Откога сте тук?

— О, отскоро. Малко повече от шест месеца. Бях последната, която влезе в харема преди вашето пристигане. Тогава избухна ужасен скандал и всички бяха убедени, че вече няма да се купуват нови жени. Затова вашата поява ни изненада.

— Скандал ли?

— О, да — засмя се Джамила. — Сега ми е смешно, но тогава умирах от страх. Владетелят толкова се ядоса, че се разкрещя на майка си наред харема. Бях сигурна, че ще ме продадат другаде.

— Защо да ви продава пак, след като току-що ви е избрал? Защо се е ядосал толкова?

— Там е работата, че не ме купи той, а лала Рахин. — Джамила смръщи чело. — Мислех, че знаете. От пет години насам владетелят не е купувал нова жена — откакто е разбрал, че истински обича Шейла. Повече от половината харемски дами са му подарък или са закупени от майка му. Когато ме купиха, той заяви, че това вече е краят. — Тя отново се засмя. — Той не е като онези турци или араби, които държат да имат колкото се може повече жени. Изтощава се в усилията си да раздава благоволенieto си на всички нас и не пренебрегва никоя за по-дълго време. Нали разбирате сега защо се сърди, когато харемът му се увеличава?

Шантел едва успя да удържи надигналото се в гърдите ѝ презрение. Какво търсеше тук, щом Джамил не искаше повече жени, които да пилеят мъжката му сила? Припомни си първата им среща и смразяващото му равнодушие. Ако си беше останал такъв, думите на англичанката биха били разбираеми за нея. Но сега вече имаше опит от последната седмица, от миналата нощ. Помнеше думите, в които беше повярвала и още вярваше — че не е докосвал друга жена след пристигането ѝ.

Да, последната нощ Джамил я задържа чак до зазоряване и през тези дълги часове двамата почти не спаха. Вече не помнеше колко пъти се любиха, колко пъти гласът и милувките му разпалваха огъня в тялото ѝ, което тръпнеше и досега. Върна се в жилището си и спа цяла сутрин, изтощена, но доволна, без да се опитва да анализира състоянието си. Не ѝ се искаше да мисли, искаше да се наслади докрай на тези нови усещания, преди да ги разложи на съставните им части, за да установи защо лесната ѝ капитулация не я смуги и ни най-малко не я разочарова.

— Сигурно разбирате, че в харема се носят какви ли не слухове за купуването ви — продължи Джамила и разтърси буйните си тъмнокестеняви къдрици. — Жените се питат дали той просто не е успял да ви устои, или пък възнамерява да напълни харема с нови жени.

Шантел нямаше желание да се занимава с този въпрос, след като имаше други, много по-важни, които трябваше да зададе. Сметна, че е най-добре да промени темата.

— Липсва ли ви родината, Джамила?

— О, да. Не мога да се примиря с постоянното безделие в харема. Винаги съм имала какви ли не занимания. Денят не ми стигаше да се справя със задълженията си. Тук имаме твърде много време и не знаем с какво да го запълним. Струваше ми се, че ще полудея от скука, защото господарят имаше нужда от известно време, преди да преодолее гнева си и да ме забележи. — Тя се приведе към Шантел и доверително снижи глас: — Аз съм икбал само от един месец, но положението ми е много различно. Цяла седмица живея с очакването Джамил да ме повика, защото това е правилото при фаворитките. И всеки път си излизам от покоите му възхитена. Той е удивителен любовник, нали?

Вярно беше. Шантел не можеше да отрече този факт, но се ужаси от мисълта, че толкова много жени се наслаждават на любовното му изкуство.

Джамила не очакваше потвърждение на последната си забележка. Тя продължаваше да бърбри.

— Бедната Шейла не знае какво да мисли. Тя толкова го обича.

Шантел не можа да се сдържи и попита:

— А вие обичате ли го?

Брюнетката вдигна рамене.

— Наистина не знам. Всеки път, когато съм с него, решавам, че го обичам. Когато го видях за първи път, почувствах невероятно облекчение, че не е стар, дебел и грозен. Много малко от познатите ми в Англия могат да се мерят с него. Но... — Тя направи кратка пауза и зашепна: — Не бих имала нищо против, ако някой ме освободи. Владетелят е чудесен, мил и отличен любовник; имах късмет, че ме купиха за него, а не за някой друг, ала в крайна сметка бих предпочела съпруг, който да е винаги на мое разположение. Искам малко повече от живота.

— Права сте — промърмори Шантел. — Ние сме възпитани така.

— Значи и на вас не ви харесва да го делите с другите?

Не ѝ се искаше да отговаря на този въпрос и предпочете да се ограничи с общи разсъждения:

— Цял живот сме живели с мисълта, че един ден ще се омъжим, и е естествено да очакваме един истински, собствен, съпруг.

— Точно така — засия Джамила. — Никой не го признава, но е така. Повечето от жените в харема са отдавна тук и са привикнали с положението си. Може би след години и с нас ще стане така — Тя се изкиска и разтвори широко очи.

— Мъжът ми няма да скучае с мен, защото тук научих много неща за любовта. Дори насън няма да му хрумне да си потърси любовница.

Шантел неволно се засмя.

— Не, разбира се, че не.

— Жалко, че никога няма да имам свой мъж — въздъхна Джамила и положи глава на скръстените си ръце. — Шейла беше щастлива. Доскоро всички бяха убедени, че господарят я обича истински. Но миналата седмица, когато Нура даде вечеря в негова чест, много ясно пролича разликата. За първи път в присъствие на Шейла Джамил разпредели вниманието си поравно между всички нас. Бедничката беше съкрушена!

Шантел смръщи чело. Не ѝ беше направило впечатление, че Шейла тъгува.

Джамила продължаваше да говори:

— Не бих се изненадала, ако Нура е очаквала нещо подобно. Тя мрази Шейла още от самото начало, защото иска тя да бъде първа съпруга. Предупреждавам ви да се пазите от нея. Жените в харема се кълнат, че Нура се е опитала да отрови сина на Шейла, след като е родила своя, но нямат никакви доказателства.

— Сериозно ли говорите, Джамила?

— О! — Тя внимателно изгледа Шантел. — Не искам да ви плаша. Засега няма защо да се боите от Нура. Тя мрази най-вече жените, които са родили деца на владетеля. Предупредих ви само за да не се разтревожите твърде много от острия ѝ език.

— Оценявам предупреждението ви, но аз вече си съставих мнение за тази жена. Никога не съм срещала по-отмъстително същество. Но разкажете ми още за Шейла. Защо е толкова мила с мен, след като би трябвало да ме мрази?

— Не бива да мислите такива неща за нея! Тя не е способна да мрази когото и да било, дори Нура.

Вместо облекчение Шантел почувства тъга.

— Щом казвате...

— О, мила, не исках да ви натъжавам.

— Няма нищо, Джамила.

— Сигурна ли сте в това, което ми казахте?

— Абсолютно.

— Добре. Надявах се да бъдем приятелки. Не се чувствайте виновна пред Шейла. Тя не би искала това. Пък и харемът е пълен с жени. Днес сте вие, утре може да е друга.

— Но Шейла е първа съпруга.

— Джамил има три съпруги и шест фаворитки, но никога не забравя наложниците си. Такъв е животът тук. Тази, която е предпочетена в момента, е щастлива. Наслаждавайте се на любовта му, докато сте с него.

А това означава че скоро ще дойде краят, разсъждаваше Шантел, но не го произнесе на глас.

— Не ми се иска да причинявам болка на друга жена.

— Не е така, повярвайте ми — увери я Джамила. — Преди да ви повика за пръв път, Джамил беше при Шейла. Щом реши да ви даде почивка, ще повика първо нея. Затова не се измъчвайте заради нея. Тя му роди първия син, а той обожава момчето си. Беше малко тъжна само защото той така внезапно промени държанието си.

Шантел не чу почти нищо след второто изречение.

— Искате да кажете, че след като ме е купил, е отишъл и е спал с Шейла?

— Разбира се — отговори учудено Джамила — Вие бяхте още „ученичка“. Но учението ви беше твърде кратко, нали? Втората нощ избра мен. Страх ме беше да отида, след като беше ясно, че вие ще станете новата фаворитка. Но той отпрати не мен, а Мара. Едва след като ви повика за пръв път в покоите си, Джамил престана да се занимава с другите жени. Не можете да си представите каква щастливка сте, Жахар — цяла седмица е изцяло ваш! При мен бяха само две вечери, после в леглото му отново се върна Шейла.

Шантел затвори очи и безмълвно преброи до десет. Не биваше да позволява харемските клюки да я изтръгнат от спокойствието ѝ. Може би Джамил не я беше излъгал. Не ѝ беше казал направо, че не е спал с друга, а само я беше попитал как да покани при себе си друга, след

като единствено тя може да утоли жаждата му. Е, може и да го е направил. Не биваше да си внушава, че нарочно я е излъгал. Вярваше на думите му, че мисли винаги за нея. Пък и тя знаеше, че никога не пренебрегва жените си, когато му се отдаде. Беше се оставила да ѝ завърти главата с думите за неутолимия си копнеж по нея още от първата им среща.

Именно тези думи бяха причина за тихото ѝ задоволство тази сутрин и почти я бяха накарали да забрави, че дели Джамил с десетки други жени. Всяка от тях го споделяше с нея, но досега тя не го беше споделила с никоя друга и точно там беше съществената разлика. Тази вечер щеше да го разпита по-подробно. И ако ѝ докажеше, че няма друга...

— О! — извика внезапно Джамила — Сигурна ли си?

Шантел вдигна поглед и видя слугинята, коленичила до сънародничката ѝ, да шепне нещо на ухото ѝ.

— Какво има? — попита тя.

— Тази вечер съм при владетеля — отговори учудена Джамила — Въобще не очаквах. Сигурно е сърдит на Шейла, за да я пренебрегва така. — Тя се изправи и щастливо се засмя. — Е, не се оплаквам. Вече си мислех, че ще чакам цели седмици, щом и вие сте тук. — Тя сложи ръка на рамото на Шантел. — Радвайте се с мен, Жахар. Прекрасно нещо е физическата любов. — И тя повлече след себе си слугинята в посока към банята.

За миг Шантел не можа да помръдне. Дишането ѝ беше спряло. След малко забеляза с гняв, че глупавите ѝ очи са пълни със сълзи. О, Господи, как се осмеляваше да ѝ стори подобно нещо!

Тя сведе глава и бързо изтри очите си, после се надигна. Трябваше веднага да напусне това пълно с жени помещение и никоя от тях не биваше да забележи, че новата фаворитка е разстроена от поведението на владетеля. Повечето ѝ завиждаха, че цяла седмица е споделяла леглото му, и сега щяха да са доволни, че интересът му към нея най-после е угаснал. Сигурно си мислеха, че тя ще плаче от яд, дето я лишават от тази привилегия. Привилегия, глупости! Ама че глупачка излезе...

Застана за момент неподвижна, мислейки къде би могла да бъде сама, за да приведе в ред чувствата си. Сети се за парната баня, където всичко беше скрито сред облак благоуханна пара, и се затича натам.

Едно от помещенията беше празно, тя се сви на пейката в ъгъла и скри лице в ръцете си. Този път не можа да сдържи сълзите си.

Този подъл, грешен, похотлив тип! О, Господи, как го мразеше! Как го презираше! Сърцето ѝ се късаше от болка, но тя сама си беше виновна. Глупачка такава! Как можа дори за миг да повярва, че има към нея и други чувства освен проклетата си похот! Как можа да бъде толкова наивна! А той получи онова, което искаше, и веднага показа истинското си лице. Но сега вече край! В семейство Бърк се учеха от грешките си. Е, добре, прелъстиха я и беше достатъчно наивна да изпита романтични чувства към прелъстителя си. Слава Богу, че те издъхнаха още в зародиш и не се стигна до нещо по-сериозно. Какво щеше да прави, ако се беше влюбила в него? Дори не ѝ се искаше да мисли за това. И сега се чувстваше достатъчно зле.

Най-страшното беше, че хранеше в сърцето си неосъществими илюзии. Трябваше още в самото начало да предвиди какъв ще бъде краят. Предупреждаваха я от всички страни, говореха ѝ, че Джамил обича Шейла, но нима той беше верен съпруг на първата си жена? Ни най-малко! Защо, по дяволите, повярва, че с нея е съвсем друго? Той не я обичаше. Дори да изпитваше нещо повече, и насън не би му хрумнало да изостави заради нея другите си жени, Шейла, майките на децата си. Тя и само тя се беше отдала на невъзможни мечти. Само нейна беше вината за загубата, която беше претърпяла.

Внезапно отвън се чува високи гласове и Шантел скочи. Бързо изтри сълзите си с ръкава на робата и се вслуша. Слава Богу, Адама все още не я беше гримирала и по лицето ѝ нямаше да останат следи от сълзи. Глупачка! Защо плака толкова заради един негодник? Как не знаеше някое подходящо турско проклетие, което да го стигне! Но може би беше по-добре да се задоволи с английските ругатни...

Някаква жена говореше... Дали не беше някоя от слугините? Не, тонът ѝ беше твърде заповеднически.

— Не искам да чувам никакви извинения! Как можахте да се забавите толкова?

Отговори ѝ дълбок мъжки глас, но толкова тих, че Шантел не разбра нищо. Затова пък гневният глас на жената беше повече от ясен.

— Вземи това и го продай. Дано купиш някой смелчага, иначе...

— А какво ще правим с момчето? — прекъсна я мъжът. Последва някакво мърморене, после отново женският глас:

— Да, върви и го уреди. Нищо не е в състояние да го измъкне от палата, но може би това ще го привлече. Тогава обаче искам резултат. Стига толкова грешки, Али, иначе ще спра да давам пари. И не смей да ме мамиш, човече, никой досега...

Двамата се отдалечиха и Шантел не чу нищо повече. Жалко, защото разговорът започваше да става интересен. Тя не можеше да си представи за какво е ставало дума, но поне беше забравила мрачните си мисли и можеше да се върне в жилището си.

Излезе от банята, без да забелязва двамата, скрити в един ъгъл. Но те много добре я видяха.

— Мислите ли, че е чула разговора ни? — попита евнухът.

— Не. Но за всеки случай...

— Ще се погрижа лично, лала.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Когато следващия следобед Шантел влезе в хамама, около очите ѝ имаше тъмни сенки. Но нищо не можа да я накара да остане в стаите си: нито болките в стомаха, нито предупреждението на Адама, че днес целият харем ще говори за нея, нито собственото ѝ желание да се скрие по-далече от очите на жените. Беше твърде горда, а и днес напълно се владееше. По лицето ѝ не можеше да се прочете нищо.

Адама не беше преувеличила. Шантел беше в центъра на вниманието. Ала тя понесе с непоклатимо спокойствие подигравателните и злобни погледи, шепота и високите смехове, с които я посрещнаха. Естествено веднага забеляза, че не всички жени проявиха ревността си по такъв зъл начин. Успя дори да се усмихне, когато Нура тържествуващо я уведоми, че Джамила е толкова изтощена, та все още не се е събудила.

Много я заболя, защото вчера сутринта и тя самата беше капнала от умора. Днес също беше преуморена, макар и по съвсем друга причина. Нямаше никакво удоволствие в последната безсънна нощ. Вечерта беше отвратителна. Беше отказала да приема посетители, надявайки се да се разсее малко в компанията на Адама. Но момичето се държеше така, сякаш не господарката му, а то е лишено от благоволенieto на владетеля, и ходеше нагоре-надолу с изопнато от мъка лице.

Шантел тъкмо излизаше от голямата зала, когато Адама се втурна насреща ѝ и с грейнало лице оповести, че довечера Джамил я чака в покоите си. Викаше с все сила, за да я чуят всички наоколо, и Шантел за малко не я плесна през устата. Но леля Елън би била доволна от племенницата си, ако можеше да я види в този миг: без дори да трепне, младата жена само леко кимна и спокойно излезе от хамама, за да се прибере в жилището си. Жените слисано зяпнаха след нея, защото беше създавала впечатлението, че възприема повикването като нещо, разбиращо се от само себе си. Но това не беше така — ни най-малко.

Шантел се скри в спалнята си и не излезе оттам. Чуваше как Адама неспокойно се разхожда пред завесата, която отделяше двете стаи. Момичето бързаше да я нагласи за отиването при владетеля, но Шантел нямаше за какво да се приготвя.

Адама изтърпя само двадесетина минути и провря глава през платницето. Господарката ѝ беше застанала до прозореца и се взираше в градината.

— Лала?

— Да?

— Няма ли да започваме...

— Не.

— Но...

— Няма да ида, Адама.

Шантел дори не се обърна. Гласът ѝ звучеше спокойно. Адама прехапа устни. Трябваше да го предвиди.

— Болна ли сте, лала? — попита колебливо тя.

Шантел я изгледа през рамо.

— Болна? — Опита се да се усмихне, — Не, но извинението е не по-лошо от всяко друго, за да се избегне решителната битка. Нека Кадар съобщи на Хаджи Ага, за да има време владетелят да си избере друга.

Адама простена и изтича до входната врата, където седеше черният евнух.

— Не иска да иде! — изплака момичето. Момъкът скочи.

— Болна ли е? — попита и той.

— Не, но ти трябва да обясниш на Хаджи Ага, че е.

— Нищо няма да излезе, момиче.

— По-добре се моли да повярва, защото тя говори сериозно. Няма да иде при него.

Кадар изръмжа нещо и веднага се втурна да търси главния евнух. Някъде дълбоко в себе си той знаеше, че малката англичанка няма да остане послушна дълго време. Беше горда и твърде своенравна, за да разбере кое е най-доброто за нея. Дано Хаджи Ага повярва, че е болна.

— Не ти вярвам — заяви главният евнух, като чу обясненията на Кадар. — Какво става с нея?

— Бих казал, че то е очевидно, господарю.

Хаджи намръщено го изгледа. Точно така. Без съмнение Жахар беше побесняла от гняв, че е била пренебрегната. Европейките привикваха бавно към обичаите на харема и ревността и гневът още дълго щяха да я мъчат. А ревността беше доста по-неприятна от предишната ѝ съпротива.

— Господарят в никакъв случай няма да повярва, че е болна — промълви колебливо Хаджи. Но все пак реши да опита.

— Може би ще се задоволи с това обяснение, въпреки че няма да повярва — обади се Кадар. — Вече познава темперамента ѝ.

— Да се надяваме — промърмори загрижено Хаджи. — Кълна се в брадата на пророка, това момиче създава повече трудности, отколкото заслужава красотата му — добави ядно той и се приготви да отиде при владетеля.

За съжаление нищо не се получи.

— Наистина ли е болна? — попита сърдито Дерек.

— Аз... не съм я видял — заекна Хаджи. — Но слугините уверяват...

— Болна или не — в уречения час трябва да бъде тук, Хаджи.

Нищо не можеше да се направи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Шантел се разхождаше из спалнята си и безпокойството ѝ нарастваше. От другата стая Адама и Кадар я обработваха упорито.

— Скоро ще дойде пазителят на скъпоценностите — казваше тъкмо Кадар. — А след него и гардеробиерката. Нима искате да говорят зад гърба ви, че се топите от ревност, дето за една нощ е предпочел друга?

— Ревност! — изфуча Шантел. — Що за глупост! Знайте, че...

— Все едно какво ще кажете, лала. Харемът ще си извади свои собствени заключения.

— Не ме интересува.

— Наистина ли? — извикаха в един глас двамата.

Шантел дръпна завесата и застана пред тях с пламнали от гняв очи. Как, по дяволите, я бяха опознали толкова бързо! Проклятие! Гордостта създаваше само неприятности.

— Добре — извика раздражено тя. — Но ако тази нощ ми отсекат главата, вие ще бъдете виновни, че сте ме накарали да отида.

— Това няма да се случи, лала.

— И защо не? — изкрещя гневно тя — Само ако се осмели да ме докосне, ще му издера очите. Тогава ще видите дали главата ще остане на раменете ми още дълго.

Адама повярва и лицето ѝ побледня, но Кадар само се ухили. Малката англичанка се гневеше, но тя не беше глупачка. А и владетелят беше чувствителен човек, знаеше, че тази вечер е сърдита, и щеше да се подготви за най-лошото.

Дерек наистина се беше подготвил. Най-умно би било, ако можеше да ѝ даде няколко дни да преодолее гнева си и в началото той възнамеряваше да постъпи точно така. Ала след вчерашния ден положението се промени. Сметна, че може да си почине една нощ от Жахар и нареди да повикат Чарити Уудс. Тя се появи, грейнала от радост, и Джамил спокойно можеше да се възползва от прелестите ѝ,

но не го направи. Цяла вечер двамата играха шах и той непрекъснато губеше, защото не преставаше да мисли за Жахар и за гневната ѝ реакция срещу предполагаемата му изневяра.

При това повикването на Чарити Уудс беше задължително. Можеше да го отложи с няколко дни, но никой не знаеше кога ще се върне Джамил. Целият харем трябваше да научи, че владетелят е спал с фаворитката, наречена Джамила, иначе брат му нямаше да се съгласи да я освободи.

Ако не се касаеше за една от любимките на господаря, Дерек можеше просто да помоли за освобождаването ѝ. Но Омар и без това настояваше да повика в леглото си поне една от по-първите жени и Чарити Уудс беше идеалното разрешение. Уреди този въпрос бързо и леко, ала с Жахар трябваше отново да започне отначало.

Тази жена владееше и тялото, и мислите му. Беше като упоен от нея и трябваше на всяка цена да се изтръгне от обаянието ѝ, преди да се върне Джамил. Бъдещето му беше ясно и в него нямаше място за красива наложница, която и без това беше чужда собственост. Имаше право да я използва определено време и толкова. Затова щеше да се наслаждава на любовта ѝ през всички следващи дни и можеше само да се надява, че пресищането скоро ще го накара да почувства досада и ще го освободи от опасното положение, в което беше изпаднал.

Дерек отпрати цялата прислуга, включително нубийските си телохранители. Вечерята за двама беше сервирана на ниска масичка пред вратата към градината, посипана с рози — сладък дъх от родината в чест на Жахар. Иззад стените на харема долиташе тиха музика. Дватамента щяха да бъдат съвсем сами. Не биваше никой да стане свидетел на очакваните изблици на ярост, защото Джамил не би търпял жена да му се противопостави. Дерек беше повече от толерантен. Беше готов да стори всичко — освен да пълзи по пода, — за да укроти жената, която желаше.

Шантел влезе спокойно, а той беше очаквал едва ли не да я довлечат за косите и писъците ѝ да проглушат ушите му. Трябваше да признае, че тя умее да се владее. Беше заела скована, царствена поза, сякаш беше увита в дебел пласт достойнство, а не в прозрачно сребърно одеяние. Блестеше от косите, та чак до сребърните сандали. Сребристи пайети красяха дълбоко изрязаните шалвари, диаманти святкаха по врата, китките и глезените ѝ. Не носеше нито един от

накитите, които ѝ беше подарил, и това говореше красноречиво за настроението ѝ. Въпреки това красотата ѝ замая главата му.

Шантел безмълвно стоеше в средата на стаята, с високо вдигната глава и стиснати в юмруци ръце. Гледаше право пред себе си.

Дерек се приближи изотзад.

— Възстанови ли се от болестта си?

Тя помълча малко.

— Все още се чувствам... доста зле.

Той се изсмя на тази смела лъжа.

— Може би си твърде зле, за да вечеряш с мен?

Шантел понечи да отклони поканата, но умираше от глад.

— Бих хапнала нещо — произнесе величествено тя.

Дерек я отведе до масичката. Тя се отпусна на една от дебелиите възглавници и мълчаливо се зае с разнообразните ястия.

Господарят беше достатъчно умен да отложи разговорите за после. От опит знаеше, че пълният стомах се отразява благоприятно на настроението.

Когато най-после наля чая, Дерек попита предпазливо:

— Вкусно ли беше?

— Месото беше доста жилаво.

— Не можах да пригответ нящо по-добро за толкова кратко време.

Без да отговаря, Шантел отпи от чая си и продължи да държи очите си сведени.

Дерек се почувства неловко от тази студенина и в сърцето му пропълзя яд. Предпочиташе гневните ѝ изблици пред това ожесточено мълчание, но не знаеше какво да ѝ каже, след като на всяка цена трябваше да скрие истината.

Затова рязко се изправи.

— Ела!

Без да обръща внимание на предложената ѝ ръка, Шантел се надигна и бавно се отпрати към дивана от възглавници. Погледна мястото на обезчестяването си и гневът от собствената глупост отново препълни сърцето ѝ.

Дерек пристъпи зад нея, притегли я на възглавниците и я стисна в обятията си. Тя моментално се отдръпна и му обърна гръб. Той не се

възпротиви, защото беше надникнал за миг в заплашително святкащите виолетово-сини очи.

— Няма смисъл, Жахар — произнесе след миг на нерешителност мъжът. — Мое право е да те прегръщам.

— А мое, дадено от Бога право е да ви отблъсна! И ви предупреждавам, че точно това ще направя.

Шантел седна на пети и стисна ръце в юмруци, очаквайки следващото нападение. Дерек въздъхна и я дари с усмивка, която много приличаше на извинение.

— Но няма да победиш, следователно е безсмислено да се опитваш. Само ще изхабиш силите си, които би могла да използваш много по-добре за нещо друго.

— Не! Никога вече! — изфуча Шантел.

— Никога! — Той поклати плана, сякаш беше чул някаква чужда дума. — Сърди се, но поне не губи връзка с действителността, Жахар. Знаеш много добре, че ще те имам, когато поискам.

— Но аз ще се отбранявам.

— Така казваш, но ей сега ще ти покажа как собственото ти тяло ще ти изиграе лош номер.

В очите ѝ проблесна страх и гневът ѝ избухна неудържимо.

— По дяволите, нима имате толкова малко гордост, та се натрапвате на жена, която ви презира!

— Наистина ли мислиш, че ще е необходима принуда?

Проклетата му самоувереност я накара да подскочи.

— Само се опитайте и аз...

— Точно това ще направя, англичанко, и то скоро. Ще се погрижа да замъркаш като котка от блаженство. Помниш ли...

— Престанете!

— Аха, спомняш си — продължи той с дяволската си усмивка — Аз също. Защо само си губим времето да...

— О, не!

Шантел скочи на крака и в същия миг ръката му обгърна глезените ѝ и я събори. Тя се приземи наполовина върху него, наполовина върху възглавницата, но само след секунда той я просна по гръб и я покри с тялото си. Ръцете му сграбчиха нейните и ги извиха над главата. Много бързо попадна в капана и колкото и да се изпиваше, за да го отърси от себе си, това не ѝ се удаде.

— Не преставай — шепнеше предрезгавелият му глас точно до ухото ѝ. — Усещам движенията ти с всяка фибра на тялото си. — Шантел веднага спря и Дерек тихо се изсмя. — Лесно е да се справи човек с теб, англичанко. Помня, че вече сме играли тази игра.

— Пуснете ме — изсъска тя.

— Предпочитам да си под мен — измърмори той и отърка бедрата си о нейните. — Спомените са великолепно нещо.

— Мразя ви.

Дерек бавно поклати глава.

— Сърдита си. Не ме мразиш.

Сцената го забавляваше. Това личеше по очите, по усмихнатите устни. Не я вземаше на сериозно или вярваше, че ще я омае с близостта си. Не беше познал! Ала Шантел малко се боеше от гнева, който неминуемо щеше да последва забавлението.

— Не бъдете толкова дързък, ваше височество — промълви горчиво тя. — Не можете да заповядате над човешките чувства, както над всички останало.

— Може би, но онази нощ това доста добре ми се удаде.

Дъхът ѝ секна при това безсрамно напомняне за преживяната наслада.

— Това беше, преди да ме излъжете.

Ето че смръщи чело.

— За какво говориш, момиче?

— Накарахте ме да повярвам, че не сте любили друга жена, след като сте ме видели за първи път. Но сега знам, че сте прекарвали първата нощ с Шейла, а следващата...

— Достатъчно! — прекъсна я остро Дерек.

О, небеса! А той си мислеше, че трябва да намери някакво обяснение само за повикването на Джамила! Ала докато той беше сънувал Жахар в самотното си легло, брат му не е виждал причини да се въздържа. Нямахше как да се защити, без да ѝ разкрие в каква игра е замесен. За да освободи мис Уудс, всеки, включително Омар, трябваше да повярва, че е спал с нея. По дяволите! Досега не я беше лъгал, но днес беше принуден да го стори.

— Обвиняваш ме в измама, а аз говорех от сърце. Желаях само теб. Още от първия миг те пожелах по-силно от всяка друга жена на света.

— Но това не ви попречи да...

— Ти не знаеше нищо за любовта, момиче. Беше физически и душевно невинна и не можех да те повикам веднага, колкото и да го желаех. Трябваше да те обучат поне малко, за да знаеш какво те очаква и да не се боиш от новата ни среща. Ти самата беше ли готова да споделиш леглото ми още първата нощ?

— Не — промълви сковано тя. — И ми е все едно коя е била там вместо мен. Вие ме излъгахте и аз ви повярвах. Ето къде е проблемът. — И горчиво прибави: — Нали това искахте да постигнете!

— Излъгах ли те? Или казах истината, че желая само теб и мисля единствено за теб? — Без да чака отговор, Дерек побърза да се възползва от искриците на съмнение, проблеснали в очите ѝ. — Позволих ли да те обучават цели месеци? Послушах ли онези, които ми повтаряха, че още не си готова? Кой знае по-добре от теб, че с нетърпение очаквах да те видя пак? А ти ме отблъсна! Знаеш ли какво изпитах тогава?

— Аз...

Шантел замълча, защото беше смутена до дън душа. Не предполагаше, че ще трябва да се защитава. Дори не мислеше, че ще се почувства виновна пред този мъж, но сърцето ѝ преливаше от съчувствие. Прав беше, по дяволите! Не я беше излъгал, защото не беше казал, че не е викал жени в леглото си. Тя беше чула само онова, което искаше да чуе.

„Думите ми идваха направо от сърцето. Желаех само теб.“ Това беше казано съвършено ясно и въпреки нежеланието си тя отново му повярва. Но защо не почувства радост?

Дерек се успокои, макар и малко, защото разбра че е спечелил този рунд. Без да дава време на Жахар да издигне следващата бариера, той се довери на късмета си и прибягна към старото изпитано средство — целувката която трябваше да сломи и последната ѝ съпротива. И чудото стана. Шантел посрещна устните му, ръцете ѝ се отпуснаха и тялото ѝ се устреми към неговото. Дерек почувства, че жената под него се предава, пусна ръцете ѝ и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Внезапно обаче тя го блъсна с всичка сила.

— Олеле! Аллах...

— Предупредих ви — прекъсна го гневно тя. — Ако искате покорна партньорка в леглото, повикайте пак Джамила. Тя...

Дерек сложи ръка на устните ѝ.

— Ако исках Джамила, сега тя щеше да лежи тук. Но аз искам теб, Жахар. Исках те и вчера, но бях достатъчно глупав да повярвам, че ще ми бъдеш благодарна за малка почивка, след като предишната нощ почти напълно изцедих силите ти.

Шантел отблъсна ръката му и възмутено извика:

— Нима се осмелявате да твърдите, че сте го направили само за мое добро?

— Мислех също, че си твърде горда, за да ревнуваш.

При тази нова атака очите ѝ блеснаха още по-опасно.

— Да ревнувам? Никога! Но няма да се примиря, че съм попаднала в публичен дом и вие сте...

— Замълчи!

— Защо? Ако аз всяка нощ лягах в леглото с различен мъж, вие непременно щяхте да ме наречете курва. И не ми обяснявайте, че за мъжа е друго, че на него му е позволено, че на вас всичко ви е позволено. Във вашия свят може би мислят така, но не и в моя.

— Наистина ли?

Дерек се усмихна и това още повече я ядоса.

— Добре, ще се изразя другояче: аз не мисля така. А сега ме пуснете. Искам да стана. — И тя заудря с юмруци по гърба му, но той не се помръдна.

— Ще те пусна само при едно условие, Жахар: ако ми простиш, че ти причиних болка.

Шантел забеляза топлиите искрици в очите му и естествено направи грешка. Погледът и топлият глас постигнаха своето.

— Не ми причинихте болка — проговори тихо тя и отмести глава настрана. — Просто за известно време отказвах да повярвам в някои очевидни истини. Но вече се върнах на пътеката на разума.

— Не говори така, Жахар — промърмори мъжът и устните му се плъзнаха по врата ѝ. — То не означаваше нищо за мен. — Устата му се придвижи към ухото ѝ и в следващия миг зъбите му нежно го ухапаха — Въобще не помня какво съм правил или казал миналата нощ, толкова незначително ми се стори. — Топлият му дъх галеше слуха ѝ. — Но помня всяка секунда, прекарана с теб.

Разумът ѝ отлетя някъде надалеч и тя вече не можеше да се владее.

— Вие... не можете да бъдете верен. Дори не знаете какво означава това.

— Ако не искаш нищо друго, за да ми се отдадеш... — засмя се лекомислено той.

Шантел го отблъсна от себе си, слисана от думите му. За да се окопити, прибягна до подигравка:

— Май не говорите сериозно! Както ми казаха, полагате огромни усилия да задоволите всичките си жени. Нима не се радвате, че поне една от дамите ви не се чувства пренебрегната, като я изоставяте?

— Бих се почувствал ужасно, но това не е истина. Вече знаеш какво означава физическото блаженство и то много би ти липсвало. — Ръката му се мушна в елечето и обхвана гърдата ѝ. — Ето и сега чувствам как зърното се втвърдява и моли за целувка.

— Престанете! — Викът се превърна в пронизителен писък, защото в същия миг зад Дерек изникна тъмна сянка В следващата секунда Шантел видя бляскащото острие на дълга кама, която разсече въздуха право към главата на владетеля.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Ако Дерек беше престанал да разсъждава, този удар щеше да означава сигурна смърт. Острието щеше да достигне целта си и през гърба да проникне право в сърцето му. Беше достатъчно дълго да прониже дори гърдите на Жахар.

Но мисълта му реагира светкавично. Писъкът на Шантел изразяваше смъртен страх, а не възмущение от дързостта му и инстинктът за самосъхранение се задейства веднага.

Сграбчи Жахар с една ръка и се претърколи срещу краката на нападателя. Мъжът загуби равновесие и падна върху тях. Камата се заби във възглавницата с такава сила, че острието ѝ се пречупи в мраморния под.

Но и без връх оръжието на убиеца си оставаше опасно. То притежаваше смъртоносна сила, можеше да прониже плътта и костите, а мъжът скочи и се приготви отново да го пусне в употреба.

Дерек едва намери време да изблъска Жахар по-далеч, защото имаше насреща си силен противник. Засега не се знаеше дали убиецът има помощници, но най-вероятно действаше сам. Още в следващия миг Дерек болезнено усети физическата му сила. Сграбчи го за китката и вложи всичките си сили, за да го удържи, но мъжът въпреки това освободи юмрука си.

Дерек отклони второто нападение с долната част на ръката си и това му даде шанс да стовари силен юмручен удар в брадата на убиеца. Но не можеше да стане от пода и продължаваше да бъде в неизгодно положение. След секунди острието отново се насочи към шията му. Спасиха го само дългите му ръце и съобразителността му да затисне с длан лицето на нападателя.

Острието профуча на сантиметри от него и Дерек още веднъж успя да сграбчи китката на мъжа. Този път нямаше намерение да я изпуска. Всичко беше въпрос на физическа сила и в тази борба щеше да оживее само единият от двамата.

Шантел остана свита на пода. Притиснала ръце до устните си, тя наблюдаваше страшната сцена. Въобще не се сети да повика помощ, нито се учуди, че след дивия ѝ писък не дотича някой слуга. Инстинктът ѝ заповядваше да направи нещо, но крайниците ѝ сякаш бяха изтръпнали и не можеше да ги помръдне. Нападателят беше същински великан, с мускулесто тяло, як кръст и огромни рамене. Как ли щеше да се справи с него Джамил, който беше доста по-строен?

Трябваше бързо да предприеме нещо, преди страхът напълно да я е вцепенил. Надигна се с усилие и очите ѝ отчаяно затърсиха някакъв предмет, който да ѝ послужи за оръжие. Погледът ѝ спря на масата, където сред нераздигнатите чинии беше оставен ножът за разрязване на месо. Но как да го хване? Беше ли способна да убие човек? Какво щеше да стане, ако не го направи?

Естествено Джамил щеше да умре. При тази мисъл тя се стрелна към масата и сграбчи оставения там нож. Но като почувства в ръката си смъртоносното оръжие, сърцето ѝ замръзна в смъртен страх. Не можеше да извърши убийство. Но и не можеше да изостави Джамил на произвола на съдбата. Нали не искаше той да умре! Или?

Отговорът изскочи някъде от подсъзнанието ѝ и тя бавно се придвижи към диво вкопчилите се един в друг мъже. Още преди да разреши въпроса кое е справедливо и кое не, тя вдигна ножа и се приготви да го забие в гърба на нападателя. Но беше застанала твърде близо. Някакъв крак я препъна, тя се олюля и вместо да улучи едрия гръб на противника, острието на ножа се насочи към главата на Джамил.

Шантел се строполи върху нападателя и в последния миг забеляза как ножът закачи ухото на Джамил. После полетя към стената. Великанът беше загубил равновесие, Дерек се нахвърли върху него, а Шантел беше отблъсната в ъгъла.

Натрупаните възглавници смекчиха удара и младата жена почти не почувства болка. Ножът падна от ръката ѝ и когато вдигна очи, видя, че двамата мъже не се помръдват. Не, о, Господи, не!

— Джамил!

Дерек вдигна глава и Шантел облекчено се отпусна на възглавниците. Едва сега се усети разбита и с треперещи нерви. А как ли се чувстваше той?

— Всичко в ред ли е, Жахар?

— При мен? — изпъшка тя и като го видя, че се надига, изплака с глас: — Вие кървите!

Това прозвуча едва ли не като обвинение. Дерек сведе поглед към гърдите си и разбра, че раната не е опасна.

— Дреболия.

— Защо този човек влезе чак тук? Как можа? Къде, по дяволите, е охраната? — изсъска тя и страхът ѝ отстъпи място на гнева.

— Май ги заплаших, че ще ги одера живи, ако ме обезпокоят по какъвто и да е повод. Явно са ми повярвали. Освен това са глухонеми и не чуват нищо.

— Изпицях така, че трябваше да ме чуят чак пазачите в другия край на двореца!

Дерек се ухили.

— Телохранителите нямаше да ги пуснат. Никой не реагира на виковете ти, защото всички в палата много добре знаят какви трудности ми създаваш.

Шантел недоволно отмина намека, че викът ѝ е означавал само едно — че Дерек е загубил търпение от ината ѝ.

— Но как успя да влезе? — И тя с ужас се взря в проснатото на пода тяло. Под него имаше локва кръв. В гърдите му стърчеше дръжката на камата.

— Уместен въпрос.

Шантел остана на мястото си, докато Джамил се запъти към вратата. Предполагаше, че немите пазачи са мъртви, но това не се оказа вярно. Само след миг те се втурнаха в стаята, следвани от дузина слуги. Личната охрана на владетеля беше разпределена в градината и всички входове бяха строго охранявани, така че пазачите бяха изпълнили задълженията си. Но скоро откриха въже, което се люлееше от покрива в близост до вратичката към градината. Това беше обяснението как мъжът е успял да проникне толкова навътре в палата, но не и защо стражите не са го забелязали, когато е слизал надолу по покрива.

— Сам съм си виновен. — Владетелят се обърна извинително към един доста по-възрастен мъж, който беше влязъл след слугите и изглеждаше много развълнуван. — Заповядах им да стоят далеч от вратите и да се разхождат покрай стените на градината.

— Доброволно сте се изложили на опасност, така ли? — промълви невярващо старецът.

Джамил промърмори нещо, което Шантел не чу, но страните ѝ пламнаха от смущение, когато старецът се извърна и я измери с гневен поглед. Който и да беше, този човек смяташе, че тя е виновна за случилото се, и всички в палата щяха да споделят мнението му.

Лекарите се суетяха около раната на владетеля. Слугите претърсиха мъртвия. Не намериха нищо в джобовете му с изключение на тежка кесия с жълтици.

Шантел стоеше настрана. Гневът бързо отстъпи мястото си на чувство за вина. Когато осъзна напълно значението на случилото се, тя едва не изплака с глас. Господи, за малко да убие Джамил със собствените си ръце!

Вдигна очи и забеляза, че един от лекарите шепне нещо на ухото на господаря. Стомахът ѝ се сви. Този човек сигурно му съобщаваше, че тя нарочно е нанесла удар с ножа, че е искала да използва удобния случай и да се освободи от него. Дали Джамил щеше да повярва? Сигурно, след като цяла вечер му крещеше, че го мрази! Следователно нямаше никаква причина да му се притече на помощ или поне така изглеждаше на пръв поглед...

Изнесоха трупа от спалнята, измиха кръвта от пода и смениха пробитите възглавници с нови. Шантел седеше в тъгла с лице към стената. От ума ѝ не излизаха собствените ѝ думи, казани пред Кадар, че тази вечер ще ѝ отсекаат главата. Ето че опасенията ѝ се превръщаха в реалност...

Най-после в стаята останаха само Джамил и двамата нубийци. Владетелят заповяда да донесат чаша каняк, опразни я на един дъх и отпрати телохранителите в градината. Те отказаха да го оставят сам и Шантел разбра това, въпреки че не познаваше езика на знаците. Но накрая все пак се подчиниха и излязоха.

— Защо им заповядахте да излязат? — попита тя, когато останаха сами. — Сигурно искате да ме убиете със собствените си ръце...

Той се отпусна на колене пред нея и смръщи вежди.

— Какви са тия глупости? Ти...

Но Шантел не го остави да се доизкаже. Тя се хвърли на гърдите му и се вкопчи в него.

— Толкова съжалявам — захълца тя, скрила лице във врата му.
— Не исках да ви нараня, кълна се. Целех се в гърба му, но се спънах и...

— Знам.

Тя отметна глава назад и го погледна.

— Какво искате да кажете?

Дерек се изсмя на раздражението, промъкнало се в гласа ѝ.

— Къде отидоха съжаленията ти?

— Значи не вярвате, че съм искала да ви убия?

— А ти искаше ли?

— Разбира се, че не.

— Тогава знай, че мога да направя разлика между опит за помощ и заплаха. Помощта ти дойде тъкмо навреме.

— Какво?

— Силите вече ми изневеряха и нямаше да мога да удържа онзи тип, ако ти не го беше извадила от равновесие и така успях да го отблъсна. Може да се каже, че ми спаси живота.

— Наистина ли? — пошушна тя и замислено добави: — Следователно сте мой дължник, милорд.

— Ако смяташ да молиш за свободата си, малка луна, първо си помисли много добре. Толкова силно те желая, че надали ще те пусна да си идеш — дори като благодарност за живота ми.

Ако беше казал нещо друго, всички по-ранни уверения в любов биха отишли по дяволите. Но даден по този мил начин, отказът не я разочарова.

— Тогава ми окажете една голяма милост.

— Какво искаш сега?

— Вярност!

— Не предпочиташ ли да те обсипя с богатства? — Когато Шантел плахо, но решително поклати глава, Дерек буйно я привлече към себе си. — Сигурно ще ти се иска да си избрала богатствата, защото нощем ще се молиш за почивка, но аз няма да ти позволя да ме напуснеш нито за миг.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Обесихте ли го на портата на двореца? — попита Дерек.

Двамата с Омар бяха прекарвали сутринта в залата за аудиенции и сега се прибираха в покоите на Джамил. Имаха няколко срещи с чуждестранни дипломати и високопоставени лица, с които се водеха преговори. Първия път Дерек беше доста нервен и се боеше, че опитните очи на чужденците ще открият разлика между неговото държание и това на Джамил. Но днес се почувства много по-добре в ролята на владетел и доведе няколко важни дела до успешен край. Изслуша и доста просители и се опита да уреди въпросите им, допитвайки се до съветите на Омар.

Великият везир вървеше до него с намръщено чело, все още разтревожен от покушението предната вечер.

— Да. И нека изгние там, дето могат да го видят всички. Още не се е обадил никой, който би ни помогнал да установим самоличността му, макар че обявихме награда.

— Не ми се вярва и да се появи. Кой би проявил достатъчно глупост да признае, че се познава с убиец? Из града сигурно вече се говори, че поредното покушение върху живота ми отново се с провалило. Станаха две, откакто съм тук. А преди това?

— Пет опита, единадесет жертви — изръмжа сърдито Омар.

— Я виж ти! Скоро ще им омръзне.

— По-скоро ще станат още по-дръзки в отчаянието си...

— Не вярвам. Разберете: парите, които стоят зад атентаторите, все някой ден ще свършат. Ще се съгласите с мен, че те поемат твърде голям риск и няма да се продават евтино.

— Селим напусна Барка ожесточен, но не и беден. Ала сте прав: рискът наистина е голям, макар и не по-голям от този, който поехте вие. Май обичате опасностите?

— Приличам ли ви на безумец?

— Приличате на мъж, който се наслаждава на живота — отговори мрачно Омар.

Дерек тихо се засмя.

— Отгатнахте. Необходимо ми е и малко напрежение, защото тук живеете доста монотонно.

— Мислех, че жената ви напъра достатъчно. Или тя ви служи само като повод да се излагате на опасност?

Въпреки очевидното неодобрение на стария везир, Дерек се ухили.

— Беше точно както ви казах. Жахар щеше да се чувства ужасно, ако нубийците стояха от двете ми страни. Пък и нищо страшно не се случи. — Омар го изгледа сърдито и той отново се засмя. — Не се тревожете, стари приятелю. Обещавам ви да остана здрав и читав до завръщането на Джамил.

— Ишаллах — промърмори с надежда Омар и побърза да се сбогува.

Дерек отдавна вече не вярваше в предопределението на съдбата, но това беше един от стълбовете на мюсюлманската вяра. Крепени от нея, мъжете се впускаха безстрашно в кървавите битки. Ако им беше дошло времето, щяха да загинат, ако ли не — щяха да останат невредими. Дерек обаче смяташе, че все пак има някаква възможност да влияе върху съдбата си — да я направлява с умение и решителност.

Тази сутрин беше разбрал, че в ролята на Джамил не можеше да се заеме с нещо важно, което да запълни дните му. Следователно не беше чудно, че беше съсредоточил цялото си внимание върху една жена. Дали само поради тази причина се чувстваше изцяло завладян от нея? Не знаеше, но днес тя беше най-важното в живота му. Дори разсъжденията му да не бяха верни, мисълта за това го успокои. Като дойде времето да я остави, ще се опита да забрави тази част от живота си. Ще помни красивите мигове с Жахар — но нищо повече.

Влезе в покоите си и веднага заповяда на слугата да свали тежките официални одежди. Остатъкът от деня беше свободен от задължения и Дерек възнамеряваше хубавичко да си отспи. Но слугата почтително съобщи, че го очаква някаква харемска слугиня.

Момичето плахо коленичи пред него и владетелят нетърпеливо въздъхна.

— Миналата нощ почти не спях, а днес още не съм закусил. Толкова ли е спешно?

Личният слуга усети недоволството му и веднага отпрати слугинята. Тя явно се зарадва, че няма да съобщи новината си, и изскочи от стаята.

— От какво се уплаши? — учуди се Дерек. Момъкът сви рамене.

— Сигурно носеше лоша вест. Брат ви Махмуд беше известен с това, че хвърляше в затвора пратениците с лоши новини, а понякога дори ги убиваше.

Дерек мрачно го изгледа.

— Веднага проверете за какво става дума.

Момъкът се върна скоро и уплашено съобщи:

— Изпратил я е евнухът Кадар, господарю. Вашата робиня Жахар е била отровена!

— Господи, не! — Кръвта се отдръпна от лицето на Дерек. — Не е мъртва, нали?

— Още не, но...

Без да го остави да се доизкаже, Дерек хукна навън и извика през рамо:

— Веднага доведете личните ми лекари в харема!

— Но, господарю, там е забранено да се влиза...

Дерек вече тичаше по коридора, определен за жените, които идваха при владетеля. Настигна слугинята, изпратена от Кадар, и понечи да я попита за пътя. От детството си помнеше розовия двор, но не знаеше в кое жилище е Жахар.

Момичето падна на колене пред него и отчаяно се замоли за милост. Трябваше да я разтърси, за да я накара да млъкне.

— Нищо няма да ти сторя, по дяволите! — Тонът му съвсем не беше успокоителен. — Отведи ме при Жахар!

— Искате да влезете в харема?

— Да, и то веднага!

Момичето стреснато забърза напред. Дерек непрекъснато я подканваше да тича. В харема внезапната поява на владетеля предизвика бъркотия. Прозвучаха смаяни викове, чупеха се съдове, жените и евнусите падаха по лице на пода и по-късно всички уверяваха, че е имало навехнати китки, две счупени ребра и едно изскочило коляно. Лесно намериха жилището на Жахар. Пред вратата се бяха събрали не само съпругите и фаворитките, но и десетки слугини и евнуси в очакване на новини. И тук идването му предизвика

силно раздвижване и той буквално стъпваше по прострени тела, за да може да влезе. Спря се само за миг, когато откъм вътрешната стая прозвуча измъчен стон.

„Господи, не позволявай тя да умре! Не и тя!“ Завесите към спалнята бяха отметнати и хората влизаха и излизаха безпрепятствено. Беше пълно с жени, предимно старици, които лекуваха по-леките болести в харема. Кадар също беше там, коленичил пред леглото, заровил пръсти в косите си, сякаш се готвеше да ги оскубе от отчаяние. От другата страна беше коленичило младо момиче с мокри от сълзи страни, което слагаше студени компреси на главата на господарката си.

Леден страх сковаваше крачките на Дерек. Не виждаше нищо около себе си освен крехката фигурка на леглото. Жахар лежеше свита на една страна и притискаше с ръце корема си. Капки кръв избиваха по прехапаната долна устна и изглеждаха страшно върху пепелявосивото ѝ лице. Очите бяха затворени, по гъстите ресници бяха надвиснали сълзи. От устата ѝ се отронваха глухи стонове.

— Откога са тия страшни болки?

При звука на дълбокия мъжки глас Кадар вдигна глава. Очите му плуваха в сълзи, но веднага забеляза изписания по лицето на владетеля страх.

— Вече си мислех, че няма да дойдете, господарю — проговори укорително момъкът. Не го беше грижа, че владетелят можеше да се разсърди. — Уведомих ви още преди часове.

— Онова загубено момиче изобщо не си е дало труда да ме потърси. Чакало да се върна в покоите си. Как можа да се случи това, по дяволите?

Глупав въпрос. Нямаше защо да чака отговор. Отровата беше обичайно средство за отстраняване на опасните съперници и от стотици години се използваше във всички хареми на Изтока. Само че защо трябваше да порази точно неговата Жахар?

— Не сме сигурни каква отрова е използвана. Но в кухнята е лесно да влезе външен човек и да пипа яденето. Там всички имат свободен достъп.

— Къде е Хаджи Ага? Трябваше да ми съобщи лично.

— В града, господарю. Днес е денят, в който обикаля пазарите. Още не се е върнал.

— Какво направихте, за да ѝ помогнете?

— Дадох ѝ очистително, но като не знаем каква отрова са ѝ сложили и в какво количество, не е възможно...

— По-добре ли е, или състоянието ѝ се влошава?

Кадар се поколеба, но отговори честно:

— Влошава се.

Дерек затвори очи. Всемогъщият владетел беше напълно безпомощен в случая.

— Господарю! — обади се някой зад гърба му. — Лекарите са на портала, но стражата им с препречила пътя.

— По дяволите стражата! Аз ги повиках. Защо не казахте на пазачите?

— Никой няма право да влиза в харема, господарю — отговори с треперещ глас човекът. — Пазачите няма да повярват, че сте дали такава заповед.

Дерек се обърна към евнуха.

— Кадар, вие ще заместите Хаджи Ага. Ако трябва, вържете очите на лекарите, но ги доведете по най-бързия начин тук. Освен това жилището веднага да се опразни — прибави гневно той. — Жените пред вратата да се махнат. Тук няма смъртник, когото да оплакват.

Всички излязоха от стаята с изключение на Адама. Младата прислужница отстъпи настрана и с почуда изгледа треперещата ръка на владетеля, която милваше страните на примрялата ѝ господарка.

— Можеш ли да ме чуеш, Жахар?

— Джамил? — Но Шантел не отвори очи. Гласът ѝ беше дрезгав, гърлото ѝ — пресъхнало от честите повръщания. Простена и се опита да задуши писъка си, като здраво стисна устни. Когато мъчителният пристъп отмина, попита с тих глас: — Трябва ли да умра?

— Не, скъпа. Никога няма да го допусна.

Тя се опита да се усмихне, но лицето ѝ се разкриви в жалка гримаса.

— Самонадеян... както винаги.

Дерек нежно приглади разбърканите руси къдрици. Косата ѝ беше влажна, лицето — покрито със студена пот. Пръстите му попиха кръвта от устните ѝ.

— Погледни ме, Жахар.

— Шантел — пошушна тя. — Наречете ме поне веднъж Шантел, преди да...

— По дяволите, момиче, няма да ти позволя да умреш!

Очите ѝ се отвориха едва-едва, но в тях проблясваха познатите гневни искри.

— Я не ми крещете така!

— Върни ми го тогава! Бори се за живота си! Нека проклетата ти английска упоритост послужи за нещо полезно.

— А вие какво мислите, че правя през цялото това време, ужасни човече!

Останала без дъх, Адама се вслушваше в разговора им, ужасена, че господарят измъчва така една умираща. Но цветът се върна по страните на младата жена, гласът ѝ прозвуча по-уверено отпреди и прислужницата се убеди, че жестокостта постигна онова, което всичките ѝ старания досега не можаха да сторят.

Рахин, която през цялото време стоеше настрана и не беше напуснала стаята заедно с другите, също се развълнува. Но причината беше друга. Никога досега не беше виждала Джамил толкова разстроен и така открито показващ чувствата си. Тя знаеше, че синът ѝ е завладян от новото момиче, но не вярваше, че ще го покаже пред всички. Припомни си как криеше тревогата си дори при трудното второ раждане на Шейла.

Синът ѝ се променяше. Дали Жахар постигна това, или причината беше в напрежението на последните мъчителни месеци, Рахин не знаеше. Но каквото и да беше, тя не смееше да се покаже пред очите му. След последния им разгорещен спор по повод покупката на Джамила винаги го избягваше. А днес ѝ се струваше, че вече не познава собствения си син.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Когато се обърна към влезлите лекари, Дерек забеляза застаналата в дъното на стаята жена, но не можа да я познае. Само се учуди, че не се е подчинила на изричната му заповед всички да напуснат помещението. После я погледна в очите, които бяха със същия наситенозелен цвят като неговите, и разбра. Срещата го разтърси до дън душа.

Дълго си беше блъскал главата как да я види, без да го забележат, но беше под непрекъснато наблюдение, а и не можеше току-така да се вмъкне в покоите ѝ. Искаше да я повика при себе си, но Омар го посъветва да не го прави с аргумента, че тя е майка и сигурно ще го познае. А с Джамил се бяха уговорили никой да не знае за смяната на ролите. Дерек трябваше да изчака завръщането му, за да поговори с майка си. Но ето че сега се озова само на два-три метра от нея. Вълнението задушаваше гърлото му. Естествено тя беше много променена, остаряла и нямаше почти нищо общо с необузданата млада жена, която помнеше; но все още беше красива с царствена осанка, с очи, които проникваха дълбоко в душата на човека. И сега го гледаше изпитателно, макар и външно спокойна, учудена, че синът ѝ се взира така в нея. Какво беше казал Джамил за майка си? Почти нищо, защото не беше предвидено Дерек да се срещне с нея.

Трябваше да се извърне настрана и да я забрави. Но не можа да го стори. Отиде при нея, жадувайки да я прегърне, макар много добре да знаеше, че Джамил никога не би направил подобно нещо. При това точно сега се нуждаеше отчаяно от майка си. Тя беше единствената, която можеше да го утеши. Ако му кажеше, че Жахар ще оздравее, щеше веднага да ѝ повярва. Тя му беше майка. Господи, как му се искаше да заплаче...

— Сигурен ли си, че искаш да покажеш Жахар на тези мъже?

Дерек потисна вълнението си и погледна двамата лекари, застанали с превързани очи край леглото. Внезапно почувства

отвращение към традициите, които не допускаха присъствието на мъж в харема, дори да беше лекарят, от когото имаха спешна нужда.

— Хич не ме интересува кой ще я види. Искам само да оздравее.

— Те ще сторят всичко възможно, Джамил — увери го меко Рахин. — Но по-добре е да отидеш в съседната стая, защото ги притесняваш с присъствието си.

Дерек кимна и я последва. Тя имаше право, а и той смяташе да ѝ зададе няколко въпроса, които никой не биваше да чуе.

— Ти познаваш жените от харема много по-добре от мен. Коя от тях би искала да убие Жахар?

Рахин колебливо го последва до прозореца, който гледаше към мраморния двор. Там нямаше никой. Слънцето превръщаше водните струи на фонтана в диамантени капчици. Джамил толкова отдавна не беше говорил с нея и радостта в сърцето ѝ се смесваше с тъга, че не може да му помогне. Синът ѝ явно бе разтърсен до дън душа от случилото се, иначе нямаше да се държи така необичайно.

— Твоите жени са ревниви, но не са злобни, Джамил. Наистина не знам коя би сложила отровата. Нура мрази всички, нали знаеш. Ала ако реши да отрови някоя, това ще бъде Шейла. Тя се стреми не толкова към леглото ти, колкото към мястото на първа кадъна.

— Коя друга?

— Мара загуби мястото си след идването на Жахар в розовия двор, но не вярвам, че би прибегнала към убийство, за да си го върне. Много добре знае, че никой освен нея не може да върши онова, което искаш.

— Коя друга? — повтори той.

— Помисли ли за собствените си врагове?

Дерек я изгледа отстрани и попита:

— Имаш предвид главния враг?

— Да. В града вече се знае, че си много привързан към новата наложница. Хората разправят, че с удоволствие оставащ в покоите си, за да се развличаш с нея. Враговете ти вероятно са преценили, че смъртта ѝ ще те засегне болезнено и ще пожелаеш дори да присъстваш на погребението ѝ, без да помислиш за опасността.

— Разбрах — отговори кратко той. — Изяснихме си положението.

— Разбира се, Хаджи Ага ще нареди да претърсят харема. Ако намерим отровата.. — Тя помълча и добави: — Не ми се вярва, че отровителят е бил толкова глупав, та да не унищожи остатъка.

След кратка пауза Дерек заяви:

— Искам Жахар да бъде отнесена в моите покои веднага щом стане възможно.

Рахин беше толкова слисана че неволно докосна ръката му.

— Ако възприемаш това като предпазна мярка, уверявам те, че ние тук ще се погрижим за всичко. Не се заблуждавай, Джамил! Та убийците вече няколко пъти проникват в частните ти покои. Миналата нощ и двамата бяхте в опасност.

Дерек призна, че майка му е права и меко сложи ръка върху нейната.

— Знам. Изглежда, че когато мисля за нея, губя целия си разсъдък. Можеш ли да ми обещаеш, че това няма да се повтори?

Рахин почувства, че очите ѝ се напълниха със сълзи. За втори път синът ѝ я молеше за помощ и ѝ поверяваше скъпоценната си собственост. Вече не помнеше кога за последен път бе поискал нещо от нея. А откакто беше изпратила Касим в Англия, никога не бе я докосвал.

— Да, обещавам ти, че Жахар никога вече няма да получи отровено ядене. Ще ѝ предоставя собствената си готвачка и опитвачите си. Те са с мен повече от двадесет години и са ми абсолютно верни.

Дерек кимна и разбра, че грижите му станаха с една по-малко. Щеше да бъде неразумно от негова страна да изведе Шантел от харема. И без това беше нарушил всички традиции заради нея. Трябваше да престане да прави неща, които Джамил никога не би извършил, иначе скоро щеше да се издаде. Но много му се искаше да защитава Жахар сам, без да предоставя това на други.

Обърна се отново към прозореца. Бяха си казали всичко. Искаше му се да ѝ зададе хиляди въпроси, но трябваше да мълчи. Нека поне постои още малко край нея...

— Каж ми, че тя няма да умре, мамо!

— О, Господи!

Рахин се олюля и той побърза да я подкрепи.

— Няма нищо — прошепна тя и се извърна настрана, без да вдига очи към него. — Не се бой за нея. Нали сам каза, че е упорита

като магаре. Повърна всичко, което беше яла, и в тялото ѝ почти не е останала отрова.

— Но има силни болки!

— Това е от очистителното и от отровата. Лекарите ще ѝ дадат нещо за успокояване. Сигурно вече е по-добре. Върви и се убеди сам.

Рахин почти избяга от стаята и Дерек разбра, че е развълнувана, но дори не подозираше причината. А тя беше много проста: беше я нарекъл „мамо“, нещо, което Джамил не беше правил цели деветнадесет години.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— По-добре ли сте вече?

Шантел отпрати Адама, която оправяше леглото ѝ, и погледна Рахин, която беше дошла да я посети.

— Ужасно ми е неприятно да ви опиша как се чувствам в действителност, мадам.

Рахин се усмихна на киселия ѝ тон.

— Бих казала, че сте много по-добре.

Шантел понечи да се намръщи, но си спести усилията. Имаше чувството, че вътрешностите ѝ се изстискани и извадени навън да се сушат. Устата ѝ горчеше, костите ѝ сякаш бяха разглобени на съставните си части и се чувстваше по-слаба от всякога. Но това не беше нищо в сравнение с вчерашния ден. За да я възнагради за доброто поведение, днес Рахин говореше английски и ѝ спестяваше усилията да си превежда думите ѝ.

— Дойдохте да ми окажете последна почит ли, мадам?

Рахин високо се изсмя.

— Не ставайте глупава. След няколко дни ще бъдете като нова.

Шантел затвори очи, защото не можеше да понася доброто ѝ настроение. Никой не биваше да се забавлява, когато тя страдаше.

— Може би трябва да приема, че се радвате, дете съм се завърнала между живите?

— Много се радвам, Жахар. Не знам какво толкова има у вас, но вие напълно променихте Джамил и аз съм ви благодарна. Имам чувството, че съм си върнала сина.

— Не бях забелязала, че сте го изгубили.

— Това е дълга история. Не вярвам, че ще ви заинтересува.

Шантел би трябвало да прояви любопитство, но в ума ѝ се въртеше друго.

— Сънувала ли съм, или Джамил наистина беше тук?

— Седя до вас почти цял следобед.

— Нали не е позволено да се влиза в харема?

— Имайте предвид, че обстоятелствата бяха извънредни, мила. За първи път тровят някоя от жените му.

Но Шантел беше напълно сигурна, че заслужава повече грижи от останалите харемски дами.

— Как се стигна дотук?

— Съмнявам се, че някога ще узнаем кой е искал да ви убие, но не се бойте, че това може да се повтори. Отсега нататък ще получавате ядене от собствената ми кухня, а Хаджи Ага ви дава двама души от личната си охрана. Никога няма да оставате сама.

— Прекрасно — промълви горчиво Шантел. — Значи съм пленница още повече отпреди.

— Не бива да говорите така.

— Защо? Да не искате да бъда благодарна, че някой желае смъртта ми?

Никога нямаше да ѝ се удаде възможност да избяга, но имаше и нещо по-лошо: след последната нощ с Джамил тя вече не знаеше дали наистина го иска. Ала Рахин не биваше да узнае. Нали именно тя го беше предрекла. Щеше да ѝ бъде много неприятно да чуе самоувереното: „Нали ви казах.“

Как го направи Джамил? Как можа да овладее гнева и смущението ѝ и да я накара да го пожелае отново? Господи, та те се любиха цяла нощ! След преживения страшен шок и двамата не можеха да се наситят един на друг. Накрая май той беше този, който трябваше да моли за милост.

Би трябвало да се срамува от себе си, но не беше така. По някое време през нощта му беше простила повикването на Джамила, а той я беше уверил, че това няма да се повтори. Шантел искаше да му вярва и му повярва, защото го желаше. Нямаше нищо по-просто. Ето че като влюбена овчица започваше да свиква дори с робството. Какво, влюбена? Божичко, ама че смешно! Да се влюби в мъж, който притежава четиридесет и осем жени? Не, по-добре да не се рови толкова надълбоко...

— ...Не мислите ли и вие така?

— Простете, какво казахте?

— Казах, че трябва да благодарите на Бога, че сте още жива.

— Разбира се — отговори с мрачна гримаса Шантел.

— Казаха ли ви вече, че сте ужасно нетърпелива пациентка?

Шантел отново изкриви устни.

— Трудно е човек да се справи с мен, нали, Рахин?

— На всичкото отгоре сте и нахална.

— Няма никой наоколо, мадам.

Този път Рахин се засмя.

— Непоправима сте. Е, нищо, наричайте ме Рахин, когато няма никой наоколо.

— А вие ме наричайте Шантел, ако обичате.

— Нали трябва да забравите предишния си живот... — започна Рахин, но веднага я прекъснаха.

— Вие забравихте ли го?

— Аз... Най-добре е сега да си починете.

— Още не — отговори остро Шантел и се надигна. — Първо ми кажете кой беше мъжът, който миналата вечер искаше да убие Джамил.

— Сигурно никога няма да узнаем.

— Нима не знаете и защо го е направил?

Рахин я погледна с истинска изненада.

— Но как така... Не сте ли чули нищо за проблемите на Джамил?

— Не разбирам за какво говорите.

— Нали споменах пред вас за това още когато така лекомислено го подтикнахте да напусне палата. Казах ви, че животът му е в опасност.

— Да, но това беше всичко. И не съм съгласна, че го е направил по моя вина. Не съм отговорна за необуздания му темперамент — отговори високомерно Шантел.

— Няма да споря с вас — каза спокойно Рахин и разказа на младата си сънародница за многократните покушения върху живота на владетеля, както и за подозренията, че зад тях се крие Селим, евентуалният наследник на трона.

— Но Джамил има синове — възрази Шантел, макар че тази тема не ѝ беше особено приятна.

— Вярно е, ада децата са още малки. Тук не е Англия, дете. Почти винаги се предпочита възрастният брат пред малолетния син. Имало е и случаи, когато майки са купували подкрепата на армията, за да издигнат сина си, но в Барка не се помни такова нещо.

— А Шейла?

— Шейла никога не би го направила!

Шантел се учуди с каква жар Рахин защити първата съпруга на Джамил. После очите ѝ се разшириха от ужас.

— Синът на Нура е втори по ред, нали?

— Да, но... Това е смешно, Жахар.

— Шантел.

Рахин изкриви устни.

— Добре, Шантел. Няма защо да правим подобни предположения. Освен това след Селим има още един полубрат на Джамил. Ясно ли ви е колко души трябва да умрат, за да дойдат на власт Нура и синът ѝ? Дори ако останалите смъртни случаи не събудят подозрение, не виждам защо Джамил трябва да умре пръв.

По гърба на Шантел пробягнаха студени тръпки. Не можеше да се говори толкова спокойно за смъртта на Джамил. А тя дори не подозираше каква опасност то заплашва...

— Предпочитам да не бяхте ми казвали нищо за това.

Рахин вдигна рамене.

— Вие ме попитахте, мила. — После се приведе и стисна ръката ѝ. — Благодарна съм ви, че го откъснахте от проблемите му, макар че не мога да одобря поведението ви.

Шантел разбра, че това беше намек за упорството ѝ, но дали Рахин знаеше, че след последната нощ то си беше отишло завинаги? Сигурно. Тя беше осведомена за всичко.

Бузите ѝ пламнаха и тя реши, че е време да сменят темата. Рахин я изпревари.

— Не биваше да оставам толкова дълго. Лекарите ви предписаха пълна почивка поне за една седмица.

— Цяла седмица?

Рахин неволно се засмя.

Трябва да я спазвате, няма как.

— Джамил ще се разсърди.

— Защо?

Шантел смутено отмести очи и прошепна:

— Обеща ми да не вика в леглото си никоя друга.

Рахин вдигна вежди, защото знаеше, че в този момент Джамил вечеря с Шейла. Как е могъл да даде подобно обещание? Но трябваше да бъде честна и да признае, че той не го беше нарушил явно. Не беше

повикал Шейла в покоите си, а беше отишъл при нея. Да не мислеше, че никой няма да узнае само защото имаше специален коридор към апартаментите на съпругите му?

Рахин мълчеше и Шантел изпитателно я изгледа.

— Спазва ли той обещанието си, Рахин?

— Сигурно, доколкото му е възможно.

Какво друго би могла да каже?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Дерек нежно люлееше бебето в ръцете си. Този път всичко беше по-лесно. Стана му смешно, като си помисли колко нервен беше, когато за първи път взе на ръце едно от малките дечица. А брат му имаше три пеленачета.

През изминалите дни беше викал децата на Джамил на малки групички в покоите си. Това му помогна да преодолее скуката на дългите следобеди, когато нямаше какво да се прави. Общуването с децата му доставяше голямо удоволствие и той се чудеше на самия себе си.

Малкото момиченце в ръцете му имаше пламтяща червена коса и огромни смарагдовозелени очи. Беше възхитително, както и всички деца на Джамил. Харесваше му най-вече това, че откриваше у тия дечица и част от себе си. Собствените му деца също щяха да изглеждат така. Някои от тях щяха да приличат повече на Джамил. А ако той се беше родил пръв, сега щеше да има също толкова деца, колкото имаше брат му.

Беше малко смешно и не особено приятно, че трябваше да се ожени само за да дари с внук дядо си, а в това време Джамил се пъчеше с шестнадесетте си деца, четири от които биха синове. Но той не можеше да разпространи тази вест в Англия, защото скандалът около робството на Мелани Синклер щеше да разруши доброто име на рода. Всички знаеха, че тя е мъртва. Рахин не се наричаше с това име дори в мислите си.

По този въпрос въобще не се дискутираше. За съжаление Дерек отново изживяваше момент на ергенска нерешителност. А му беше време да се ожени. Нямаше защо да обвинява милия си дядо, че го е принудил. Беше свикнал да си позволява всякакви волности, а сега трябваше да ограничи удоволствията и толкова. Никой не го принуждаваше да върши каквото и да било. Той не протестираше, защото Каролайн беше най-добрият възможен избор.

С майка като Каролайн собствените му дъщери щяха да изглеждат също като кукличката в ръцете му. Внезапно чувствата му се промениха и той реши, че трябва да се ожени колкото се може по-скоро след завръщането си в Англия.

После в ума му се промъкна неканената мисъл как биха изглеждали децата, родени му от Жахар, и Дерек се намръщи. Джамил нямаше руси наложници и не можеше да направи сравнение. И въобще защо ли му дойде в главата тази глупава мисъл?

— Още ли се тревожиш за нея?

Дерек вдигна глава и видя, че Шейла го наблюдава. Побърза да изтрие бръчките от челото си и върна детето на бавачката.

— Вече не. Увериха ме, че скоро ще се възстанови напълно.

— Радвам се да чуя такава добра новина.

Шейла говореше искрено. Каква учудваща разлика между тази жена и неговата малка англичанка, която, въпреки че кипеше от ревност, упорито отричаше такова дребнаво чувство. Шейла одобряваше всичко, което правеше любимият ѝ, и то с цялото си сърце. Искеше само да го вижда щастлив.

Ама че глупаво положение! Защо послуша Омар, който настояваше да не пренебрегва Шейла, за да не възникнат подозрения? Естествено сега тя очакваше господарят да остане при нея и да я прегърне. Но той гледаше да стои колкото се може по-далече и в никакъв случай да не остава насаме с нея, затова беше повикал трите деца и бавачките им. Когато жените понечиха да се оттеглят, той ги задържа. Трябваше да има свидетели, които да потвърдят, че двамата само са вечеряли. Джамил не биваше да заподозре, че любимата му жена е принадлежала на друг.

Но как да обясни на Шейла, че не бива да се люби с нея? Тя много добре знаеше, че тази вечер Жахар не е на разположение, и с право предполагаше, че щом е дошъл при нея, ще остане там цялата нощ. Не можеше просто така да си отиде и да нарани чувствата ѝ.

Проклетият Омар, той го беше въвлякъл в тази бъркотия!

— Благодаря ти за прекрасната вечеря, Шейла, но сега... трябва да вървя.

— Почакай! — Тя скочи, заобиколи масата и седна в скута му, преди да може да я спре. — Нека ти помогна, Джамил. Твоята болка е и моя.

— Зная това — отговори тихо Дерек и меко свали ръцете ѝ от бузите си. — Но не мога...

Шейла притисна устните си в неговите, но той стреснато се обърна настрана. Чувстваше се ужасно неловко. В дъното на стаята се чуваше хихикането на бавачките.

— Ей сега ще ги отпратя — прошепна младата жена.

— Недей! Исках да кажа... — Дерек се опита да се овладее. — Не искам. Не тази нощ, Шейла.

— Не тази... — Тя спря насред изречението и сапфиреносините ѝ очи се разшириха от ужас. Устните ѝ се разтвориха.

— Какво толкова казах, та реагира като безумна? — уплаши се Дерек. Но никога не беше очаквал да чуе онова, което последва.

— Ти не си Джамил — пошепна невярващо младата жена. — Кой си ти всъщност?

Дяволска работа!

— Полудя ли, момиче?

Шейла сломено сведе глава.

— Съжалявам, любими. Прости ми... — Но после решително изправи глава. — Не, ти не си Джамил. Познавам мъжа, когото обичам повече от всичко на света. Той винаги идва при мен, когато има нужда от утеха. А ти се дърпаш...

— Млъкни! — изсъска той. — Искаш целият палат да узнае за глупостите ти! Знаеш ли какви страшни слухове ще се разнесат из града? Погледни ме и кажи кой съм според теб!

— Не зная. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Кажи ми... Кажи ми само, че той не е...

Дерек сложи пръст на устните ѝ и хвърли бърз поглед към бавачките, но те бяха достатъчно далече и не можеха да ги подслушват.

После се взря в Шейла и лицето му веднага се смекчи. Тези жени с безпогрешната им интуиция! Трябваше да ѝ даде някакво обяснение.

— Няма нищо, което би трябвало да те тревожи. Нищичко. Моля те, повярвай ми, Шейла!

Тя кимна и се надигна. После го придружи до вратата.

— Нищо не разбирам.

— Ще разбереш. Само имай търпение и ще получиш отговор на всичките си въпроси. — За момент Дерек я притегли към себе си. Все

пак му беше снаха. — Бъди сигурна, че си обичана, Шейла. Не губи вяра!

Младата жена се усмихна колебливо на сбогуване. Тя все още не разбираше, но поне тревогата ѝ за съдбата на Джамил се беше разсеяла.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Шантел беше поканена на гости при Джамил и слугите я отнесоха дотам в носилка. Това я развесели, макар да не ѝ беше особено приятно, че все още я смятаха за болна. Вече се чувстваше много по-добре. Но Джамил не искаше дългият път до покоите му да я изтощи и тя много добре знаеше защо. Всеки в харема го знаеше, защото повечето жени я видяха в носилката. Щом отиваше при него, тя беше длъжна да сподели леглото му. Това се очакваше от всяка жена и тя трябваше да се научи да преодолява неловкостта си, особено ако Джамил сдържеше обещанието си и викаше само нея.

Когато се появи в жилището му след вечерната молитва, Джамил не беше сам. До него седеше възрастният мъж, когото вече познаваше, и двамата оживено разговаряха. Шантел беше описала стареца на прислужницата си и беше узнала, че става въпрос за великия везир, втория по важност човек в Барка.

Стана ѝ много неприятно, като го видя, защото си припомни нелюбезното му държание онази вечер. Днес също я изгледа сърдито. Очевидно възразяваше срещу решението на Джамил да я задържи, въпреки че двамата още не бяха завършили разговора си.

— Няма никаква разлика, Омар — тихо казваше Джамил. — Той ми е брат. Трябва да отида.

— В никакъв случай, особено след последното покушение. Никой не очаква това от вас. Пък и вие дори не го познавате...

Джамил направи нетърпелив жест с ръка и Омар отново погледна към Шантел.

— Отпратете я, докато свършим.

— Не. Вече свършихме. Мой дълг е да присъствам на погребението на брат си, дълг на владетел — подчерта той.

— По дяволите дългът! Диванът единодушно гласува против. Вслушайте се в гласа на съветниците си.

— Трябва ли?

Омар вдигна ръце.

— Аллах да ни пази от човек, който обича да рискува. Да не мислите, че ония фанатици ще се стреснат от светостта на погребалната церемония? Най-спокойно ще се смесят с множеството и ще ви чакат да се появите. Не могат да си позволят да изпуснат такъв благоприятен случай. Нищо друго не би могло да ви измъкне от палата.

Шантел смръщи чело. Вече беше чувала това — казано с почти същите думи.

— Джамил!

Владетелят дори не вдигна очи.

— Бъди търпелива, Жахар, ей сега ще свършим.

— Но, Джамил, аз вече съм чувала тези думи!

— Какво? — извърна се смаяно той.

— Онова, което ви каза везирът: че нищо друго не може да ви измъкне от палата. Каза ги някаква жена в хамама.

— Доста объркано говориш, Жахар. Ела при нас и ни разкажи какво си чула.

Тя се приближи колебливо. Този път Джамил я гледаше мрачно. Не биваше да прекъсва разговора им. Очевидно починалият беше брат на владетеля и Джамил тъгуваше за него.

— Е? — подкани я Дерек.

— Много съжалявам за брат ви — започна тя, но той направи нетърпелив жест с ръка и тя побърза да разкаже за случката в хамама. После внезапно извика: — О, Боже! — Очите ѝ се разшириха от ненадейното прозрение.

— Какво има?

— Досега не виждах никакъв смисъл в чутото и почти го бях забравила. Тогавя изобщо не знаех, че искат да ви убият.

— Така ли? Но разказът ти не доказва нищо, Жахар. Кой знае за какво е говорила жената.

— Прав сте, но... Брат ви дете ли беше?

— Да, но какво общо има това?

— Как е умрял?

Шантел виждаше, че Джамил вече губи търпение, но той въпреки това ѝ отговори:

— Изглежда, се е задушил по време на ядене. Но не се знае дали е попаднала храна в дробовете му, или някой му е помогнал.

— Мислите ли, че е било убийство?

— Той беше слабичко момче и някой мъж без особени усилия би успял да притисне нещо върху лицето му, докато се задуши. Бил е сам, защото слугите били повикани някъде другаде. Когато се върнали, Мурад лежал мъртъв на земята.

— Ако са го убили, причината е само една: да ви примамят въвн от палата — намеси се Омар. — Иначе защо да премахват момчето...

— Омар!

— Но, Джамил, той е прав — промълви тихо Шантел.

— Не е сигурно, че...

— А сега ме чуйте добре, ако обичате — прекъсна го решително тя. — Жената попита Али: „Как стои въпросът с момчето?“ и когато мъжът отговори нещо, заповяда: „Върви и свърши работата. Нищо не може да го примами въвн от палата, но това може и да го измъкне. После обаче очаквам конкретни резултати. Не се мотайте повече или няма да видите нищо от мен. И не смей да ме мамиш, Али.“ След това двамата се отдалечиха и не чух нищо повече.

Джамил размени дълъг поглед с Омар. Старецът се усмихваше, докато владетелят изглеждаше полуразвеселен, полузагрижен, и Шантел се обърка.

— Май „нашият приятел“ напразно отиде чак в Истанбул — отбеляза тихо Омар.

— Наистина, така изглежда — отговори Джамил и смарагдовозелените очи отново се впиха в Шантел. — Коя беше жената, Жахар?

— Не знам — отговори със съжаление в гласа тя.

— Но нали я видя?

— Не. Вратата беше затворена.

— По дяволите!

— Смятам, че ще позная гласа й, ако го чуя отново.

— И това е нещо. А колко евнуси носят името Али?

— За нещастие десетки — въздъхна Омар.

— Вашите способни ръце сигурно ще открият виновника, Омар. Предлагам да приключим с тази тема, поне за днес.

Омар кимна, но все пак попита:

— Нали няма да отидете на погребението?

— Не. Направете така, че да му отдам последна почит тук.

Това беше и първоначалното предложение на Омар, така че той се отдалечи с доволна физиономия. Без да губи време, Дерек притисна Шантел в прегръдките си.

— Благодаря ти — проговори сериозно той. — Без твоята помощ щяхме още дълго да се лутаме и да подозираме друг човек. Ще ни помогнеш ли пак, като внимаваш за женския глас?

— Разбира се. Но, Джамил, как е възможно една от жените да желае смъртта ти?

Той вдигна рамене.

— Знае ли човек какво става в женската душа...

— Също както и в мъжката — изфуча Шантел.

— Ала жените много по-често си противоречат и никой не ги разбира... Щом заговорихме за жени... — Той я притисна силно до себе си и потърка бедра о нейните. — Липсваше ми.

Шантел се усмихна с истинска нежност.

— Само една нощ.

— И цели два дни! Трябва да ги наваксаме.

— Трябва ли?

— Ако не си твърде слаба.

— Така ли изглеждам?

Дерек се засмя.

— Бъди сигурна, че скоро ще загубиш здравата опора под краката си.

И тя наистина я загуби, защото мъжът я грабна и веднага я отнесе в леглото си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Минаха седмици, но Шантел не чу нито веднъж онзи сърдит женски глас. Джамил я държеше в течение на разследването, но и то беше стигнало до мъртва точка. Бяха ограничили до петима броя на заподозрените мъже на име Али и непрекъснато ги наблюдаваха макар и без успех засега. Джамил не позволи да ги подложат на мъчения и всички очакваха някой от противниците да допусне грешка.

Следяха и жените, чиято собственост бяха заподозрените евнуси. Важна точка в разследванията беше произходът на парите, с които се плащаше на нападателите, и коя харемска дама има достатъчно средства да си позволи такива големи разходи. Макар че това не беше решаващият фактор, защото в последно време кражбите в харема драстично се увеличиха и изчезналите скъпоценности струваха цяло състояние. Сега надеждите бяха съсредоточени в Шантел и това ужасно я изнервяше. Джамил я питаше всяка нощ и тя беше отчаяна, че не може да му съобщи нищо ново. Шантел познаваше само две от заподозрените жени. Първата беше фаворитка на име Задира, която щеше да роди след по-малко от месец. Младата жена не вярваше, че една бъдеща майка би могла да таи в сърцето си планове за убийство, вместо за щастлив живот на детето си. Как можеше да се мисли за смърт, когато в утробата ти се движи новият живот? Не беше Задира. А и гласът ѝ беше съвсем различен.

С втората жена въпросът стоеше другояче. Шантел изобщо не се изненада, че Нура също беше сред заподозрените. Но гласът ѝ беше спорната точка. Беше я чувала да говори по най-различен начин — и сърдито, и злобно, — но не и да навиква някого.

Шантел беше станала нейна сянка. Където и да беше, се вслушваше внимателно. Опитваше се дори да предизвика пустинната красавица да се разгневи, но Нура никога не се поддаваше на уловките ѝ, сякаш усещаше, че трябва да се пази.

Шантел вече не знаеше какво да мисли. Най-после се престаши и се обърна към Рахин за съвет. Но майката на Джамил не пожела да ѝ

помогне.

— Само си губите времето, Жахар.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Познавам Нура — отговори спокойно Рахин. — Не е тя.

— Не съм съгласна. Един от братята на Джамил умря. Другият може би също е мъртъв, щом толкова време не сте чували нищо за него. Значи на пътя на Нура са останали само Джамил и първородният му син.

Рахин вдигна вежди.

— Нищо не се знае за Селим. Може и да е жив. Вярно е, че на пръв поглед в дъното на тази история стои жена, но... Сигурна съм, че не е Нура. Впрочем — усмихна се Рахин, — тя се оплака от хапливия ви език и предложи да ви изпратим обратно в кухнята.

— О, това е съвсем в неин стил. Тогава ще организира отново празнична вечеря и ще ме задължи да я приготвя сам-сама.

— Съжалявам за това, което трябваше да преживеете. — Този път Рахин говореше сериозно. — Не знаех...

— Леля ми винаги казваше, че малко физически труд не вреди никому — отговори бодро Шантел. — А и това не беше наказание, Рахин. По онова време бях възхитена, че ме пращат на работа в кухнята.

— Но днес не бихте го посрещнали така

Шантел сърдито изпуктя. Знаеше си, че някой ден непременно ще чуе прословутото: „Нали ви казах.“

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Този ден басейнът беше празен. За Шантел това беше най-приятното място в харема. Подобно на другите жени, тя вече прекарваше голяма част от времето си в хамама, където цареше райско спокойствие. Винаги се намираха грижливи ръце, които да съживят чрез умел масаж уморените мускули и да втрият благовонни масла в чисто измитата кожа. Но Шантел се наслаждаваше най-вече на басейна, чиято синя вода болезнено ѝ напомняше океана. Тя плуваше с часове, изпробваше различни стилове, потапяше се под водата, докато се изтощеше. Много малко от дамите в харема умееха да плуват и водата в басейна достигаше едва до раменете. Но тя беше хладна и ободряваща и понякога Шантел имаше чувството, че се гмурка край скалите на Дувър.

Днес ушите ѝ бяха пълни с вода. Тя изскочи от басейна и затръска глава. Когато и това не помогна, наметна набързо робата си, уви косата си с кърпа, наведе глава настрани и задърпа ухото си.

В този миг някъде отвън прозвуча гласът, ясен и гневен:

— Така си и знаех, че къпалнята не е празна. Все се мотаят тук разни... Защо сте още в банята, а не пред огледалото? Да не би Джамил най-послед да е повикал друга?

Шантел беше толкова смаяна, че не можа да промълви нито дума. Отпусна се на мраморната пейка, впери поглед в застаналата на входа жена и се опита да подреди лудо блъскащите се в главата ѝ мисли. Но как така тази личност се оказа търсената престъпница? Името на евнуха ѝ беше Орджи, не Али. Какво щеше да спечели тя от смъртта на Джамил? Във всичко това нямаше никакъв смисъл. Но гласът беше същият. Не можеше да го сбърка с никой друг, особено когато жената изфуча:

— Какво зяпате така, англичанко?

— „Зяпам“ една убийца — отговори смело Шантел и се надигна.
— Бях сигурна, че е Нура, а се оказахте вие. Защо го направихте?

— Да не сте полудяла? Никого не съм убивала.

— Може би не със собствените си ръце, но разликата не е особено голяма. Плащате на други да вършат мръсната работа.

— Не зная за какво говорите — гласеше надменният отговор.

— Много добре знаете. Чух ви да разговаряте с Али пред парилнята — в деня, когато му заповядахте да убие нещастния Мурад. Видяхте, че излязох оттам, нали? Затова ли се опитахте да ме отровите, Мара?

Това беше само предположение, но улучи точно в целта. Жената престана да се прави на невинна и избухна:

— Ако знаете само как съжалявам, че не успях! Владетелят щеше да побеснее от гняв и да ме вика няколко нощи подред. Знаете ли колко скъпоценности щеше да ми донесе това! А те са ми много необходими.

— Предполагам, че в последно време ви е все по-трудно да крадете, защото жените се научиха да крият нещата си.

— Възприех го като предизвикателство. Беше много вълнуващо.

Шантел смаяно поклати глава. Жената почваше да се хвали с деянията си. Нима не се боеше, че ще я изобличи?

— И всичко това, за да убиете Джамил! Защо, Мара? Не вярвам, че причината е в бичуването. Казаха ми, че ви харесва.

— Какво знаете вие, нещастна глупачке! — разсърди се внезапно Мара. — Мразя го! Мразя всички мъже, но най-вече Джамил, който разкри позора ми и не се посвени да го използва срещу мен. Да не мислите, че съм горда, дето усещам удоволствие само след като са ме пребили от бой? Ако намеря мъжа, който ме направи такава, ще го насека на парченца, но бавно, за да остане жив до края. Първо ще опека тестисите му на слаб огън, а после...

— Съжалявам, че първото ви преживяване е било толкова... унизително, но Джамил е правел само онова, което сте му позволявали. Можехте да му разкриете чувствата си и той нямаше да се отнася така с вас.

— Никой няма право да отказва на владетеля, независимо какво е пожелал.

— Аз го направих.

— За колко време?

Страните на Шантел пламнаха, но гласът ѝ беше все така твърд:

— Това е друго. Никой не ме е заплашвал. Той не ме принуди да му се отдам. Почувствах се привлечена от него.

— Прекрасно, но мен това ме отвращава — изкрещя Мара. — А Хаджи ми каза, че нямам избор.

Пак тези омразни думи, помисли си Шантел. И на нея ги бяха повтаряли до втръсване. Тя отлично разбираше мъката на Мара, но имаше и нещо друго. При нея не се беше стигнало до принуда. Само няколко празни заплахи, за да я направят по-податлива. Защо с Мара е било другояче? Нали Джамил не беше онзи жесток тиранин, за какъвто го смяташе отначало?

— Трябваше да спрете тези недостойни сцени, а не да оставите омразата си да се разрасне до тези невероятни размери. Джамил не е жесток човек. Колко често ви е използвал така, преди да вземете решение да го премахнете?

— И един път беше много!

— Но така само увеличихте собствените си страдания. Нима не предположихте, че покушенията върху живота му ще влошат още повече настроението му и ще го карат да ви вика все по-често?

— Готова съм да сторя какво ли не, за да го видя мъртъв!

— Как можете да бъдете толкова глупава! — разгневи се Шантел. — Ако Джамил умре, ние ставаме собственост на новия владетел, на Селим. А той бил безмилостен и брутален. Да не мислите, че няма да се възползва от вас по същия ужасен начин? Много мъже обичат да причиняват болка, а той явно е от тях.

Мара гръмко се изсмя.

— Не съм чак толкова глупава, англичанко! Селим няма да има възможност да прояви жестокостта си. Още преди няколко месеца е умрял в Истанбул. Един от собствените му роби го убил и го заровил.

При тази зашеметяваща новина дъхът на Шантел секна.

— Откъде знаете?

— Виновникът бил достатъчно глупав да дойде тук, да се натряска и да разкрие всичко на стария си приятел. А този приятел бил моят човек Али хитрецът и веднага го промушил с ножа си, за да не съобщи в двореца.

— Али каза само на вас, така ли?

— Разбира се. Знаеше колко мразя Джамил и реши, че имаме благоприятен случай да му видим сметката, защото всички щяха да

заподозрат Селим. А мъртвият не може да се защити.

— Защо Али е толкова загрижен за желанията ви? Нали е само евнух, при това не е ваш!

— Е, и? Собственост е на Нура, но това не значи, че я обича, нали? Обича само мен — изпъчи се самодоволно Мара. — Прави всичко, което искам от него.

— Обича ви? Но нали не може... — смути се Шантел.

— Какво не може? — прекъсна я ядно Мара. — Аллах, колко сте наивна! Кастрирането не значи да ти изрежат сърцето, а импотентността не унищожавя желанието. Али ме люби като истински мъж. Само дето не е много сръчен.

— Казвате го, сякаш ви е все едно.

— Точно така. Неговата любов не е заплаха за мен, но въпреки това той е мъж и аз го презирам. Омразата ми към мъжете не прави изключения.

— Жалко, че евнухът не е осъзнал това, преди да го направите предател — въздъхна Шантел. — Измамили сте го, но това няма да му помогне да се отърве.

— Няма опасност нито за него, нито за мен. Нима сериозно смятате, че ще ви пусна да си отидете, след като ви разкрих всичко?

Шантел не се разтревожи толкова от факта, че Мара беше препречила вратата, колкото от спокойствието, с което беше изречена заплахата ѝ.

— Не можете да ме спрете, Мара. Телохранителите ми са отвън.

— Пред къпалнята нямаше никой — усмихна се злобно Мара и измъкна изпод дрехата си къса кама. — Пазачите ви май не са много усърдни.

— Лъжете! — изкрещя Шантел, когато Мара блъсна с крак вратата и тя хлопна зад гърба ѝ.

Жената равнодушно сви рамене.

— Хайде де, крещете, щом се съмнявате в думите ми! Никой няма да се отзове. — Смехът ѝ прозвуча зловещо. — Много подходящо място за разговор е къпалнята, макар че всичко стана случайно. Не сте ли се питали някога, защо басейнът е толкова далече от останалите помещения? Защото жените обичат да се плискат и вдигат ужасен шум. Никой не обръща внимание на писъците, които понякога се чуват вътре.

— Да не мислите, че ще стоя и ще ви чакам да ме убиете?

Мара тръгна напред и Шантел отстъпи крачка назад. Разстоянието между двете беше повече от четири метра и тя трябваше да достигне другата страна на басейна, за да се спаси. Мара щеше да я преследва около басейна и достъпът до вратата щеше да бъде открит. Но вместо да избяга, тя остана на мястото си, втренчила очи в камата.

Никога досега не беше изпадала в подобно положение. Дори в нощта, когато камата профуча на сантиметри от главата на Джамил. Тогава поне не беше сама. Сега нямаше на кого да разчита и не знаеше как да се отбранява срещу смъртоносното оръжие. Съвсем не я успокояваше фактът, че беше нападната от жена. Мара беше по-дребна от нея, но доста по-яка и изпълнена с ярост. Животът ѝ висеше на косъм. Мара много добре знаеше, че ако не убие англичанката, тя щеше да я изобличи и присъдата на Джамил щеше да бъде безмилостна. Отчаянието ѝ придаваше допълнителна смелост. Шантел беше като вцепенена от спокойствието, с което тази страшна жена настъпваше срещу нея.

Ръцете ѝ се изпотиха и тя бързо ги изтри в робата си. Мара постепенно скъсяваше разстоянието помежду им.

— Чуйте... — Шантел се покашля, за да прочисти пресъхналото си гърло. — Не ме убивайте. Бягайте отгук. Али ще ви помогне.

— Глупости! Нали веднага ще вдигнете тревога!

— Само ви казвам, че все още имате възможност да избегнете заслуженото наказание! — извика гневно Шантел.

Тя се учуди на собствената си смелост. Мара също се изненада.

— Не говорете толкова, англичанко!

Шантел реши да опита по друг начин.

— Никога не сте убивали човек, нали? Със собствените си ръце! Друго е да заповядваш...

— Млъкнете! — изрева Мара и сърцето на Шантел се качи в гърлото.

Защо не извика? Страхуваше се, че Мара веднага ще се нахвърли върху нея и ще я пониже с камата, преди някой да е успял да ѝ се притече на помощ. Ако въобще дойде. По-добре да се опита да я разубеди...

Разстоянието вече беше два метра и половина.

— Никога не съм ви сторила зло, Мара. Как ще живеете, ако на съвестта ви тежи убийство?

Внезапно Шантел изпищя. Беше се блъснала в една мраморна пейка и загуби равновесие. Как можа да забрави тази проклета пейка, поставена точно на края на басейна! Падна по гръб и само след секунда Мара беше надвесена над нея. Вече беше късно да вика за помощ или да направи каквото и да било. Вцепенена от ужас, неспособна дори да диша, Шантел беше втренчила поглед в блестящото острие на камата, което се свеждаше към шията ѝ. Беше също като през онази нощ, но тогава между нея и смъртта беше тялото на Джамил. Той щеше да знае как да реагира. Щеше...

В последния миг Шантел си спомни какво направи Джамил и светкавично се претърколи встрани. Заби се право в коленете на Мара и това я спаси. Жената полетя напред и острието пропусна набелязаната цел. Шантел се сви на мраморния под и чу зад себе си глух удар на падащо тяло и плисък на вода. Но Мара сигурно веднага щеше да се изкатери по стълбичката. Без да губи време, Шантел се стрелна към вратата и изпищя:

— Кадар!

Евнухът с трясък разтвори вратата и тя влетя право в ръцете му. Когато понечи да я подкрепи, тя се изтръгна и сърдито изкрещя:

— Къде бяхте, по дяволите?

— Тук, лала — отговори обидено момъкът. — Къде другаде?

— Значи ме е излъгала! Ох, Господи, та тя щеше... Нищо, вече не е важно. — Шантел сграбчи ръката му и страхливо зашепна: — Не беше Нура, а Мара. Опита се да ме убие. Призна, че ми е дала отрова, защото съм чула разговора ѝ с Али. — Вдигна очи към Кадар, който я наблюдаваше смаяно, и изплака: — Направете нещо! Тя е вътре и има кама!

Евнухът я блъсна настрана и хукна към вратата, която зееше отворена. Когато се втурна в къпалнята, Шантел понечи да избяга в противоположна посока, но накрая все пак го последва — отчасти от любопитство, отчасти, за да присъства на залавянето на убийцата и най-после да се отърве от завладелия сърцето ѝ страх.

Спря се непосредствено до вратата и видя Кадар, наведен над тялото на Мара, проснато на края на басейна. Жената не помръдваше.

По лицето ѝ се стичаха розови капки, а под тила ѝ бързо се образуваше кървава локва.

Кадар вдигна глава и спокойно проговори:

— Мъртва е, лала.

Шантел погледна отпуснатото тяло и стомахът ѝ се преобърна. Кадар изтича и я подкрепи.

— О, Господи! — проплака тя. — Ако не бях толкова страхлива, щях да видя, че не е изплувала от водата. Трябваше да я издърпам от басейна, да я...

— Не, лала, нямаше да ѝ помогнете. Ударила е главата си в каменните плочи. Била е мъртва още преди да падне във водата.

— Аз съм виновна. Аз я повалих!

— Защо?

— Как защо? — уплаши се тя. — Щеше да ме убие!

— В такъв случай не бива да се самообвинявате. Ваше право е да се защитите.

— Не е почтено, Кадар, не разбирате ли! Тя е била жертва още от самото начало. Гаврили са се с нея, измъчвали са я и пак са се гаврили. Трябвали са ѝ помощ, грижи, разбиране. Вместо това... — Шантел дълго мълча, преди да продължи: — Опитвах се да оправдая действията на Джамил, но той не може да бъде оправдан, нали! Досега мислех, че е чувствителен и умен. Как така не е разбрал, че тази жена мрази слабостта си, че мрази и него, защото я е използвал?

— Затова ли се е опитвала да го убие?

Шантел едва-едва кимна. Сълзите я задушаваша и тя дори не забеляза как Кадар я поведе към жилището ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Сега, когато, потокът от пари пресекна, информаторите стоят на опашка пред портите на двореца — говореше Джамил на Дерек. — Няма да мине много време и ще заловим и последния, който е бил забъркан в тази каша.

Владетелят се беше върнал в Барка късно миналата нощ и още на пристанището беше узнал, че пътуването му е било напразно. Копнежът по Шейла и тревогата за нея го бяха подтикнали да се прибере у дома. Смяташе да остане само една нощ и после да отплава за Триполи. Бяха му казали, че Селим е напуснал Истанбул и е заминал за африканското крайбрежие. Едва в палата узна за смъртта му.

Преди всичко обаче трябваше да разкрие истината пред Шейла, а това му отне почти цялата нощ. Разбра, че беше сгрешил, дето не я посвети в плановете си още от самото начало. Единственото му обяснение беше, че преди отпътуването не е бил на себе си.

На сутринта проведе дълъг разговор с Омар, а после се срещна с Дерек в тайната стая, в която брат му се беше скрил още миналата нощ.

— Нима наистина всичко свърши? — попита Дерек.

— Да. Али давал на убийците мизерни суми, а те рискували живота си. Голямата награда била определена за оня, който постигне крайния успех. Но и тя не била кой знае колко голяма. Аз щедро плащах на Мара за услугите ѝ, но времето на покушенията се проточи твърде дълго и явно е погълнало всичките ѝ пари. Плащала е на постоянни съгледвачи пред палата, на мъжете, които залавяха куриерите ми, и всичко това само за да ни отклони от вярната следа. Най-после посегнала и към по-крайни средства и почнала да краде скъпоценностите на другите жени. Ако някой от нападателите успеел да ме убие, Али щял да го прободее с камата си при получаването на възнаграждението. Такава била уговорката между двамата съзаклятници.

— И сега, когато се разпространи вестта, че заговорниците са мъртви и няма повече пари...

— Никой не рискува живота си напразно. Вътре в палата съм също така в безопасност, както и навън.

— А аз мога да се прибера у дома. — Дерек въздъхна и Джамил се засмя.

— Омар ме увери, че си прекарал чудесно.

— Само някои часове — изръмжа Дерек. — Преди всичко разбрах, че досадата разрушава душевното равновесие.

— А как е малката мършава блондинка, която трябваше да те освободи от досадата?

— Вече не говори с мен след сблъсъка си с Мара. Смята, че за всичко съм виновен аз, тоест ти. Според нея е трябвало да забележиш колко се измъчва Мара от ужасната си склонност към изтезания.

Джамил смръщи чело.

— Предполагам, че при по-нормални обстоятелства щях да го забележа. Но ще ти кажа, че тази жена правеше всичко, за да предизвика наказанието си. Обиждаше ме, не се подчиняваше, а понякога направо се нахвърляше върху мен като тигрица. Никога не съм позволявал да я бичуват дълго и те уверявам, че после в леглото беше същинска фурия. Свикнах с нея и я виках всеки път, когато исках да се разтоваря чрез насилие — а това ставаше често, след като седмиците на принудително пленничество се превърнаха в месеци.

— А точно пристъпите на лошо настроение са съдействали за появата на тайни убийци. Истински порочен кръг.

— Много добре измислено. Никой не би заподозрял Мара, ако твоята Жахар не беше чула онзи разговор.

— Радвам се, че го признаваш — отговори Дерек. — Дължиш много на тази жена.

— Никога не бих го отрекъл, Касим. Мислех само, че възнаграждението ѝ трябва да определиш ти, след като седмици наред беше „наша“ предпочитана фаворитка. — Дерек изкриви устни и Джамил избухна в смях. — Докато бях на път, все се надявах, че ще ми дадеш повод да намаля харема си поне наполовина.

— Не казвай това, братко. В действителност си умираш от страх, че ще се възползвам от жените ти.

— Така беше, признавам. Но ти все пак си повикал една от фаворитките ми. Странно, че си си харесал именно онази кестенява англичанка, заради която английският консул вдигна страшен шум в града.

Дерек се ухили. Брат му беше прозрял играта и той вече нямаше причини да отлага молбата си.

— Значи няма да имаш нищо против, ако я взема със себе си в Англия? Щом и без това трябва да се отървеш от нея.

— Твоите хора сигурно ще се зарадват?

— Във всеки случай няма да ми се разсърдят.

— Разбрахме се. А какво ще стане с Жахар? Няма ли да помолиш да освободя и нея?

— Честно казано, не знам какво точно искам.

Джамил вдигна вежди и Дерек продължи:

— Бях решил, че щом съм спал с нея, след завръщането си ти ще ѝ намериш истински съпруг. Англичанките много държат мъжете им да са само техни.

— Нима не искаше да освободим и нея? — учуди се Джамил.

— Стараех се да не мисля за това. Трябваше ми извинение...

Дерек не довърши изречението си и Джамил се усмихна замислено.

— Девствеността ѝ ти създаде затруднения, нали?

— Огромни — въздъхна Дерек.

— А аз се боях, че първата ми среща с нея още повече е усложнила положението.

— Така си и беше, но все пак успях да се справя. Трябваше ми само малко повече време. И... О, по дяволите, защо да те лъжа! Страшно ми се иска да я взема със себе си. Тя също го желае, а и си го заслужи, като реши нашия „малък проблем“. — Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко му се искаше да я види омъжена за друг, но предпочете да запази мислите си за себе си.

— Аз ли да ѝ го кажа, или ти ще го направиш? Може би ще се съгласи да говори с теб, ако ѝ занесеш такава добра вест.

Дерек още повече помрачня, докато наблюдаваше как брат му едва се удържа да остане сериозен.

— По-добре е да я оставя в неведение колкото се може по-дълго. Предпочитам да мисли, че я вземам на пътешествие по море, но да не

знае целта.

— Защо не?

— Защото така си купувам спокойствие поне за няколко седмици. Не можеш да си представиш какъв дяволски шум ще вдигне дамата, щом разбере, че и аз съм англичанин като нея! В тясното и затворено пространство на кораба ще настане същински ад. А пък като проумее, че можех да я освободя и без да отнемам невинността й... Дори не ми се мисли за това!

— Много си снизходителен към жените. Би трябвало...

— Да стана като теб, така ли?

Дватамата се засмяха и Джамил призна:

— Аз също ще трябва да умилоствивя цял куп жени, след като ти ги беше изоставил в продължение на седмици. Ще ми е нужен поне месец, за да възстановя спокойствието в харема си.

— Както чух, още първата нощ си се заел с тази работа.

— Шейла е най-важното нещо в живота ми. Слава на Аллаха, че прояви разбиране. Каза ми да те помоля за извинение, че е утежнила положението ти. Разбрала, че се чувстваш виновен, защото не можеш да й кажеш истината.

Дерек сви рамене.

— Всичко отмина. Животът ни тръгва по своя нормален път.

— В Англия те чака годеницата ти, нали? Освен това искаш да задържиш и Жахар...

Ъглите на устата му потрепваха.

— Като го чувам от теб, ми се струва, че идеята съвсем не е лоша.

Джамил сърдито изпуктя.

— Като че самият ти не мислиш непрекъснато за това! Тя ще се съгласи ли?

— Победих отвращението й към теб, надявам се да победя и отвращението й към живота на метреса. И без друго се смята за обезчестена — а това значи неподходяща за почтена женитба.

— Такива ли са наистина фактите?

— При нейната красота? Ти май се шегуваш!

Джамил промърмори нещо под носа си. Макар че бяха близнаци, вкусът им по отношение на жените беше твърде различен.

— В такъв случай ти желая щастие. Но, каза, първо трябва да победиш гнева й.

Дерек изкриви лице.

— За съжаление — да.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Пригответе багажа си, Жахар. Тази вечер заминавате на пътешествие с Джамил — вие и Джамила.

Шантел погледна смаяно Рахин и майката на владетеля настойчиво продължи:

— Не ме ли чухте, дете? Ще пътувате по море.

— Къде отиваме?

— Къде ли? — повтори Рахин. — Какво значение има това? Чест е за всяка жена...

— Къде отиваме, Рахин?

— Наистина не знам. Дори Хаджи не успя да го разбере. Но целта на пътуването не е толкова важна. Джамил желае да го придружите, следователно трябва да се подчините.

— Джамила ще бъде с него. Щом взема и нея, значи няма нужда от мен.

— Ето че ревнувате.

— Не ревнувам!

— Тогава се цупите, задето снощи Джамил посети Шейла.

— Вижте какво, Рахин — проговори заплашително Шантел, но майката на владетеля невъзмутимо продължи:

— Целият харем ви одумва. Не им доставяйте това удоволствие. Не сте ли доволна, че взема със себе си вас, а не Шейла?

— И Джамила!

— Ревнувате, момичето ми.

— Не... Не ревнувам. Не и от нея. Нека си го има. Нека всички го имат. Същият е, какъвто го видях още в самото начало, даже много по-страшен. Мразя го!

Рахин изкриви устни.

— Защо още се измъчвате заради Мара? Нали се опитах да ви обясня! Нещата са много по-сложни, отколкото си ги представяте.

— Отричате ли, че всеки път е карал да я бичуват, преди да спи с нея?

— Не.

— Тогава няма нужда да продължаваме този разговор. Трябвало е да излее гнева си върху някого и толкова. Защо не удря с юмрук по стената като другите мъже, а кара да измъчват невинната жена?

Рахин едва не се разсмя, макар че се опита да го прикрие. Шантел видя усмивката и лицето ѝ стана зло.

— Смейте се! Много е смешно, че измъчиха до смърт онова нещастно същество!

— Не е смешно — отговори сериозно Рахин. — Трагично е. Но Джамил не е виновен.

— Не е ли? Той...

— Жахар! — прекъсна я остро Рахин. — Този път ще ме изслушате, независимо дали го искате или не. Мара непрекъснато го предизвикваше. Направо го принуждаваше да я накаже. Каза ли ви това?

— Не. Но не разбирам защо това го освобождава от отговорност. Трябваше да забележи, че тя не е наред, и да я остави на спокойствие. А той я е викал все по-често при себе си и я е използвал като позорен стълб. Това е отвратително, знаете ли!

— Вие не се поддавате на разумни аргументи — въздъхна Рахин. — Не разбирате ли, че тя е желала да я бият? Има жени, които изпитват удоволствие от това.

— После го е мразела.

— Трябвало е да ни каже!

Тук нямаше какво да се отговори и Шантел замълча. Беше казала същото на Мара. Ала никога нямаше да оправдае Джамил, особено сега. След смъртта на Мара той я викаше при себе си в продължение на пет дни, но тя непрекъснато отказваше. Трябваше той да ѝ разкаже това, което беше узнала от Рахин, но не го беше направил. Само се нервираше, че тя не желае да разговаря с него. А на шестия ден отиде при Шейла. Е, добре, чудесно! Нека всяка вечер посещава любимата си Шейла. Тя, Шантел, вече не искаше да има нищо общо с такъв човек.

Обърна се към Рахин и промърмори:

— Защо не взема Шейла?

— Обикновено я води със себе си всеки път, независимо къде отива. Сега е решил вие да му правите компания. Дава ви шанс да се сдобрите с него, Жахар — отговори с колебание в гласа Рахин.

— А ако не искам?

— Сигурно точно затова взема и Джамила — отговори натъртено Рахин.

Шантел скочи като ужилена. Присвитите ѝ очи изпущаха искри.

— Ако ще...

— Достатъчно, Жахар! Нямам никакво време да се разправам с вас. Джамил ме повика в покоите си и трябва да бързам. Бъдете готова за път тази вечер след залез слънце. Ако не ви видя преди това... — Рахин пристъпи напред и нежно прегърна сънародницата си. — Аллах да бди над вас, моето момиче, и дано ви помогне да се вразумите.

Рахин бързаше към покоите на сина си. Беше уведомила лично Жахар за предстоящото пътуване, надявайки се да я зарадва, но се излъга в очакванията си. Добре, че този път поне изслуша аргументите ѝ във връзка с Мара. Беше достатъчно интелигентна да разбере и вече нямаше да приписва на Джамил вината за безсмислената гибел на онази нещастница. Но беше и упорита. Твърде дълго беше единствената фаворитка и ревността, колкото и да я отричаше, щеше да я мъчи още известно време.

Ако Джамил прояви нетърпение и отиде някоя нощ при Джамила, англичанката съвсем ще полудее от ревност, разсъждаваше Рахин. Трябваше да предупреди сина си за настроението ѝ. Влезе в салона на покоите му и го завари сам. Твърде необичайно, защото най-често го заобикаляха половин дузина слуги. Години наред Рахин не беше стъпвала в жилището му и сега не можеше да разбере защо така внезапно я повика.

Затова започна веднага с новината, която сигурно го интересуваше най-много.

— Идвам от Жахар. Казах ѝ да се готви за път.

— Как прие вестта?

— Знае, че и Джамила ще пътува с вас.

Дерек се засмя.

— Значи не я е приела добре. Няма нищо, мамо. На кораба ще има достатъчно неща, които да отвличат вниманието ѝ.

Пак това сърдечно „мамо“. Рахин беше толкова трогната да го чуе отново, та почти не забеляза необикновенния факт, че синът ѝ говори на английски. Но веднага се стресна. Заради нея ли го правеше?

Надали. Много рядко използваше английския, само когато разговаряше с чужди дипломати, които не знаеха друг език. Той самият не го говореше много добре, но явно беше доста напреднал в последно време.

— Накъде ще отплавате? — попита колебливо тя. — Не ми казаха.

— Към Англия, мамо, и искам да ни придружиш.

— А аз искам да останеш тук, мамо — прозвуча гласът на Джамил откъм градинската врата.

Рахин погледна единия си син, после другия, и прошепна:

— О, Господи! — После се свлече на пода.

Дерек скочи и я вдигна.

— По дяволите, братко, трябваше да ѝ го съобщим повнимателно! Защо не ми остави поне няколко минути?

— За да ми я отмъкнеш под носа, нали? — изпухтя сърдито Джамил.

— Нима сега ще се скараме? — попита невярващо Дерек.

— Може би — отговори все още мрачно Джамил и му помогна да я положат на леглото. — На теб не ти е нужна, но на мен — много. Тя пази мира в моя дом.

— Знае ли го? Казвал ли си ѝ го някога?

Джамил вече не можеше да крие яда си.

— Трябваше предварително да ме уведомиш, че ще я помолиш да дойде с теб. Никога нямаше да ти позволя да я видиш.

— Не можеше да го предотвратиш, братко. Нямаше да се върна в Англия, преди да съм видял майка си. Срецнахме се веднъж, но за малко. Пък и тогава ме смяташе за теб.

Дерек понечи да се отдръпне от леглото, но в този миг Рахин се надигна и го хвана за ръката. Смарагдовозелените очи бяха втрещени в него, замрежени от сълзи.

— Касим... Божичко! Ти ли си, Касим? — Тя хвърли поглед към Джамил и после отново се вгледа в другия си син. — Истина е. — Гласът ѝ пресекваше. — О, Господи, истина е!

Дерек седна до нея и я обгърна с ръка.

— Не бива да плачеш, мамо.

Но тя не можа да се удържи и се разплака наистина. Плака дълго и силно. Скри лице в ръцете си, но не можа да престане дори когато

Дерек нежно я притисна до себе си.

— Моля те, мамо, не плачи! Мислех си, че ще бъдеш щастлива да ме видиш отново.

— Как да не съм щастлива! — отговори през плач тя.

Двамата близнаци безпомощно се спогледаха. Нещо типично за техния пол — можеха да се справят почти с всяка житейска ситуация, само не и с женските сълзи.

— Да ти донесем ли нещо? — попита меко Дерек. — Чаша бренди или каняк например?

— Тя не пие алкохол — отговори вместо нея Джамил.

— Откъде знаеш? — извика нетърпеливо Дерек. — Само защото ти не пиеш...

— Не се карайте — прекъсна го Рахин и се изтръгна от прегръдката му. — Братята никога не бива да се карат.

— Карали ли сме се? — ухили се Дерек.

— Съвсем не — отговори в същия тон Джамил.

Рахин се опита да ги изгледа укорително, но не успя.

Все още не вярваше на очите и ушите си. Касим беше тук? Джамил се грижеше за нея и твърдеше, че се нуждае от майка си? Погледът ѝ непрекъснато се местеше от единия към другия. Толкова си приличаха! Милите ѝ синове! Сърцето ѝ едва не се пръсна под напора на нахлулите чувства.

След малко нетърпеливо изтри сълзите си и нежно прокара пръсти по бузата на Дерек.

— Защо си тук? Откога?

— От доста време — отговори Дерек. — Джамил ме повика, за да отиде да търси Селим, без да го преследват на всяка крачка онези проклети убийци. За съжаление не знаехме, че това е безсмислено начинание.

— Разбира се, никой не знаеше, че Селим е мъртъв.

— Значи си бил ти, когато... — Тя се опита да си спомни, но в главата ѝ цареше същински хаос. — Когато купи Жахар... или не, когато я повика за първи път при себе си. Точно от този момент нататък се промени. А аз нищичко не подозирах...

— Така и трябваше — намеси се Джамил, приведе се и взе другата ѝ ръка в своите. — Никой не беше посветен в тайната освен

Омар. Негова беше идеята да поканим Касим тук, за да заеме мястото ми, докато ме няма.

— Не си казал дори на Шейла?

— Не. Тя го разбра едва миналата нощ, когато се върнах. Искан да кажа на теб, но...

— И двамата искахме — допълни Дерек.

— По-добре беше никой да не знае, за да не променя очебийно държанието си — заключи Джамил.

— Но владетелят изглеждаше доста променен — усмихна се Рахин и стисна ръцете им.

— Е, аз и без това се държах различно от няколко месеца насам. Затова евентуалните грешки на Касим спокойно можеха да бъдат приписани на раздразнителността ми. Но и сега никой не бива да узнае, че брат ми е бил тук. Той не иска да се съживи отново и в никакъв случай не желае да го смятат за мой евентуален наследник. Дори ако с мен се случи нещо, преди синовете ми да са дорасли да заемат престола.

Рахин усети, че в душата ѝ се разлива сладостно чувство. Обърна се към Касим с плувнали в сълзи очи.

— Значи животът ти в Англия е... поносим?

— Повече от поносим, мамо — усмихна се синът. — Чувствам се отлично там.

Гърлото ѝ се сви. Не знаеше да му вярва ли или не.

— Толкова... съжалявам, Касим — прошепна с пресекващ глас тя. — Още щом видях корабът да се отдалечава, съжалих, че съм те изпратила. Молах се да го узнаеш или поне да го почувстваш по някакъв начин. Но никога не бях помисляла, че ще те видя отново и ще ти го кажа сама.

— Винаги съм го знаел! — увери я той. — Разбрах го още щом видях баща ти. Междувременно го обикнах толкова, колкото го обичаш и ти. За съжаление на стари години се е превърнал в ужасен диктатор.

В очите му просветнаха весели искрици и Рахин неволно се засмя.

— Наистина ли?

— Принуждава ме да се ожения! Дори е изпратил кораб да ме прибере у дома. Сигурно не е вярвал, че сам ще си намеря пътя.

Рахин отново се засмя и Дерек въздъхна облекчено. Не можеше да гледа сълзите ѝ. После нежно добави:

— Не съжалявам за нищо, мамо. Ти също няма за какво да се разкайваш.

— Не заслужавам да ми простиш, синко. Джамил никога не ми прости...

— Джамил е един упорит глупак — прекъсна я шеговито Дерек.

— Не бива да говориш така...

Този път я прекъсна Джамил:

— Той е прав, мамо.

Когато Джамил скри глава в скута ѝ и с измъчен глас я помоли за прошка, Рахин едва не припадна.

— Моля те, Джамил... Недей! — Този път не успя да удържи сълзите си и те потекоха на потоци по бузите ѝ. Притисна главата му до гърдите си и нежно продължи: — Разбирах и гнева, и мъката ти. Вие двамата бяхте едно цяло, а аз със сила прекъснах връзката помежду ви. Нямах право да го сторя, затова не те обвинявах, че ме мразиш.

— Но аз не те мразех! Как бих могъл? Но когато най-последно го проумях, се разсърдих на теб заради бариерата, която самият аз бях издигнал помежду ни.

— Сега всичко е както трябва, Джамил. Наистина.

Дерек недоволно се намеси:

— Това вероятно означава, че няма да се върнеш у дома с мен.

Рахин се засмя на тона, с който бяха казани тези думи.

— О, Касим, нали не си помислил сериозно, че ще тръгна с теб? За хората в Англия аз отдавна съм мъртва, както и ти не съществуваши за тукашния свят. След толкова години никой не вярва, че съм жива, нали?

— Наистина — потвърди колебливо Дерек. — Твърде дълго си отсъствала от Англия.

— Така е. Животът ни е различен. Нека си остане такъв.

— Би могла да започнеш отначало, да станеш нов човек, да видиш отново баща си.

— Не е почтено — отговори меко Рахин. — Той вече има теб. За какво съм му аз? Джамил обаче има нужда от мен.

— Престани да се препираш с нея, Касим — намеси се
раздразнено Джамил. — Мама остава тук.

Дерек с готовност се остави да го убедят.

— Внимавай, братко, искам за в бъдеще да знае колко я цениш и
обичаш. Иначе ще взема пример от маркиза и ще ѝ изпратя кораб да я
доведе в Англия.

Джамил изръмжа нещо, но по-късно тържествено обеща на
Дерек, че на майка им няма да липсва нищо — нито душевно, нито
каквото и да било друго.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Минаха няколко седмици, преди Шантел да почувства скука. Ако беше мислила, че сегашното пътуване по море ще се различава съществено от първото, което я доведе в Барка, това се оказа заблуда.

Беше затворена в кабината си и не ѝ се позволяваше да излиза на палубата и да наблюдава движението на кораба. Часовете се нижеха непоносимо бавно. Дребният мъж, който ѝ носеше яденето, беше англичанин, вероятно също роб, макар да изглеждаше доволен от положението си. А това отвращаваше Шантел. Освен него виждаше единствено Джамил. Ставаше ѝ все по-трудно да го отпраца, защото копнееше за човешко лице и много ѝ се искаше да има компания.

По време на първото пътуване Хаким беше през цялото време на нейно разположение и тя научи много неща от него. Усиленото учене и страхът от бъдещето не допуснаха появата на скука. Този път беше съвсем различно. Скоро Шантел стигна дотам, че да очаква с нетърпение появата на Джамил. Щеше да ѝ бъде приятно дори ако с нея беше само Джамила.

Двете жени бяха разделени и живееха в отделни каюти — без съмнение, защото Джамил не искаше да наранява едната, когато посещаваше другата. Но Шантел не желаше да го моли за среща с Джамила, след като и без това не разговаряше с него.

Сигурна беше, че владетелят ходи често при Джамила. Макар че всяка вечер наминаваше и при нея, това беше само от учтивост. Изобщо не се опитваше да бъде мил с нея. Задаваше ѝ няколко небрежни въпроса и си отиваше. А какво правеше по-късно, един Господ знаеше.

На всичкото отгоре беше променен напълно. Не само външността, цялото му същество изглеждаше променено. Беше захвърлил робите и туниките, с които Шантел беше свикнала, не носеше дори шалвари. Вместо това се обличаше в снежнобели батистени ризи, за които би му завидял всеки англичанин, в тесни

кожени панталони и високи ботуши. Липсваше му само жокейската шапка, но не можеше да носи и нея в тази топлина.

Шантел по цял ден се чудеше защо се е преоблякъл като европеец, но беше твърде упорита, за да го попита. Промяната в настроението му ѝ изглеждаше още по-странна, но никога не я коментираше. Господарят нито се сърдеше на мълчанието ѝ, нито показваше, че го забелязва. Удостояваше я с няколко незначителни учтивости, осведомяваше се за здравето ѝ и си отиваше.

И днес яденето се появи точно навреме както винаги. Дребният моряк сияеше с цялото си лице.

— Утре ще влезем в пристанището за провизии, мис — заяви весело той. — Утре вечер ще ви сервирам нещо по-добро от моряшките сухари и ужасните чорби на готвача Гънди!

С тези думи той остави таблата на масата и Шантел учудено забеляза, че този път скромната вечеря е придружена с бутилка вино. От една седмица насам ядяха все едно и също и това беше приятно разнообразие.

— Как се казва пристанището, Пийчис?

— Някакво ужасно име, което не може да се произнесе, мис. Намираме се край португалския бряг. Съвсем малко, незначително селище.

Шантел невярващо го изглежда.

— Нима искате да кажете, че вече не сме в Средиземно море?

— Точно така, мис. Не сте ли разговаряли с мистър Синклер за пътя на кораба?

— Мистър Синклер?

— Да, господинът, с който...

— Нямате ли си работа, Пийчис? — прозвуча гласът на Дерек откъм вратата. — Ако е така, може би трябва да поговоря с капитана да ви намери нещо.

— Не е нужно, ми лорд. Просто си поговорих малко с дамата.

— Чух ви.

— На вашите услуги, милорд,

Пийчис хукна навън и Дерек затвори вратата след него. После се облегна на гредата и скръсти ръце пред гърдите си. Шантел го изглежда с присвити очи.

— Ушите ли ме излъгаха или вие току-що разговаряхте с моряка на перфектен английски, Джамил?

— Нямахте да ме разбере, ако говорех на френски.

— Тогава сте ме излъгали. Владеете английски.

— Разбира се — отговори безгрижно той и сви рамене. — Джамил е този, който не го владее. Всъщност говори доста по-зле от мен.

— Джамил не говори... Ох, разбрах. Заедно с облеклото сте сменили и самоличността си.

— Нещо подобно.

— Можете да ми го кажете и по-рано — отбеляза гневно тя. — Щом пътувате инкогнито...

— Откъде ти дойде на ум подобна идея?

Шантел сърдито смръщи вежди.

— Да не сте пили?

— Нито капчица — ухили се той.

— Защо тогава говорите безсмислици? Не искате да ви познаят, следователно пътуването е тайно.

— Не си права да се сърдиш, Жахар. Всеки на борда знае кой съм: Дерек Синклер, граф Милбъри, на твоите услуги.

— Дерек? — Името отекна като камбана в ушите ѝ. — Не ме ли помолихте веднъж да ви наричам така? Момент, момент! Та аз познавам графовете Синклер. Това е фамилното име на маркиз Хънстейбъл, а имението му е само на четири мили от дома ми.

— Това е дядо ми.

— Я вървете по дяволите с вашите глупости! — изфуча тя. — Да не съм глупачка!

— Разбира се, че не си. Просто трябва да осъзнаеш един прост факт: аз не съм Джамил Решид. За известно време заех мястото му, когато имаше нужда от помощ.

— Престанете с тия лъжи. Как така сте заели мястото на човек, когото всеки познава? Трябва да сте били близнаци!

— Това само улесни нещата.

Шантел едва не изсъска като истинска змия, толкова разгневена беше.

— Или разговаряйте сериозно с мен, или изчезвайте от каютата ми! Не понасям да ми се подиграват.

Дерек спокойно се приближи и седна на стола до малката масичка.

— Моля те, Жахар, седни спокойно и ще ти обясня всичко. Време е да узнаеш истината.

Тя го послуша и когато Дерек завърши историята си, дълго остана безмълвна, загледана в мъжа насреща си. Едва след минути си възвърна способността да говори.

— Значи вие наистина не сте владетелят на Барка? Възпитан сте в Англия... И сте проклет англичанин?

— Трябва ли да се изразяваш така остро? — Дерек усети огромно облекчение, че тя е само учудена. Беше му все едно как ще го нарече. — Не се ли сърдиш?

— Не знам — отговори честно тя. — Щом не сте Джамил, аз не съм ваша собственост, нали? И никога не съм била.

— Купиха те за мен, Жахар. Когато заех мястото на Джамил, целият му харем беше на мое разположение. Но тъй като след завръщането си той щеше да омъжи жените, с които бях спал, за други мъже, предпочетох да имам своя фаворитка, за да не се възползвам от неговите дами. Не съм спал с нито една от тях.

— А Джамила?

— Знаех за нея още при отпътуването си от Англия. Помолиха ме да я измъкна от Барка. Тя беше фаворитка на Джамил и не знаех дали ще я освободи, ако не съм спал с нея.

— Значи все пак...

— Въобще не съм я докоснал! Но тогава не можех да ти го кажа. Всички в харема трябваше да вярват; че съм спал с нея, за да убедят и Джамил.

— Казахте ли й кой сте в действителност?

— Не. Тя ужасно се засегна, че не можа да ме прелъсти, защото е твърде зряла за възрастта си. Но бях убеден, че суетността ще я накара да излъже останалите дами. Тя, разбира се, не призна пред никого, че цяла нощ сме играли шах.

Шантел смръщи чело, защото й беше хрумнала нова мисъл.

— Кога сменихте мястото си с вашия брат?

Дерек се ухили, защото знаеше за какво говори.

— В деня, когато те повиках за първи път.

— Значи... значи ме купи Джамил, не вие?

Дерек кимна.

— Тогава го видя за пръв и последен път.

— Значи вие не бяхте... Джамил заповяда... Ами Мара! Вие не сте заповядали да я бият! — Тя скочи и устремно го прегърна. — Толкова се радвам! Никога нямаше да свикна с жестокостта, която проявихте тогава... която той показа! Въобще не проумях как така аз...

Тя спря и смутено сведе очи.

— Какво ти? — настоя меко Дерек.

— Не е толкова важно — промърмори тя. — А какво ще кажете за Шейла? Не съм забравила, че...

— Аз не съм я викал при себе си, Жахар. Това стана в деня, когато Джамил се върна. Първата му работа беше да повика съпругата си. Той я обича истински, разбери!

— Значи вие... значи ти съдържа обещанието си?

— Да. Истината е, че не можех да мисля за никоя друга, след като те видях. За мен не съществува друга жена, Жахар — само ти.

Шантел вдигна очи и впи устните си в неговите. Естествено Дерек не можеше да се задоволи само с целувката, колкото и да беше мечтал за нея. Бяха минали седмици от последната им близост, седмици, изпълнени със страх от реакцията ѝ, когато узнае истината. Никога не беше очаквал такъв изблик на радост.

Вдигна я и я отнесе на тясната койка. Шантел трескаво му помагаше да се освободят от дрехите си. Скоро двамата се озоваха притиснати един до друг, отдадени изцяло на страстта и любовта си.

Шантел затвори очи, наслаждавайки се на милувките му. Дерек добре познаваше тялото ѝ, всяка гънчица, всяко чувствително място, което засилваше желанието ѝ. Едва сега младата жена усети колко ѝ беше липсвало всичко това. Но по-важно беше да знае, че не отива срещу себе си, като се люби с него, че има насреща си честен човек, който истински я обича. При тази мисъл радостта я завладя изцяло и тя престана да мисли за всичко друго.

— Трябваше да ти го кажа много по-рано — шепнеше в ухото ѝ Дерек. Устните му се плъзгаха по шията към гърдите ѝ.

— Защо не го направи? — попита задъхано тя.

— Страх ме беше да не се разгневиш.

Шантел покри лицето му с целувки.

— Защото не си Джамил? Защото удържа на думата си? Или защото ме връщаш у дома? Ние се връщаме в Англия, нали?

— Да. Връщаме се — усмихна се той. — Да не мислиш, че ще те пусна да си отидеш, след като изминахме заедно този дълъг път?

Докато говореше така, той я притисна плътно до себе си и проникна в меката, топла, очакваща го утроба, за която беше копнял толкова време. Това беше като завръщане в къщи, а страстта ѝ само разпалваше неговата. Слава Богу, мислеше щастливо Шантел, най-после се освободих от съмненията, узнах истинската стойност на мъжа до себе си, сигурна съм, че той ще ме закриля. Този път всичко беше по-различно, дори оргазмът, който ги отнесе едновременно във висините на неизпитвано досега блаженство.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Утрото бавно се промъкваше през люка на кабината, когато Дерек мързеливо се надигна от койката. И двамата почти не бяха спали през нощта. Шантел блажено се протегна, облегна глава на лакът и се загледа в силното мъжко тяло, докато любимият ѝ се обличаше и плискаше със студена вода лицето си. Той може би беше уморен, но не и тя — все още не, както самодоволно установи.

— Сигурен ли си, че не искаш да останеш още малко?

Дерек я изгледа през рамо и изпъшка. Шантел лежеше по гръб с ръце зад тила и младите, стегнати гърди неудържимо привличаха погледа му.

— Всичко си има граници, Жахар — промърмори мрачно той.

— За милост ли молиш, господарю?

— Да. — Но бързо прибави: — До тази вечер. — Не можа да удържи на изкушението и седна на ръба на койката. Изложените на показ гърди властно го привличаха. — Тогава ти позволявам да правиш всичко, което поискаш. Дори настоявам да ме предизвикваш.

Шантел само се усмихна.

— Ти си си виновен. Как можа толкова време да ме оставиш сама?

— Аз? — погледна я възмутено Дерек. — Ти направо ме принуди да падна на колене пред теб.

Шантел се обърна на една страна и задничето ѝ се потърка о хълбоците му. Пръстите ѝ се движеха нагоре по ръката му.

— Ти никога не би пълзял по пода, господарю. Ти си свикнал да изпълняват желанията ти. Уповаваш се на изкуството си да прелъстваш горките жени.

— Но доскоро и то не ми помагаше много.

— О, не съм толкова сигурна. Не ми беше лесно да те отблъсквам. Обожавам великолепното ти тяло, ужасни човече!

— Ах ти, немирнице! — промърмори той, когато ръката ѝ се плъзна в отворената му риза.

— Целуни ме и послушно ще те пусна да си отидеш.

Дерек се подчини, но когато езикът ѝ се плъзна в устата му и пръстите ѝ замилваха гърдите му, се превърна в нападател.

— Никога не бях си помислял, че мога да го направя — но няма да си отида!

— Какъв позор! Цяла нощ не ме остави да спя, а сега ме нападна като... — Мъжът само изръмжа нещо и Шантел доволно изхихика. — Добре, добре, щом настояваш, ще постоя още малко будна.

Почти час по-късно Шантел отново наблюдаваше как Дерек се облича, но този път се прозяваше. Беше доволна и сънлива и не се възпротиви, че любимият ѝ я напуска. Мъжът нежно се наведе над нея да я целуне за довиждане.

— Ще се видим пак тази вечер, малка луна.

— Ще се видим и по-рано — промърмори сънливо тя. — Не смяташ ли, че е крайно време да изляза на палубата да подишам малко чист въздух?

Когато Дерек не отговори, тя отвори очи и учудено забеляза, че по лицето му е изписано смущение.

— Защо мълчиш?

— Ами... — произнесе колебливо той, — бих предпочел всичко да си остане както досега.

Шантел скочи като ужилена.

— Искаш да ме държиш под ключ? Сигурно се шегуваш! — Но физиономията му още повече се помрачи и тя извика: — Значи не било шега! Искам, да узная причината!

— Просто така е по-добре...

— За кого? Щом не е за мен, сигурно трябва да е за теб. — Лицето ѝ потъмня. — Има ли нещо, което не си ми казал?

Дерек се опита да отклони въпроса.

— Защо мислиш така?

— Защото ми стана ясно, че искаш да ме държиш далеч от очите на хората. През нощта спомена, че си очаквал да реагирам гневно, когато ми разкриеш истината. Защо е трябвало да се разгневя? Но, моля те, бъди искрен!

— Е, добре — примири се Дерек. — Капитанът и половината екипаж знаят, че в Англия ме очаква годеницата ми. Тя е придружавала дядо ми, когато е дал заповед за отплаване.

— Разбирам — отговори с учудващо спокойствие Шантел. — Годеница значи. А сега ми кажи, че искаш да развалиш годежа.

— Не мога. Не е толкова просто да развалиш годеж с херцогска дъщеря.

— Напротив, можеш! — заяви гневно тя.

— В никакъв случай — отговори упорито Дерек.

— Защо? Всъщност не е нужно да ми отговаряш. Обичаш я, нали?

— Разбира се, че я обичам. Познавам я, откакто се помня.

— Какво общо има приятелството с любовта?

— Какво... — изрева той, но веднага се овладя и понижи глас: — Факт е, че този годеж няма нищо общо с нас двамата, Жахар.

— Не ме наричай така! Това име ми е дадено от брат ти и винаги съм го мразила. Няма да има „нас двамата“, ако се ожениш за херцогската дъщеря, ясно ли е?

— Да не би да си очаквала, че ще се ожения за теб?

— Нали каза, че ме отвеждаш в къщи и ще останеш с мен! Естествено е такава мисъл да ми мине през главата.

Дерек дълго я гледа и накрая промълви:

— Съжالياвам, но не съм имал подобни намерения.

Очите на Шантел широко се разтвориха. Беше разбрала.

— Искал си да ме задържиш като метреса?

— Не говори така. В днешно време метресата е уважавана личност.

— И това е най-доброто, на което мога да се надявам според теб, така ли? Отнемаш ми шанса за почтена женитба и ме оставяш цял живот на твое разположение... — Внезапно тя разбра смисъла на собствените си думи и очите ѝ се разшириха още повече. — Господи!... Можеше да ме освободиш, без да... Проклет негодник! Не беше нужно да спиш с мен, нали! Защо не ме остави недокосната като Джамила?

— Така нямаше да получиш свободата си, Жахар.

— Не ме наричай така! И престани да ме лъжеш!

— Не те лъжа. Ти беше собственост на Джамил. Получи свобода като награда за помощта си. Иначе непременно щеше да те задържи.

— Никога не ме е искал. Купи ме само заради теб. Щеше да ме пусне, ако го беше помолил. Трябваше просто да го попиташ. Нали ти

е брат, за Бога! Не смей да твърдиш, че би ти отказал нещо, след като зае мястото му и изложи живота си на опасност заради него!

— Може би не, но не бях сигурен. Не исках да те видя завинаги погребана в харема му. Любовта му принадлежи на друга. Отначало смятах да го помоля да те даде на мъж, който няма други жени. Ти заслужаваш поне мястото на първа кадъна. Но можеше да станеш такава едва след като беше спала с мен.

— Ако продължаваш да твърдиш, че си го сторил само за мое добро, ще те... ще те...

— Достатъчно — прекъсна я остро той. — Търсех си извинения, за да успокоя съвестта си. Истината е, че полудях по теб още щом те зърнах. Не мога да се откажа от теб. Желая те, желая те и сега. Ще те отведа в къщи и ще те задържа там с всички средства. Ако трябва, готов съм да се върна с този кораб в Барка, да те заключа в някой харем и да прекарам остатъка от живота си с теб. Ще го направя, бъди сигурна!

— Никога няма да бъда твоя метреса! — изплака Шантел, но Дерек невъзмутимо се отправи към вратата. Излезе и завъртя ключа. Младата жена избухна в плач. — Никога няма да живея като метреса — прошепна през сълзи тя и зарови глава във възглавниците.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

Дерек отведе Шантел в семейното имение на маркиз Хънстейбъл. Тя не се съпротивляваше, защото ѝ беше станало ясно колко е трудно собственото ѝ положение. Не се съгласяваше да води живот на метреса, въпреки че той вложи всичките си сили да я убеди. По-важно беше, че Дерек можеше да ѝ помогне да намери леля си Елън и да се осведоми за американските ѝ роднини. Поне това ѝ дължеше.

Дерек с неудоволствие узна кой е бил баща ѝ, защото дядо му го познаваше и ценеше. Но се възмути от подлостта на роднините и сам ѝ предложи да се погрижи за наследството ѝ, което много я учуди.

Срещна се с Каролайн още в деня на пристигането си. Беше голямо изпитание за нея. Дори в новите дрехи, купени в Дувър от Дерек, не успя да се почувства свободна и уверена в себе си. В никакъв случай не можеше да се мери с тази елегантна, красива и спокойна дама. Докато тя беше облечена в прост син лен, Каролайн носеше разкошна рокля от червена китайска коприна.

На първия етаж я очакваше шивачка, готова да попълни гардероба ѝ с нужните дрехи, но дори това не помогна на Шантел да преодолее плахостта си.

За нейно учудване Каролайн и Дерек се държаха като двама добри приятели и в никакъв случай като годеници. Изобщо не приличаха на влюбени, но Шантел веднага разбра, че Дерек много държи на тази жена, и ужасно я заболя.

Не знаеше какво е казал на годеницата си за доведената в къщи чужда жена, защото побърза незабелязано да се отдалечи. Не ѝ се искаше да присъства на интимните им разговори.

Дерек много добре разбираше какво става в душата ѝ, затова не я задържа. Странно смущение се промъкна в сърцето му, когато двете жени застанаха една до друга. И без това не беше наясно с чувствата си още от големия спор с Шантел на кораба. Много се радваше, че ще види отново Каролайн, защото приятелството ѝ му беше липсвало.

Ужасно му се искаше да сподели с нея проблемите си с Шантел. Нали преди годежа ѝ доверяваше всичките си сърдечни истории! Но в този миг осъзна колко е голяма разликата в чувствата му към двете жени. Обичаше Каролайн, уважаваше я, смяташе я за идеалната съпруга. Но имаше нещо, на което по-рано не беше обърнал внимание — нямаше никакво желание да я отведе в леглото си. Щеше да спи с нея, щом се налагаше, но всъщност не го искаше.

Господи, защо не разбра това още преди да замине! Двамата бяха близки като брат и сестра. Той изпитваше към нея чисто братски чувства.

Към Шантел обаче изпитваше нещо съвсем друго. Просто не можеше да откъсне очи от нея, а и ръце също. Тази жена го гневеше, подлудяваше го, довеждаше го до отчаяние. Събуждаше желанието му само с един поглед или докосване. Искеше му се да прекарва по цял ден в леглото с нея.

По дяволите! Какво излезе? Че твърде дълго се е самозаблуждавал! Женеше се за погрешната жена, но не можеше да стори нищо, за да го предотврати. Само Каролайн можеше да откаже годежа. Той не биваше да го прави. Цяла година бяха живели като годеници, тя беше вече двадесет и пет годишна и не можеше да я изостави току-така. Не му даваше сърце да я нарани, дори с цената на собственото си щастие.

Четири дни по-късно в имението се появи леля Елън, намерена от разпратените във всички посоки слуги. Шантел се хвърли на врата ѝ и в продължение на двадесет минути плака с глас, без да може да каже нито дума. Елън не прояви чувствата си толкова открито. Успя първа да разкаже новините на племенницата си, най-важната от които беше, че Чарлз Бърк е мъртъв. Уличили го в измама при игра на карти и го извикали на дуел, където го простреляли. Лошата вест обаче беше, че сега настойник на Шантел е синът му Аарон.

— Ако трябваше да се криеш от Чарлз, сега двойно по-важно е да не се появяваш в близост до Аарон — заяви леля Елън. — Той няма да те ожени за някой старик, но ще те затвори някъде, за да бъдеш винаги под негова опека. Нали разбираш какво искам да кажа?

Шантел разбра и се изчерви. Положението ѝ си оставаше същото. Заменяше една гнила ябълка с друга.

Но в момента не мислеше за това. Дерек беше обещал да ѝ помогне и тя щеше да изчака разследванията, предприети от него, да дадат някакъв резултат.

Беше дошло времето да разкаже собствената си история. Естествено премълча доста неща, които все още не беше в състояние да сподели с леля си. За нещастие тази съкратена история представи Дерек в изключително изгодна светлина и Елън видя в негово лице единствено благородния герой. Когато се запозна лично с него, доброто впечатление още повече се затвърди. Шантел направо се разболя от ентузиазма на леля си.

Тази вечер двете жени се запознаха с близкия приятел на Дерек Маршъл Филдинг. За съжаление Каролайн също беше поканена на вечеря и Шантел побърза да се оттегли с леля си под предлог, че имала да ѝ разказва още много неща. Елън добре познаваше племенницата си и веднага забеляза, че нещо не е в ред. Предположението ѝ се потвърди, когато младото момиче още по стълбите започна да се оплаква от умора и главоболие. Но не я попита нищо, защото знаеше, че Шантел ще заговори сама, когато е готова за това.

В салона Маршъл сухо помоли Дерек за разговор на четири очи. Оставиха Каролайн в компанията на маркиза и се оттеглиха в малкия салон. Дерек с удоволствие се съгласи на разговора не само защото двамата приятели имаха да си кажат много неща, но и защото се чувстваше неловко в присъствието на Каролайн. Това беше абсурдно, но нищо не можеше да се направи.

Дерек напълни две чаши с бренди и седна срещу Маршъл.

— Мис Уудс прибра ли се здрава и читава при роднините си?

— Да, и им разказа някаква глупава история, че е успяла да избяга от пиратите и се е крила при някакви християни, докато ти си я спасил.

— Щом казва... — засмя се тихо Дерек.

— А как стои въпросът с твоята гостенка? Откъде се появи?

— От същото място като мис Уудс — ухили се Дерек. — Там бяха и двечките.

— Момичето е хубаво като картинка — отбеляза сухо Маршъл.
— Направо прекрасно.

— Да — отговори кратко Дерек. Не му се искаше да потвърждава думите на приятеля си.

— Заедно ли пътувахте?

— Беше доста нелюбезна, когато разбра, че е възвърнала свободата си — промърмори под носа си Дерек.

— Странна реакция. Но първо трябва да те уведомя, че изпълни отлично задачата си, дори повече от това. Ще те освободя от малката, ако желаеш.

Дерек скочи от мястото си. Чувството му за хумор беше отлетяло.

— Шантел Бърк не те засяга, Марш. Гледай си своята работа.

— Станал си раздразнителен.

— Това също не е твоя работа.

— Имам друго мнение по този въпрос. Каролайн сигурно не е особено радостна, че си довел в къщи чужда жена.

— Каролайн ме разбира, но ти нямаш нищо общо, по дяволите!

Маршъл се предаде. Не беше очаквал, че Дерек ще избухне така. Смяташе, че предложената помощ е добре дошла при тази неловка ситуация. Защо приятелят му реагираше така болезнено?

Само след секунди обаче проумя как стоят нещата.

— Какво има между теб и това момиче? — Дерек го изглежда сърдито и Маршъл побърза да оттегли думите си. — Забрави го. Просто не искам да причиниш болка на Каролайн. Това е всичко.

— Никога няма да ѝ причиня болка — отвърна остро Дерек.

— Добре, добре. Възхитен съм да го чуя. — Крайно време беше да смени темата. — Да поговорим за свършеното в Барка...

— Не прочете ли доклада ми?

— Нима наричаш доклад двете страници с бегли бележки, които ми изпрати?

— Смятах, че съм си свършил работата. Проблемът беше вътрешен и намери своето разрешение. Англия необезпокоявано може да се наслаждава и занаят на управлението на Джамил Решид.

— Изразяваш се твърде меко. Сър Джон изпрати подробен доклад, според който Решид ни е направил шест отстъпки в търговията, две от които първоначално бяха предвидени за французите.

— Значи е проявил благодарността си.

— Я не бъди толкова скромнен! Благодарност? Сигурно не си чул нищо за кораба от Барка, който пристигна седмица преди теб.

Препълнен с екзотични подаръци за Негово величество — скъпоценни камъни, по-красиви дори от тези в короната, коприни, брокат, папагали, щрауси, две живи пантери...

— Капка от безкрайното море, Марш. Да не мислиш, че Джамил Решид е някой бедняк?

— Това не е и половината от даровете! Изпрати даже двадесет робини... — Дерек избухна в луд смях и Маршъл възмутено го изгледа. — Какво се смееш? Ние изпаднахме в ужасно положение!

— Не се съмнявам. Значи Джамил все пак е намерил начин да намали харема си.

— Защо харема! Казаха, че са от домакинството, а не от харема. Но нищо чудно да си прав, защото всяка имаше лично богатство, на което би завидял и херцог. Но нима Решид не знае...

— Естествено, че знае. Ние не държим робини и ще освободим всичките.

— Защо не ги е освободил сам?

— Виж какво, Марш, в Ориента обичаите са други. Роби се подаряват при най-различни случаи, но почти никога не им се връща свободата. Те са ценна стока, приятелю.

— В крайна сметка той все пак ги е освободил.

— Да, но се е прикрил под мантията на благодарността. Има известна разлика, нали? — ухили се Дерек. — Сигурно си е помислил, че ще оценя жеста му.

Защото аз не пожелах да намаля харема му, помисли си развеселено той.

— Да се върнем на твоята прословута скромност. Направил си много повече за него, отколкото да му покажеш правия път.

— Не си прав. Подозрението срещу Селим се оказа погрешно. Но не аз го насочих във върнатата посока, а една от наложниците, която откри истинските заговорници.

— Да не би да е била Шантел Бърк?

— Не си спомням да съм споменава имена в доклада си.

— С теб не може да се разговаря — въздъхна Маршъл. — Няма ли все пак да ми разкажеш цялата история?

— Нямам какво да ти кажа. Англия е щастлива, Барка — също. Какво още искаш?

— Малко повече честност в отношенията ти със стария приятел
— изръмжа възмутено Маршъл.

Дерек дълго го гледа замислено в лицето и накрая проговори:

— Джамил Решид е мой брат.

— Велики Боже! Това най-после обяснява... Нищо чудно, че...

— Маршъл се закашля. Изглеждаше направо смешен в смущението си.

— Съжалявам, че бях толкова упорит, старче. Няма да питам нищо повече. Да се присъединим отново към Каролайн и дядо ти.

— Ей сега — отговори ухилено Дерек.

За съжаление Каролайн беше сама в салона. Седнала пред пианото, младата жена унесено свиреше някаква тъжна мелодия, която съвсем не подходеше на обичайната ѝ веселост.

Като се сети за Шантел, Дерек помисли, че тази музика е написана точно за него. Беше я довел в къщи и трябваше да направи всичко, за да я задържи завинаги.

Но как да го направи, при положение че Каролайн се чувстваше тук като у дома си? Щеше да се появява все по-често с приближаването на сватбата. Двете неизбежно щяха да се срещат.

След заглъхването на последните акорди Маршъл наруши тишината и гласът му прозвуча изненадващо рязко:

— Май не ви бива много в свиренето на пиано, лейди Каролайн?

— А аз не знаех, че сте толкова музикален, лорд Филдинг — усмихна се принудено Каролайн.

— Аз пък въобще не предполагах, че не умеете да свирите.

Задъханото ѝ дишане се чу в цялата стая.

— Какво ви става?

Маршъл невъзмутимо вдигна рамене.

— Казвам на глас нещо, което никой досега не се е осмелил да спомене. Сигурно щяхте да спестите куп ненужни мъки на учителите си, ако просто бяхте казали на баща си, че ви липсва интерес към музиката. Но, разбира се, не сте го направили. През целия си живот не сте взели нито едно самостоятелно решение.

Дерек не повярва на ушите си. Двамата не спираха. Каролайн се гневеше, Маршъл продължаваше да я обижда и сякаш бяха забравили присъствието му. Помежду им хвърчаха искри, които скоро щяха да подпалят килима. Та ние с Шантел се държим по същия начин, когато

не можем да овладеем чувствата си, помисли си Дерек и избухна в луд смях.

Два гневни погледа се насочиха към него и той се стресна. Извини се учтиво и попита:

— Ще приключите ли с тази страшна разправия, ако ви оставя сами?

— Не разбирам за какво говориш — отговори остро Каролайн.

— Сигурен съм, че разбираш. Може би трябваше да попитам дали положението ще се подобри, ако развалим годежа.

Каролайн се изчерви и Маршъл побърза да вземе думата:

— Не очаквай отговор. Тя въобще не знае какво иска.

— Разбира се, че знам — изсъска Каролайн.

Дерек прекоси салона и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не биваше да прибързваме с годежа, Каро.

Чувствата ѝ внезапно се промениха и тя невинно вдигна очи към него.

— Наистина ли мислиш така, Дерек?

Той кимна.

— Може би се държа като последен негодник, но те моля да ме освободиш от дадената дума.

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Не се опитвай да го разубеждаваш, Каролайн — намеси се нетърпеливо Маршъл.

Младата жена го дари с мрачен поглед и после се усмихна на Дерек.

— Съгласна съм.

Той се ухили и се приведе към ухото ѝ.

— Не го пускай да си отиде, мила. Той е мъжът, когото си чакала цял живот.

— Откъде знаеш? — попита шепнешком тя.

— Интуиция. Имам същия проблем.

— Шантел?

— Позна.

— Харесвам я, но не мисля, че и тя ме харесва.

— Ще промени отношението си, щом чуе, че се омъжваш за друг.

Ако нямаш нищо против, ще отида да ѝ го кажа веднага.

— Разбира се, Дерек, и... благодаря ти.

— Няма защо. — Той се обърна към Маршъл: — Трябвате да го кажеш по-рано, старче.

— Аз... Аз ти го казах — отговори Маршъл, внезапно смутен.

— Но не беше достатъчно ясен. Я не стой така, иначе ще я загубиш отново. Как може човек като теб да е толкова нерешителен!

— И аз не бих могла да се изразя по-добре — съгласи се с него Каролайн и на лицето ѝ светна усмивка.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Шантел тъкмо угасяше и последната лампа в стаята си, когато вратата се разтвори с трясък.

— Тя обича Маршъл!

Младата жена подскочи уплашено. Беше решила да си легне рано, за да не мисли за него, а той нахлуваше нахално в стаята ѝ и на всичкото отгоре се усмихваше.

Поиска ѝ се да го изгони, но попита:

— Кой?

— Каролайн.

Шантел се вцепени на мястото си.

— Сигурно е добре за нея — промълви невярващо тя.

Без да обръща внимание на тона ѝ, Дерек се приближи и я притисна в обятията си.

— Не разбираш ли, скъпа? Вече можем да се оженим!

— Така си мислиш ти.

— Говоря сериозно, Шантел.

— Аз също — отговори тя и се изтръгна от прегръдката му. Беше побесняла от гняв при това закъсняло предложение. — Чух историята ти, Дерек. Дядо ти иска да се ожениш и на теб ти е все едно за коя — важното е да му доставиш удоволствие. Затова казвам не. Нямам желание да бъда втора избраница, след като първата те е изоставила.

Дерек беше очаквал сълзи на щастие и реакцията ѝ го раздразни неимоверно много.

— Хиляди дяволи, ти никога не си била на второ място и много добре го знаеш! Виновен ли съм, че бях вече стоден, когато те видях за първи път? Каро е най-добрата ми приятелка и не можех да скъсам с нея, защото щях да я нараня, не разбираш ли!

— Но можа да нараниш мен, нали! Стори ти се напълно нормално да изтръгнеш сърцето от гърдите ми и да го стъпчеш под ботушите си с проклетото си предложение да живея като твоя метреса!

— Да не мислиш, че щях да те обичам по-малко, ако беше приела това място? — изрева в отговор той.

— Какво каза? — попита като замаяна тя.

— Много добре чу думите ми. В никакъв случай не исках да те загубя.

Очите ѝ блеснаха при мисълта, че не го е разбрала добре. Единствената му грижа беше да не се лиши от употребата на тялото ѝ. Как може да ѝ хрумне идеята за любов — дори за секунда?

— Защо продължаваме този безсмислен спор? Отговорът ми е не. Ако обичаш, излез от стаята ми!

Побеснял от гняв, Дерек се обърна към вратата. Понечи да излезе и спря. Преди я беше оставил отворена — сега я затвори и завъртя ключа. Щом не можеше да се справи с чувствата ѝ, щеше да опита с логиката.

— Трябва ти съпруг, Шантел.

— Върви по дяволите!

— Забрави ли настойника си?

— Какво искаш да кажеш? — попита с присвити очи тя.

— Най-добре ще се отървеш от лапите му, ако се омъжиш. — Това не отговаряше изцяло на истината според преценката на адвокатата му, но Шантел нямаше защо да го знае. — Да не смяташ да се криеш от него, докато станеш пълнолетна?

— Защо не? Такива бяха плановете ми, докато една почивка в Барка не промени намеренията ми.

Мразеше я, когато говореше така саркастично.

— Нима няма да ти достави удоволствие да го изхвърлиш от бащината си къща?

— Не, ако заради това трябва да прекарам с теб остатъка от живота си.

Дерек изскърца със зъби.

— Откъде идва този инат, за Бога? Ти ме обичаш, аз те обичам, вече няма пречки за женитбата ни. Нормално би било...

— Много добре, убеди ме.

— Какво?

— Казах, убеди ме. Съгласна съм.

Минаха няколко секунди, преди да разбере, че тя му се усмихва. Тръгна бавно към нея, не вярвайки на очите си.

— Защо прие, защото ти казах, че трябва да се криеш ли?

— Не.

— Или защото ти се иска да си разчистиш сметките с роднините?

— Идеята ти е чудесна, но не е и това.

Шантел се засмя и когато Дерек дори не направи опит да я прегърне, пое инициативата и се хвърли на врата му. Сега той се противеше.

— Почакай малко...

— Тихо — промърмори тя и зарови лице във врата му. — Нима вече забрави колко бързо пламва страстта помежду ни?

— Аха, това било значи! Искаш само моето...

— Глупчо! Искам само твоята любов. Трябваше да ми кажеш, че ме обичаш.

Дерек веднага я сграбчи и я притисна до себе си с все сила.

— Мислех си, че съм ти дал достатъчно доказателства и тази област.

— Говоря за друго!

— Така ли? — подразни я той. — А какво ще кажеш за това? — И впи устни в нейните, докато коленете ѝ омекнаха.

— Няма нищо по-хубаво — прошепна тя, останала без дъх. — Но исках да чуя думи за любов.

— Глупачето ми! Знаех, че ме обичаш. Защо не почувства, че и аз те обичам? Как бих понасял проклетия ти нрав, гнева ти, ревността ти, ако не те обичах?

— Никога не съм ревнувала! — извика възмутено тя.

— Разбира се, че не. — Усмивката му беше топла и нежна. — Наистина ли искаше само да чуеш тези думи, мила? Обещавам ти, че ще ги чуваш толкова често, че накрая ще молиш за милост.

— Така си мислиш. И двамата знаем кой в края на краищата моли за милост, нали? — въздъхна Шантел ѝ се притисна до него. Беше толкова щастлива, че едва дишаше. — О, Дерек, колко много те обичам! Кога ще се оженим?

— Скоро — усмихна се на нетърпението ѝ той. — Но за тази нощ имам други планове.

— Така ли, господарю? Аз също... щом го желаете. — И устните им се сляха в гореща целувка.

Издание:

Джоана Линдзи. Сребърният ангел
ИК „Ирис“, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.